

СТЕН НИКЪЛС ПАЗИТЕЛЯТ НА СВЕТКАВИЦАТА

Част 1 от „Орки: Първа кръв“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2005

chitanka.info

Ей, оркското войнство, да
вдигнем врява,
да вдигнем врява и глъчка сега.
Когато от странство се
въръщаме с плячка,
с богатства несметни да смаем
света.

Ей, оркски невесты, прекрасны,
чудесны,
кажете ни сбогом, къщовници, с
песни.
Кръвта ни за сеч и разплата
жадува,
а мечът погубел да сее бленува.

Да палим, да грабим, накрая да
режем
главите от шиите, от пояс
кесиите.
Врага в битка страшна без жал
да затрием,
върз гроба му бъчва със ейл да
изпием.

Над бряг непознат стройна
кула стърчеше,
в тъма доближихме я, скоро в
огън пламтеше.
Имотец прибрахме, злодейства
пиляхме,
живинка нивга веч на тоз бряг
не съзряхме.

*Селяк с тумбак сладка щерка
таеше,*

*с нож го ръчнахме, после дълго
врецеше.*

*Щом секна да кряка, златцето
издаде,*

*щерката търти да бяга,
жената турнахме на клада.*

*Да вдигнеме халби, ей орското
войнство,*

до дъно да пием тръпчивия ейл.

*Вразите лишихме от чест и
достойнство,*

*триумф и богатства славят
орка дебел.*

Стара
орска
маршова песен

1.

Земята около Страк бе осеяна с трупове.

Беше оглушен от виковете и звъна на стомана. Въпреки студа солена пот дразнеше очите му. Мускулите му горяха, болеше го цялото тяло. Елекът му бе опръскан с парченца мозък, кръв и кал. А към него се прокрадваха още две от проклетите, покрити с розова кожа създания и в очите им пламтеше жажда да убиват.

Всичко това изпълваше душата му с радост.

Пристъпи напред, подхлъзна се и едва не падна и само инстинктът го накара да вдигне меча и да посрещне първия удар. От сблъсъка се разтърси цялото му тяло. Той отстъпи назад, приведе се и отново се втурна в атака, промушвайки се под защитата на противника си. Заби острието на меча в корема му. Дръпна го рязко нагоре, влагайки цялата си сила, докато то не опря в долната част на гръдната клетка, а през раната се заточиха кървави вътрешности. Съществото падна на колене, със застинало от ужас изражение.

Но Страк нямаше време да се наслаждава на победата. Вторият нападател се нахвърли върху него, размахвайки грамаден двуостър меч, чието острие профуча на косъм от главата му. Този действаше по-предпазливо, след като бе присъствал на кончината на своя другар. Страк премина в отбрана, заплитайки меча на противника в сложна игра от удари и контраудари. Двамата подскачаха напред-назад, мушкаха и отбиваха, следвайки ритъма на някакъв бавен и тромав танц, докато ботушите им търсеха опора между телата на ранените и убитите.

Оръжието на Страк бе по-подходящо за фехтовка. Тежкия дълъг меч на противника му бе неудобен за близък бой. Пригоден за посичане, той трябваше да се вдига и завърта с голям мах. След няколко подобни удара съществото започна да се задъхва, издишвайки облаци пара. Страк продължи да го тормози от разстояние, изчаквайки своя шанс.

Завладян от отчаяние, неговият противник се втурна в атака, замахвайки да го посече с вертикален удар. Не уцели, но се приближи достатъчно и когато вдигаше отново ръце за повторен мах, остави гърдите си открити. Острието на Страк намери чевръсто сърцето му, обагрйки нагръдника му с алени петна. Съществуващото подгъна крака и изчезна някъде сред мелето от блъскащи се фигури.

Страк погледна надолу по склона, към равнината в подножието на хълма, където неговите Върколаци все още бяха въввлечени в битката.

След това си пое дъх и отново се върна в касапницата.

Койла вдигна глава и съгледа Страк на хълма над тях, недалеч от стените на поселището, да сече наляво и надясно, обграден от плътна стена защитници.

Тя изруга гръмогласно проклетата му нетърпеливост.

Но за момента водачът им трябваше да се грижи сам за себе си. Дружината бе срещнала твърде сериозен отпор, за да може да му се притече на помощ.

Тук, във врящото гърне на главната битка, кървавото меле я обграждаше от всички страни. Обезумялата тълпа войници, повечето от тях на коне, бе превърнала в розово жълтеникава каша нивата, в която се бяха срещнали. Из въздуха ехтяха свирепи викове, сладникавият мирис на смърт дразнеше ноздрите ѝ.

Около трийсетина на брой, подредени в стегната, клиновидна формация, Върколаците продължаваха да си пробиват път през плътната маса от защитници като някакво гигантско, снабдено с множество жила насекомо. Заела позицията съвсем близо до острието на „клина“, Койла им помагаше да разчистват пътя си, като размахваше в широка дъга меча си и посичаше всеки враг, който се изпречваше на пътя ѝ.

Пред очите ѝ се нижеха ужасяващи картини. Твърде бързо, за да може да ги осмисли. Защитник със стърчаща от рамото брадва; един от нейните, закрил с окървавени ръце лицето си; друг надал беззвучен вик, размахвайки чукачето на посечената си ръка; трети, пак Върколак, с огромна дупка, зейнала в гърдите; обезглавено тяло с

бликнал от шията фонтан кръв. Лице, насечено на ивици от собственото й острие.

Сякаш цяла вечност по-късно Върколаците достигнаха подножието на хълма и започнаха да го изкачват, пробивайки си път през вражеските редици.

Едно кратко затишие даде възможност на Страк да провери докъде са напреднали неговите воители. Бяха някъде по средата на склона, вкопчени в яростна сеч с врага.

Той им обърна гръб и огледа солидните дървени стени на крепостта на върха. Имаше още доста път до тежките порти и немалко противници за избиване. А същевременно редиците на съратниците му сякаш се топяха.

Страк напълни гърдите си с леден въздух и усети как се изпълва с живот наред това зловещо царство на смъртта.

Най-сетне, задъхана, Койла се изравни с него.

— Ама и вие сте едни бързаци — бе сухият му коментар. — Вече си мислех, че ще щурмувам крепостта сам.

Тя посочи мелето зад тях.

— Тия доста се постараха да ни задържат.

Двамата си размениха почти налудничави усмивки.

„И нея я е обхванало кръвожодно настроение — отбеляза той. — Това е добре.“

Алфрей, пазачът на знамето на Върколаците, застана до тях и заби дръжката в полузамръзналата земя. Двайсетина от воините на дружината побързаха да образуват кръг около него. Алфрей забеляза, че на главата на един от оръженосците е зейнала зловеща рана, извади бинт от пояса си и се зае да попива кръвта.

Стотниците Хаскеер и Джъп си проправиха път през оределия строй. Както обикновено, първият имаше мрачен вид, а лицето на втория оставаше непроницаемо.

— Поразходихте ли се? — сдъвка ги саркастично Страк.

Джъп игнорира откритата подигравка и попита хрипливо:

— Сега какво ще правим, капитане?

— А ти как мислиш, дребосък? Че ще спрем, да си наберем цветя? — Страк втренчи яден поглед в своя заместник. — Качваме се горе и довършваме започнатото.

— Как?

Койла оглеждаше сивото небе, засенчила очите си с ръка.

— С фронтална атака — ето как — отвърна Страк. — Да имаш по-добър план?

— Не. Но хълмът пред нас е съвсем открит. Ще дадем много жертви.

— Сякаш досега не сме давали. — Капитанът се изплю, пропускайки на косъм краката на стотника. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, можем да се посъветваме с нашия стратег. Койла, какво смяташ?

— Какво? — Тя продължаваше да разглежда облаците.

— Събуди се, десетник! Попитах те...

— Виждате ли това? — Тя посочи към небето.

Една черна точка се спускаше през облаците. Беше твърде далеч, за да различат подробности, но всички се досетиха какво е.

— Може да ни е от полза — отбеляза Страк.

На лицето на Койла се изписа съмнение.

— Възможно. Но като ги знам какви са своенравни... най-добре да си намерим укритие.

— Къде? — Хаскеер огледа голия връх.

Точката се увеличаваше бързо.

— Движи се по-бързо от искра в пъкъла — подметна Джъп.

— И се спуска прекалено стремглаво — добави Хаскеер.

Сега масивното тяло и широките нащърбени криле се различаваха ясно. Вече нямаше никакво съмнение. Гигантското тромаво чудовище летеше право към бойното поле. Бойците и от двете страни замръзнаха и вдигнаха нагоре глави. Някои побягнаха от черната му сянка. Драконът продължаваше да се снижава, устремен право към хълма, където се бяха събрали Върколаците на Страк.

Той присви очи.

— Някой може ли да разпознае ездача?

Всички поклатиха глави.

Живият снаряд летеше право към тях. Широката му лигава паст бе зейнала, разкривайки редове жълтеникави зъби, големи колкото бойни шлемове. Злост блещукаше в цепковидните зелени очи. Ездачът, наместен на гърба на чудовището, изглеждаше невероятно дребен в сравнение с крилатото туловище.

Страк прецени, че му остават не повече от три маха, преди да стигне при тях.

— Лети прекалено ниско — прошепна Койла.

— Цуни земята! — кресна Хаскеер.

Воините се проснаха по очи.

Докато се претъркулваше през рамо, Страк успя да мерне сивкавата козина на търбуха и грамадните, закривени нокти, които профучаха над него. Стори му се, че долови зловонния дъх на чудовището. Дори си помисли, че ако протегне ръка, може да го докосне.

Миг по-късно драконът изпусна грамаден облак бушуващи оранжеви пламъци.

За момент Страк бе заслепен от ярката светлина. Премигвайки като в мъгла, той очакваше да види как драконът се удря в земята. Вместо това го зърна да се издига нагоре, под невероятно остър ъгъл.

А сцената на върха на хълма бе претърпяла съществени промени. Защитниците и част от атакуващите, попаднали в огненото кълбо, се бяха превърнали в пламтящи факли или в димящи купчини. На места горяха и тревата и храстите.

Вятърът донесе миризмата на изгоряла плът. Страк усети, че устата му се изпълва със слюнка.

— Не е зле някой да припомни на драконовите укротители на чия страна се бият — изръмжа Хаскеер.

— Но този поне облекчи задачата ни. — Страк кимна към портите, които също бяха обхванати от пламъци. Надигна се и изкрещя: — Всички при мен!

Върколаците нададоха оглушителни бойни викове и го последваха. Не срещнаха почти никаква съпротива и с лекота си пробиха път през изтънялата защита.

Когато стигна до обгорелия портал, Страк откри, че вратите едва се крепят на пантите си.

Встрани от портала на един кол бе прикована табелка с грубо изписан надпис: „Роднопол“.

До него застана Хаскеер. Забеляза табелата и я повали с един удар на меч си, разсичайки я през средата.

— Дори езика ни взеха — изсумтя той.

Джъп, Койла и останалите от дружината ги наобиколиха. Страк и неколцина войници бутнаха вратите и те рухнаха навътре.

Нахлуха заедно и се озоваха на просторен площад. Вдясно имаше обор с добитък. Вляво — няколко реда овощни дръвчета. Отпред, простираща се до другия край на площада, се издигаше голяма дървена къща.

Пред нея, строени в редици, стояха оцелелите защитници — два пъти повече от Върколаците.

Без дори да се забавя за прегрупиране, дружината се нахвърли върху тях. В яростния ръкопашен бой, който последва, Върколаците за пореден път доказаха превъзходството си. Лишен от път за отстъпление, врагът се сражаваше отчаяно, но бързо губеше сили, докато само неколцина от Върколаците получиха леки наранявания. Крайно недостатъчно, за да бъде спрян устремът им.

Последната група защитници се струпа пред входа на къщата. Страк поведе атаката срещу тях, рамо до рамо с Койла, Хаскеер и Джъп.

Когато измъкна меча си от гърдите на последния защитник, Страк се огледа. Откри онова, което им трябваше, зад вратите на обора.

— Хаскеер! Донеси една греда за таран!

Стотникът се затича да изпълни заповедта и започна да крещи нареждания на войниците. Неколцина от тях го последваха и извадиха брадвички от поясите си.

Страк повика един от войниците. Докато боецът се приближаваше към него обаче, в рамото му неочаквано се заби стрела.

— Стрелци! — извика Джъп и посочи с меча си горния етаж на сградата.

Дружината се разпръсна под дъжд от стрели. Един от Върколаците падна, уцелен в главата. Друг бе ударен в рамото и другарите му побързаха да го прикрият.

Койла и Страк, застанали съвсем близо до къщата, изтичаха под козирката на входа и се притиснаха към стената.

— Колко лъконосци ни останаха? — попита тя.

— Изгубихме един, значи трима.

Страк погледна към обора. Сега стрелбата бе съсредоточена върху хората на Хаскеер. Под свистенето на прелитащите стрели

войниците продължаваха да секат една от подпорните греди на покрива.

Джъп и останалите бяха залегнали наблизко. Без да обръща внимание на опасността, десетник Алфрей бе коленичил до един от ранените и го превързваше. Страк тъкмо се готвеше да му извика, когато забеляза, че тримата лъконосци опъват едновременно тетивите на оръжията си.

Но да се стреля от легнало положение бе крайно неудобно. Трябваше да се обръщат по гръб и да се прицелват, опрели лъковете към гърдите си. Въпреки това те скоро успяха да създадат постоянен „заслон“ от стрели.

Едва прикрити под козирката, Страк и Койла бяха само безпомощни свидетели на размяната на стрели. След няколко минути дружината нададе триумфален рев, вероятно в отговор на удачно попадение. Но стрелите продължаваха да свистят в двете посоки, което означаваше, че поне един от стрелците на втория етаж е все още жив.

— Защо не отвърнат със запалени стрели? — попита Койла.

— Защото не искам къщата да изгори преди да вземем онова, за което сме дошли — озъби се Страк.

Откъм обора долетя оглушителен трясък. Хората на Хаскеер бяха освободили гредата. Подредиха се около нея и я повдигнаха, все още озъртайки се за стрели, които обаче профучаваха вече по-рядко.

Още един триумфален рев бе последван от тропот на горния етаж. Трупът на поваления стрелец се претърколи през козирката и тупна в краката на Страк и Койла. Щръкналата от гърдите му стрела се бе счупила при падането.

Джъп вече бе скочил на крака и им даваше знак, че отбраната на втория етаж е неутрализирана.

Хората на Хаскеер се затичаха, придържайки гредата с издути от напрежение мускули и зачервени лица. Други им се притекоха на помощ и още при първия удар на импровизирания таран вратата на къщата се разби на трески.

Вътре ги очакваха трима защитници. Първият скочи напред и уби с един удар стоящия най-отпред на тарана войник. Страк го посече, прекрачи трупа му и се отправи към следващия. След кратка размяна на удари вторият защитник също се просна на пода. Но, докато се занимаваше с него, Страк бе изгубил от поглед третия.

Противникът се бе приближил незабелязано отзад и бе вдигнал меч за обезглавяващ удар.

От гърдите му щръкна кинжал. Неприятелят издаде хриплив стон и падна възник.

Страк изръмжа и Койла знаеше, че това е цялата благодарност, която ще получи.

Тя се надвеси над трупа и прибра кинжала. Държеше по един във всяка ръка. Предпочиташе ги пред тежките мечове за близък бой. Зад нея Върколаците вече нахлуваха в къщата.

Преддверието свършваше до широка стълба към горния етаж.

Бяха близо до върха ѝ, когато на площадката се появиха две същества. Страк и войниците му ги посякоха веднага. Койла стигна първа горния етаж и бе пресрещната от поредния защитник. Той успя да посече ръката ѝ с назъбената си секира, преди тя да го повали.

Страк огледа раната на Койла, от която шуртеше кръв, но тя дръпна ръка и завъртя глава. Той се озърна. Намираха се на площадка, заобиколена от няколко врати. Повечето бяха отворени, разкривайки пусти стаи. Страк прати войници да ги претършуват, но те се върнаха съвсем скоро, клатейки глави.

Единствената затворена врата бе в дъното. Приблжиха се безшумно към нея и заеха позиции.

Шумът от битката на първия етаж вече утихваше. Скоро единствените звуци бяха далечните викове от сражението в равнината и сподавеното дишане на Върколаците.

Страк размени погледи с Койла и Джъп, сетне даде знак на тримата най-яки войници да действат. Те заблъскаха вратата с рамене — веднъж, два, три пъти. При последния удар тя отхвърча навътре и Страк я последва, вдигнал оръжието си.

Пресрещна го въоръжено с двуостра брадва същество. То се свлече на пода под пороя на ударите му.

Стаята беше просторна. В далечния ѝ край имаше още двама, закрили с телата си трети. Единият от пазачите бе от расата на защитниците. Вторият обаче бе като Джъп, нисък и набит.

Той пристъпи напред, въоръжен с меч и кинжал, и Върколаците се разпръснаха, за да го заобиколят.

— Не! — извика Джъп. — Мой е!

Страк пръв го разбра.

— Оставете ги! — кресна той.

Воините му свалиха оръжия.

Съперниците се измериха с погледи. Лицата им бяха разкривени от омраза.

Миг по-късно въздухът се изпълни със звън на блъскащи се остриета. Джъп размахваше яростно меча, отбивайки атаките на противника си, и след минута кинжалът на другия изтрака на пода. Скоро след това го последва и мечът му.

Стотникът на Върколаците довърши противника, като го промуши в гърдите.

Останал досега нем свидетел на двубоя, последният защитник вдигна меча си и се приготви за отчаяна съпротива. Едва сега всички успяха да разгледат женската, която охраняваше. Беше приклепнала в ъгъла, с полепнала по челото коса и притискаше към гърдите си малко. Покритото с отвратителна розова кожа пеленаче бе на възраст колкото новоизлюпено оркче. От горната част на гърдите на женската стърчеше стрела. Още стрели и един дълъг лък се въргаляха в краката ѝ. Изглежда бе един от стрелците, оказали съпротивата от прозореца на втория етаж.

Страк махна на Върколаците да останат по местата си и прекоси бавно стаята. В движенията му не личеше нито боязън, нито прибързаност. Той прекрачи локвата кръв, останала от противника на Джъп, и втренчи поглед в последния защитник.

За миг му се стори, че съществото се готви да го заговори. Вместо това то неочаквано се хвърли в атака, размахвайки меча си безцелно. Страк го изби с един бърз удар и довърши съществото, като преряза гърлото му така, че почти му отсече главата.

Окървавената женска издаде протяжен вопъл, който наподобяваше птичи крясък. Страк и друг път бе чувал подобен звук. Втренчи се в нея и зърна в очите ѝ нещо като предизвикателство. Лицето ѝ бе изкривено от омраза и страх. Тя притискаше отрочето към гърдите си в безпомощен опит да го защити. И тогава малкото останали сили я напуснаха и тя се свлече безжизнено на пода. Детето се изтърколи от ръцете ѝ и започна да хленчи.

Изгубил интерес към сцената, Страк прекрачи трупа и застана пред унисткия олтар. Беше оскъдно украсен — подобно на други олтари, принадлежащи на същата раса — висока маса застлана с бяла

покривка със златна бродерия по ръба и два железни свещника в двата ѝ края. В центъра бе поставено трето изделие от желязо, което символизираше техния култ. То се състоеше от две черни, метални пръчки, закрепени перпендикулярно една на друга.

Но това, което привлече вниманието му, бе предметът в предния край на масата. Това беше метален цилиндър, дълъг колкото предмишницата му и широк колкото юмука му. Потъмнялата му повърхност бе покрита с рунически знаци. В единия край бе затворен с капак и запечатан с червен восък.

Койла и Джъп застанаха до него. Двамата също бяха впили очи в цилиндъра.

— Това ли е, Страк? — попита Койла.

— Да. Отговаря на описанието ѝ.

— Не ми прилича на нещо, което заслужава толкова жертви.

Страк протегна ръка, взе цилиндъра, разгледа го внимателно и го пъкна в пояса си.

— Аз съм само обикновен капитан. Съвсем естествено е нашата господарка да не обяснява на толкова нископоставен служител какво ѝ е на ума — рече той, а в гласът му звучеше ирония.

Койла сбърчи вежди.

— Не разбирам защо последното същество даде живота си, за да защитава една женска и малкото ѝ.

— Каква логика може да се намери в действията на хората? — отвърна Страк. — Те не са така уравновесени като нас — орките.

Хленченето на малкото прерасна в нетърпим писък.

Страк се наведе да го погледне. Облиза изпръхналите си устни със зеленикавия си език и попита:

— Някой друг да е гладен като мен?

Подхвърлената навреме шега разчупи напрежението. Останалите се засмяха.

— Ако го изядем, ще направим точно това, което те очакват от нас — изръмжа Койла, наведе се и сграбчи малкото за вратлето. Повдигна го с една ръка пред лицето си и се загледа в сияещите сини очи и пухкавите бузи.

— Богове! Ама тия създания наистина са грозни!

— Права си, както никога — съгласи се Страк.

2.

Страк даде знак на войните си, че е време да слязат долу. Койла носеше бебето с израз на отвращение.

В подножието вече ги очакваше Хаскеер.

— Намерихте ли го?

Страк кимна към подаващия се от пояса му цилиндър.

— Запалете къщата! — нареди той и се насочи към вратата.

— Ти и ти — Хаскеер посочи двама от войниците си. — Заемете се! Останалите — навън!

Койла спря един оръженосец и му тикна малкото в ръцете.

— Спусни се до пътя и го остави някъде, където ще го намерят хората. И се опитай да бъдеш... внимателен с това зверче.

Войникът излезе, стиснал ревящото бебе, сякаш държеше заразено яйце.

След това за кратко настъпи суматоха. Назначените за подпалвачи събраха всички лампи и започнаха да изливат съдържанието им на пода. Когато приключиха, Хаскеер ги освободи и извади от ботуша си кремък. Откъсна ивица плат от дрехата на един от убитите и я натопи в маслото. Сетне я запали с искра от огниво и я хвърли на пода.

Пожарът се разрази почти мигновено. Дълги огнени езици се източиха към тавана.

Без да си дава труд да поглежда назад, Хаскеер излезе навън и се присъедини към войниците си.

Там вече го очакваше Алфрей. Той посочи двата оркски трупа, положени наблизо.

— Слеттал и Релбид. Имаме и трима ранени. Нито една от раните за щастие не е смъртоносна. Около дузина с драскотини.

— Значи петима извън строя. Остават ни двацет и пет орки, ако броим и офицерите.

— Какъв е очакваният брой на жертвите при подобна мисия? — попита Койла.

— Двайсет и девет — отвърна Страк.

Всички избухнаха в смях, макар да знаеха, че капитанът им изобщо не се шегува.

Само Койла остана с каменно изражение. Ноздрите ѝ леко потрепваха от усилието да преглътне обидата от това, че още веднъж я бяха направили на глупачка само защото бе най-новата в дружината.

„Има още много да учи — помисли си Страк. — И дано го научи бързо.“

— Долу нещата вече се успокоиха. — Алфрей посочи към равнината, където доскоро бушуваше битката. — И там спечелихме.

— Както и се очакваше — отвърна Страк. Изглежда въпросът не го интересуваше.

Алфрей забеляза раната на Койла.

— Искаш ли да я погледна?

— Нищо особено. По-късно — тя погледна към Страк. — Не е ли време да тръгваме?

— Алфрей, намери каруца за ранените. Мъртвите ще оставим на лешоядите. Пригответе се за марш на скок до Каменна могила. — Той изгледа останалите войници, които слушаха разговора.

Лицата им в миг се изопнаха.

— Скоро ще се смрачи — припомни му Джъп.

— Е, и какво? Още можем да ходим, нали? Освен ако не ви е страх от тъмното!

— Ех, ние, нещастни пехотинци — подметна един от войниците, докато минаваше край него.

Страк се извъртя и го ритна в задника.

— Да не съм те чул да го повтаряш, копелдак нещастен!

Войникът вресна изплашено и побягна настрани.

Койла и останалите избухнаха в дружен смях.

Откъм обора се чу глъчка и странно квичене. Двама от войниците се бяха покатерили на оградата и гледаха нещо вътре.

— Какво става? — попита Страк.

— Изплашени са от нещо — обясни единият от войниците. — Не е нормално — добави той.

Страк се покатери на оградата.

Най-близкото животно бе на един разтег от него. Два пъти по-високо от среден на ръст орк, то се бе изправило на задните си крака,

чиито заострени нокти бяха забити дълбоко в меката почва. Гърдите на котешкото му тяло се бяха издули, а късата, жълтеникава козина — нарошила. Орловата му глава се местеше с накъсани, отривисти движения, а извитият клюн потракваше нервно. Големите, хлътнали в тъмните орбити очи не спираха нито за миг. Ушите му бяха настръхнали и трепереха разтревожено.

Чудовището несъмнено бе твърде възбудено, но въпреки това в позата му се наблюдаваше причудливо благородство.

От останалите добичета, които наброяваха поне стотина, повечето стояха на четири крака, но с извити гърбове, въпреки че тук-там се виждаха и други, изправени на задните си крака животни, които си разменяха удари с късите си предни лапи. Дългите им извити опашки шляпаха ритмично.

Отнякъде полъхна ветрец и донесе със себе си тежката миризма на грифонски изпражнения.

— Гант е прав — кимна Хаскеер към войника, който ги бе заговорил. — Нещо тук не е наред. Грифоните трябва да се скитат на воля из цялата Марас-Дантия.

— Много поетично, Хаскеер — сряза го Страк.

Хаскеер изглеждаше обиден.

— Исках само да кажа, че те бяха свободни животни, докато не се появиха човеците. И ние всички знаем, че някой ден ни очаква същата участ — ако им позволим, разбира се.

— Аз пък знам само — намеси се Джъп, — че грифоните миришат и са вкусни.

— Кой те пита пък теб, кърлеж недорасъл? — озъби се Хаскеер.

Джъп скочи, готов да отвърне на оскърблението.

— Млъквайте и двамата! — скастри ги Страк. После се обърна към останалите войници: — Заколете няколко за попълване на припасите, а другите пуснете на свобода.

Докато се отдалечаваше, Джъп и Хаскеер си разменяха заканителни погледи.

Зад тях вече цялата къща бе обхваната от пламъци. Огнените езици бликаха през отворените прозорци и предната врата.

Страк и свитата му стигнаха до разрушената порта. Веднага щом ги зърнаха, постовите се изправиха и си придадоха бдителен вид. Страк не им обърна внимание. Повече го интересуваше сцената в

равнината. Битката бе приключила, повечето от защитниците бяха избити, останалите — избягали.

— Хубаво е, че спечелихме — отбеляза Хаскеер. — Въпреки че боят бе само за отвличане на вниманието.

— Бяха повече от нас. Заслужавахме да спечелим. Но гледай да не споменаваш пред войниците, че е било само за да им отвлечем вниманието. За предпочитане е да не знаят каква е задачата, с която ни пратиха тук. — Той положи неволно ръка на цилиндъра.

Долу в равнината няколко групи вече щъкаха между труповите и сваляха от тях всичко, което можеше да им бъде от полза. Малко по-нататък бяха запалени няколко погребални клади за убитите орки.

Смрачаваше се и ставаше все по-студено. Вечерният бриз хапеше неприятно лицето. Страк вдигна поглед към далечните, обрасли с гори хълмове. Смекчена от издължаващите се сенки, това беше картина, добре позната на неговите предци. Ако се изключеше далечният хоризонт, където — като тънка, сияеща лента — проблясваха очертанията на настъпващите ледници.

Както неведнъж досега, Страк изруга мислено хората, които изяждаха магията на Марас-Дантия.

След това мислите му се насочиха към по-прагматични въпроси. Сети се, че искаше да попита Джъп за нещо, и го повика.

— Как се чувстваш, след като уби своя сънародник — джуджето, горе в къщата?

— Как се чувствам ли? — набитият стотник го погледна учудено. — Както когато убивам всеки друг. Не ми е първият, впрочем. Пък и той не ми беше съвсем „сънародник“. Дори не беше от племе, което познавам.

Хаскеер, който не бе присъствал на двубоя, се приближи заинтригуван към тях.

— Убил си друго джудже? Ама наистина обичаш да се доказваш.

— Той беше на страната на човеците и значи — мой враг. Не е необходимо да доказвам каквото и да било!

— Хайде де. Повечето дребосъци от вашия клан предпочитат да се съюзават с хората. Чудно ми е какво търси дърто джудже като теб при Върколаците? Май наистина ти се ще да се поизфукаш.

Вените на шията на Джъп се подува.

— Ти за какво намекваш бе?

— Чудя се само трябва ли ни такъв като теб.

„Време е да се намесе — помисли си Страк. — Тези двамата наистина не могат да се понасят. Дали да не ги оставя да се побъхтят малко?“

— С кръв заслужих повишението си в дружината! — Джъп посочи оранжевите татуировки на стотник на скулите си. — Мен поне ме бива за това!

— Бива те, значи? — подсмихна се Хаскеер.

Привлечени от разпратата, към тях се приближиха Койла, Алфрей и неколцина от останалите. По лицата на войниците се четеше задоволство, задето се дърпат двама от старшите. Повечето очакваха Джъп да загуби.

Последва нова размяна на обиди, като този път бяха включени и роднините на участниците. За акцент на едно от оскърбленията Хаскеер сграбчи брадата на Джъп и я дръпна яростно.

— Ако продължаваш да ме дразниш, космата топка такава, ще си изпатиш!

Джъп се освободи и отвърна:

— Аз поне имам коса! А на вас, орките, главите ви са плешиви като човешки задници!

Назряваше моментът думите да преминат в дела. Дватама стояха един срещу друг, стиснали юмруци.

Един войник си проправи път през тълпата.

— Капитане! Капитане!

Зяпачите не посрещнаха с добро око неочакваното прекъсване. Повечето от тях изглеждаха разочаровани.

Страк въздъхна.

— Какво има?

— Намерихме нещо, което трябва да видите.

— Не може ли да почака?

— Не мисля, капитане. Струва ми се важно.

— Хубаво. А вие двамата — престанете! — Хаскеер и Джъп не помръднаха. — Достатъчно, казах! — изръмжа той заплашително. Те отпуснаха юмруци и отстъпиха неохотно назад.

— Дано да е нещо наистина сериозно — рече Страк на войника. Сетне нареди да разположат вечерни постове.

Войникът го поведе назад към крепостта. Завладени от любопитство, Койла, Джъп, Алфрей и Хаскеер ги последваха.

Къщата продължаваше да гори и сега вече пламъците бяха обхванали покрива. Топлината от пожара се усещаше чак при овошките, където войникът свърна встрани. По-високите клони на дръвчетата се бяха запалили от разнасяните от вятъра искри.

Прекошиха овоцната градина и се озоваха пред дървен хамбар с широко отворени врати. Вътре двама оръженосци държаха над главите си запалени факли. Единият надзърташе в чувал от зебло. Другият бе застанал на колене и надничаше през отвор на пода.

Страк се приближи и погледна в чувала. Беше пълен с малки полупрозрачни кристали. Имаха нежен розов оттенък.

— Пелуцид — обади се сподавено зад него Койла.

Алфрей облиза пръст и го пъкна сред кристалите. След това го опита на вкус.

— Първо качество.

— Погледнете и тук, капитане — обади се войникът при отвора.

Страк дръпна факлата от ръката му и я промуши през отвора. На трепкащата ѝ светлина се видя тясно мазе, дълбоко колкото да се побере коленичил орк. На пръстения под се въргаляха още два чувала.

Джъп подсвирна възхитен.

— Това е повече, отколкото съм виждал през целия си живот!

Забравил за доскорошните дразги с джуджето, Хаскеер се присъедини към него.

— И като си помислиш само колко струва!

— Какво ще кажете да го пробваме? — предложи обнадеждено Джъп.

— Няма нищо лошо, капитане — подкрепи го Хаскеер. — Не заслужаваме ли поне мъничко, след като изпълнихме задачата?

— Ами, знам ли...

Койла имаше замислен вид, но не каза нищо.

Алфрей бе този, който ги върна към грубата действителност.

— По-добре да не караме кралицата да чака. — Той кимна към цилиндъра.

Страк сякаш не го чу. Загреба шепа кристали и ги остави да се изсипят от разтворените си пръсти.

— Това е цяло състояние в пари и власт. Представете си как ще натъпче ковчежето на господарката.

— Именно — кимна ентусиазирано Джъп. — Успешно завършена мисия, победа в боя, че и три чувала кристални „светкавици“ в добавка. Със сигурност те чака повишение!

— Надявай се, капитане — захили се Хаскеер. — Предадеш ли го веднъж в ръчичките на кралицата, колко от това ще видим? В нея има достатъчно от човешкото, за да съм сигурен в отговора на този въпрос.

Тези думи наклониха везните.

Страк изгупа кристалите от ръцете си.

— Няма да я заболи от това, което не знае — реши той. — А и нищо няма да се промени, ако закъснеем с час-два. Дженеста ще е доволна и от това, което ще ѝ занесем.

3.

Някои надмогват нетърпението си с такт и благоприличие. Други намират неизпълнението на своите желания за непоносима тежест. Първите притежават завиден стоицизъм. Вторите могат да бъдат опасни.

Кралица Дженеста несъмнено принадлежеше към втората категория. А в момента нетърпението ѝ бе извънмерно.

От дружината на Върколаците, пратена на свещена мисия, нямаше ни вест, ни кост. Тя знаеше, че битката е приключила и че победата е нейна, но войниците все още не бяха донесли онова, което сюзеренът им тъй много очакваше.

Живи щеше да ги одере, когато се явяха пред нея. Ако пък не бяха изпълнили задачата, очакваше ги дори по-страшна участ.

За да разсее нетърпението си, тя бе заповядала да ѝ подготвят малка забава. Щеше да е колкото извор на удоволствие, толкова и необходимост. Както обикновено, трябваше да се проведе в нейната светая светих — най-вътрешното помещение на личните ѝ покои.

Стаята, която се намираще дълбоко в подземията на нейния дворец в Каменна могила, бе издялана в скалата. Десетина масивни колони подкрепяха високия сводест таван. Фенерите и светилниците сееха оскъдна светлина, тъй като Дженеста предпочиташе сумрака.

Странни кабалистични писания красяха стените. Захабените гранитни плочи на пода бяха покрити с вълнени килими, резбованият дървен трон бе разположен непосредствено до огнището.

Две неща доминираха в тези подземни покои. Едното бе масивен къс черен мрамор, който служеше за олтар. Другото бе поставено пред него. Бе издялано от бял мрамор и имаше формата на издължена ниска маса или кушетка.

Върху олтара беше положен сребърен бокал. До него лежеше закривен кинжал, чиято дръжка бе инкрустирана със злато, а острието бе гравирано с руни. Отстрани имаше малък чук със заоблена глава. И той бе украсен и изписан по същия начин.

От двете страни на мраморната маса бяха закрепени метални халки, завършващи с окуви. Дженеста прокара бавно пръсти по равната прохладна повърхност на масата.

На вратата се почука.

— Влез!

Двама имперски стражници въведоха окован човек, като го побутваха с върховете на копията си. Човекът бе съвсем гол, ако не се броеше препаската на слабините му. Около трийсетгодишен, той бе типичен представител на своята раса, издигайки се с цяла глава над двамата орки, които го следваха. Лицето му бе изранено, по косата и брадата му имаше засъхнала кръв. Вървеше леко вдървено, донякъде заради оковите, но най-вече заради боя с пръчки, с който бе наказан малко след пленяването му. Гърбът му бе изпъстрен с алени резки.

— О, моят гост дойде. Приветствам те. — Кралицата му се поклони подигравателно.

Мъжът мълчеше.

Тя се приближи към него и един от стражниците дръпна рязко веригата, с която бяха оковани китките му. Лицето на мъжа се изкриви от болка. Дженеста огледа с любопитство стройното му мускулесто тяло и заключи, че е напълно подходящ за намеренията ѝ.

И той я огледа на свой ред и беше очевидно, че онова, което видя, го обърка още повече.

Имаше нещо странно в очертанията на лицето ѝ. Беше твърде плоско и малко по-широко, отколкото би трябвало да бъде, и бе увенчано с прекалено заострена брадичка. Тъмната ѝ коса се спускаше до кръста ѝ и бе толкова лъскава, че изглеждаше мокра. Непроницаемите ѝ черни очи сияеха със странен блясък, който само дългите ѝ мигли закриваха от време на време. Носът ѝ бе гърбав, а устата — твърде широка.

Нито една от тези черти обаче не изглеждаше неприятна или отблъскваща. Сякаш всяка от тях бе взела началото си от майката-природа, а сетне бе продължила да се развива в своя собствена, макар и причудлива посока. Крайният резултат бе изумителен.

С кожата ѝ също нещо не беше съвсем наред. Доколкото можеше да се види на трепкащата светлина на фенерите, тя имаше изумруден оттенък в един момент и сребрист в следващия, сякаш бе покрита със съвсем ситни рибешки люспи. Кралицата бе облечена с дълга, алена

мантия, която оставяше раменете ѝ открити и прилепваше плътно, очертавайки гъвкаво и сладострастно тяло. Нозете ѝ бяха боси.

Без никакво съмнение тя бе привлекателна. Ала в красотата ѝ се долавяше някаква спотаена заплаха. Тя предизвика у затворника сърцебиене и едновременно с това пробуди в душата му неясно чувство на отвращение. В свят, изобилстващ от расови различия, тя бе нещо невиджано от него досега.

— Не показваш нужното уважение — отбеляза кралицата. Забележката ѝ го стресна. Сякаш му даде да разбере, че тук нищо не може да остане скрито.

Затворникът се изтръгна от унеса на съзерцанието си. Въпреки болката на устните му затрепка цинична усмивка. Погледна към веригите, с които го бяха оковали, и проговори за първи път:

— Няма как, дори да го исках.

Дженеста също се засмя.

— Моите стражници с радост ще ти помогнат.

Войниците го принудиха да коленичи.

— Така е по-добре — отбеляза тя със сладък гласец.

Озовал се на нивото на гърдите ѝ, затворникът едва сега забеляза ръцете ѝ. Пръстите ѝ бяха издължени повече от нормалното и завършваха с два пъти по-дълги нокти. Тя се приближи към него и докосна съвсем леко раните на гърба му. Направи го почти нежно, ала въпреки това той трепна. Тя прокара нокът по дължината на една от резките. След нокътя ѝ остана кървава диря. Човекът изстена. Дженеста дори не се постара да скрие задоволството си.

— Проклетата да си, езическа кучко!

Тя се разсмя.

— Типичен унист. Всеки, който не изповядва религията ви, е езичник. Но вие самите сте повече от смешни с представите ви за един-единствен бог.

— Докато вие пък почитате стари и мъртви богове.

— Колко малко знаеш. Религията на пантеонистите съдържа дори по-стари богове от нашите. Живи богове, ако искаш да знаеш.

Той се закашля, прегърбен и измъчен.

— А ти към пантеонистите ли се числиш?

— И какво, ако е така?

— Пантеонистите също са еретици, но поне са хора.

— Докато аз не съм, и следователно не мога да изповядвам религията им? Невежеството ти е типично за твоята раса. Пътят на пантеонистите е пътят на всички. Освен това, аз съм човек, макар и отчасти.

Той повдигна учудено вежди.

— Не си ли виждал досега хибрид? — Тя не изчака отговора. — Очевидно не. Аз съм наполовина нияд, наполовина човек, но съм взела най-доброто и от двете раси.

— Най-доброто? Подобно единение е направо богохулство!

Кралицата, изглежда, намери думите му за забавни, защото отметна назад глава и отново се разсмя.

— Но стига празни приказки. Не те докараха тук само за да поспорим. — Тя кимна на войниците. — Пригответе го.

Отново го изправиха на крака и го отведоха при мраморната маса, където го вдигнаха под мишниците. Той извика от болка, когато го стовариха върху твърдата повърхност. Стражниците свалиха оковите му и го приковаха отново, този път за масата.

Когато приключиха, Дженеста им даде знак да си вървят. Те се поклониха и излязоха.

Дженеста се приближи до огнището и метна вътре малко изсушени ароматични листа. Въздухът се изпълни с упойваща миризма. Върна се при олтара и взе ритуалния кинжал и чашата.

Мъжът извърна глава към нея и помоли:

— Нека поне смъртта ми да е бърза.

Тя се надвеси над него с нож в ръка. Той въздъхна и започна да шепне някаква неразбираема молитва, но скоро изгуби нишката и продължи с неясни брътвежи.

— Говориш безсмислици — скастри го тя. — Успокой езика си.

Острието в ръката ѝ се издигна нагоре. Тя замахна и сряза препаската му. Завъртя парчето плат с острието на кинжала и го запрати встрани. След това постави оръжието на края на масата и огледа отблизо оголените му слабини.

— Какво... какво правиш...? — повтаряше той изплашено. Лицето му бе зачервено от срам. Той преглътна и захленчи.

— Вие, унистите, имате крайно неестествено отношение към телата си — обясни му тя с делови тон. — Изпитвате срам към нещо, от което не бива да се срамувате.

После повдигна главата му с една ръка и поднесе чашата към устните му.

— Пий!

Достатъчно от течността успя да достигне гърлото му, преди той да се задави и да стисне устни. Тя махна чашата и се отдръпна. От крайчетата на устните му се стичаха струйки от жълтата като урина отвара.

Действието ѝ бе бързо, ефектът — краткотраен, та затова Дженеста не губеше време. Тя развърза мантията си и я остави да се свлече на пода.

Той я гледаше с ококорени от изненада очи. Погледът му се плъзна по щръкналите ѝ сочни гърди, спусна се надолу към изваяните ѝ хълбоци и примамливо окосмения хълм на слабините ѝ.

Дженеста притежаваше физическо съвършенство, което съчетаваше пищния чар на човешката жена с причудливото наследство на смесения ѝ произход. Никога досега не бе виждал нещо подобно.

От своя страна тя разпозна в него борбата между унистката превзетост и мъжкото сластолюбие. Афродизиакът щеше да помогне везните да се наклонят към второто и да заглуши болката от преживените мъчения. Ако се наложеше, щеше да подсили процеса с малко от магията си. Но тя знаеше, че доброто забавление не се нуждае от магия.

Покатери се върху масата и доближи лицето си до неговото. От странният ѝ сладникав дъх космите по тила му настръхнаха. Тя се наведе и зашепна нежни слова в ухото му и той отново почувства, че се изчервява.

Мина известно време, преди да успее да се съвземе.

— Защо ме измъчваш така? — попита той.

— Ти сам се измъчваш — отвърна Дженеста, — като отричаш радостите на плътта.

— Блудница!

Тя се изкикоти, плъзна се надолу и погали с език гърдите му. Отново се надигна, престори се, че ще го целуне, но в последния миг се дръпна назад. Облиза пръсти и докосна с тях зърната му, които скоро набъбнаха. Дишането му се учестяваше. Отварата започваше да действа.

Той преглътна мъчително, направи последен опит да се овладее и рече:

— Мисълта да се съчетая с теб ми е противна.

— Така ли? — Тя го яхна и притисна окосмените си слабини към корема му. Мъжът напъна мишци, но нямаше сили да се пребори с оковите.

Дженеста очевидно се наслаждаваше на унижението му. Разтвори устни и изплези език, който изглеждаше твърде дълъг за кухината, в която се съдържаше. Оказа се и грапав, когато започна да го ближе по раменете и шията.

Мъжът несъмнено беше възбуден, въпреки волята си. Тя стисна хълбоците му с бедрата си и отново се разлюля върху него. На лицето му се меняха едно след друго противоречиви чувства — надежда, отвращение, възбуда, нетърпение. Страх.

— Не! — изтръгна се мъчителен стон от устата му.

— Но ти го искаш — зашепна отново тя. — Защо иначе ще си вече готов за мен? — Тя се повдигна лекичко, плъзна ръка надолу, улови члена му и лекичко го насочи. След това плавно се отпусна върху него и започна да се повдига и спуска в бавен, равномерен ритъм. Главата му се мятеше настрани, от устата му потече пяна. Дженеста постепенно ускоряваше темпото. Движенията ѝ ставаха все по-бързи. Той започна да им се поддава, в началото неохотно, но после на свой ред се повдигаше, за да я посрещне. Дженеста отметна косата си назад. Светлината от фенерите се прецеждаше през кичурите и я обгръщаше в неземно сияние.

Усецайки, че мъжът всеки миг ще излее семето си, тя започна да го язди безжалостно и необуздано. Той се гърчеше, мяташе, дърпаше, опитвайки се да съдържи момента на кулминацията.

Изведнъж кинжалът отново се озова в ръцете ѝ и тя го вдигна високо.

Оргазмът и ужасът го изпълниха едновременно.

Острието се заби в гърдите му — веднъж, после още няколко пъти. Мъжът нададе нечовешки вик и задърпа толкова силно ръцете си, че кожата на китките му се раздра. Дженеста продължаваше да го мушка и разсича, без да обръща внимание на виковете му.

Крясъците му постепенно утихнаха в сподадено хъркане. После главата му увисна настрани и той замря.

Тя захвърли кинжала и бръкна с ръце в кървавата цепнатина, зейнала на гърдите му. Веднага щом оголи ребрата му, взе чука и започна да блъска по тях. Още след втория удар те се спухаха и няколко назъбени парченца от костта отлетяха встрани. Дженеста остави и чука и зарови ръце във вътрешностите, докато напипа още трепкащото сърце. С едно последно усилие го изтръгна. Повдигна го към устата си и впи зъби в него.

Колкото и голямо да бе сексуалното ѝ удоволствие, то не можеше да се сравни с това, което изпитваше в момента. С всеки къс от нежната плът живителната сила на жертвата се сливаше с нейната собствена. Усещаше го като освежителен прилив към онзи скрит в нея извор, от който черпеше насъщна магьосническа енергия.

Седнала със скръстени крака върху трупа, цялата омазана с кръв, тя се наслаждаваше на чудовищното пиршество.

Щеше да се засити — поне за известно време.

Докато изсмукваше последните късчета месо от ноктите си, откъм най-тъмния ъгъл на покоите ѝ се приближи черно-бяла котка и измяука.

— Здравей, Сапфир — викна ѝ Дженеста и се плесна по бедрото.

Котката скочи горе без никакво усилие. Подуши трупа и започна да лочи лакомо от огромната рана.

Кралицата се усмихна снизходително, слезе от мраморната маса и тръгна боса към окачения в ъгъла шнур на звънеца.

Охраната се яви мигновено на повикването ѝ. И да имаха някакви чувства относно сцената, която завариха, запазиха ги за себе си.

— Отнесете трупа! — нареди тя.

Котката отново се скри в сумрака. Стражниците се надвесиха над оковите.

— Някакви новини от Върколаците? — попита Дженеста.

— Не, милейди — отвърна единият, като избягваше погледа ѝ.

Не беше това, което тя искаше да чуе. Споменът за удоволствието вече беше притъпен. Царственото ѝ недоволство се възвръщаше.

Закле се мислено, когато дружината се върне, да я накаже по начин, който щеше да надхвърли и най-страшните им кошмари.

Двама от Върколаците седяха, облежнати на едно дърво, заобиколени от рояк мънички летящи феи, които пърхаха над главите им. Меко, разноцветно сияние обгръщаше феите, а нежните им песни отекваха надалеч.

Един от орките внезапно изпъна ръка и улови в шепата си няколко от фееричните създания. Те нададоха жалостиви викове. Оркът натъпка гърчещите се телца в устата си и ги схруска с доволно изражение.

— Досадни малки гадини — промърмори неговият другар.

Първият кимна, докато дъвчеше.

— Да. Но стават за ядене.

— Освен това са и глупави — добави вторият, когато над главата му отново се събра рояк. Той почака да се успокоят, след това на свой ред изпружи ръка и напълни шепата си.

Още известно време двамата седяха под дървото и се тъпчеха с феи. Най-сетне летящите създания осъзнаха, че не им е тук мястото, и отлетяха.

След секунда първият орк попита:

— Това наистина ли се случи?

— Кое?

— Това с феите.

— С феите ли? Ах, онези досадници.

— Да. Но са вкусни... — Той млъкна, усетил, че някой го ритва по крака.

И двамата не бяха забелязали приближаването на трети войник, който се бе надвесил над тях.

— Дръж! — рече той и тикна в ръцете на първия войник една лула. Той я пое и всмукна дълбоко от нея.

Другарят му облиза устни и на лицето му се изписа нетърпение. Пъхна пръст в уста и зачовърка между зъбите си. Измъкна оттам нещо, което приличаше на полусдъвкано крилце, и го хвърли в тревата. Другият орк му подаде лулата с пелуцид.

Близо до останките на къщата Страк, Койла, Джъп и Алфрей бяха насядали около неголям огън и също си подаваха лула. Хаскеер разбъркваше с дълга пръчка съдържанието на едно обгоряло гърне, окачено над огъня.

— За последен път ви казвам — заговори Страк и посочи цилиндъра в скута си. — Унистите са го взели от тежковъоръжен керван, като са избили охраната. Дженеста много държи на него.

— Но защо ѝ е? — чудеше се Джъп. — Прилича ми на най-обикновена путия за кисма. Искам да кажа кутия за писма — поправи се той, примигна замаяно и подаде лулата на Койла.

— И без теб го знаем — тросна се Страк и махна лениво с ръка. — Но съобщението, което съдържа, трябва да е от особена важност. Всъщност това не е наша грижа.

Докато наливаше млечнобяла течност от гърнето в металните чаши, Хаскеер рече:

— Предполагам, че пелуцидът също е бил част от товара на кервана.

— Капитане — обади се Алфрей, който изглежда единствен запазваше ясно съзнание, — не бива да оставаме твърде дълго на това място.

— Ти друга песен не знаеш ли? — сряза го ядосано Страк. — Помни ми думата: нашата господарка ще ни посрещне с разтворени обятия. Излишно се безпокоиш, кърпачо на рани.

Алфрей потъна в мрачно мълчание. Хаскеер му предложи чаша от димящата течност. Той поклати глава. Страк обаче прие и я погълна на един дъх.

Очите на Койла също гледаха замъглено — като на някой, който е под пълното въздействие на пелуцида.

— Алфрей е прав — заговори тя. — Няма никакъв смисъл да ядосваме Дженеста.

— И ти ли ще ми досаждаш сега? — озъби ѝ се Страк и отново надигна чашата. — Не се безпокой, скоро ще тръгнем. Защо да не оставим войниците да се порадват малко на живота? — Той погледна към овощната градина, където се бяха натъркаляли повечето Върколаци.

Те също бяха събрани около голям огън. Чуваха се дрезгав смях, груби закачки и песни. Двама от Върколаците мереха силите на десниците си. Неколцина от останалите се поклащаха несигурно на краката си.

Страк насочи вниманието си към Койла. Но сцената се бе променила до неузнаваемост.

Койла лежеше по очи на земята. Всички останали също се бяха натръшкали, някои дори хъркаха шумно. Огънят бе угаснал. Той погледна към дружината. Там също повечето от войниците спяха, а в огнището димяха полуизгаснали въглени.

Беше среднощ. Небето бе загърнато от звездно пано.

Това, което му се бе сторило само миг, се оказа илюзия.

Трябваше да вдигне всички, да ги организира и да издаде заповед да тръгват за Каменна могила. Още малко и ще го направи. Още съвсем мъничко. Нека първо умът и тялото му си починат. Само минутка-две и ще ги вдигне. Само минутка.

Главата му увисна на гърдите.

Приятна топлина изпълни всички клетки на тялото му. С мъка държеше очите си отворени.

После се предаде на мрака.

4.

Страк отвори очи.

Слънцето светеше точно отгоре. Той вдигна ръка, за да се скрие от светлината, и примигна, а после бавно се надигна. Краката му потънаха до глезените в меката сочна трева.

Далеч пред него се виждаше планинска верига от заоблени върхове. Над тях из синьото небе се рееха пухкави облачета.

Красив, изпълнен със спокойствие пейзаж.

Вдясно от него се виждаха покрайнините на гъста и тъмна гора. Вляво плитка рекичка правеше няколко завоя, преди да се изгуби от погледа.

Едва сега Страк се зачуди кога си бе отишла нощта. Освен това нямаше никаква представа къде се бяха дянали останалите Върколаци. Но тези въпроси потънаха в далечно тъглче на съзнанието му.

Постепенно започна да долавя и други звуци, освен ромона на рекичката. Наподобяваха гласове, смях и далечни, ритмични барабанни звуци. Не знаеше дали не бяха просто игра на съзнанието му, или идваха оттам, където се губеше рекичката.

Той тръгна по брега ѝ, който също бе обрасъл с гъста зелена трева. Слаб, прохладен ветрец погали лицето му. Въздухът бе свеж и чист. От него кой знае защо му се зави свят.

Скоро стигна едно място, където рекичката описваше широк завой. Тук гласовете се усилваха, но пак като че ли идеха отдалече.

Пред него се откриваше неголяма долина. Рекичката криволичеше между кръгли дървени колиби със сламени покриви. На единия ѝ бряг се издигаше висока къща, украсена с щитове, изрисувани с гербовете на непознат за Страк клан. Между тях висяха военни трофеи — мечове, копия и избелели черепи на саблевълци. Из въздуха се носеха примамливи ухания на печено месо.

Имаше много пасящи коне, добитък и пернати.

И орки.

Мъжки, женски, новоизлюпени. Занимаваха се с домашна работа, наглеждаха огнищата, сечаха дърва или просто се разхождаха и разговаряха. На едно открито място между къщите неколцина младежи мереха сили с дървени мечове и копия с притъпени върхове.

Никой не му обърна внимание, когато влезе в селото. Повечето орки, които срещаше, бяха въоръжени, но макар очевидно да не принадлежаха към неговия клан, не чувстваше заплаха. По-скоро бе завладян от любопитство.

Някой се приближи към него. Беше орка, която се движеше с безгрижна увереност и не понечи нито за миг да хване дръжката на меча си. Беше с една глава по-ниска от него, но пурпурното, изпъстрено със златни нишки украшение на главата ѝ компенсираше разликата. Имаше мускулесто тяло и държеше гърба си изправен.

Не личеше да е изненадана от появата му. Лицето ѝ бе по-скоро безстрастно, доколкото може да е безстрастно едно иначе живо и енергично лице. Нямаше никакво съмнение, че е много привлекателна — усещаше го с тялото си.

— Добра среща! — рече тя.

— Ами... добра да бъде — отвърна той след кратко колебание.

— Не те познавам.

— Нито пък аз.

— Кой е твоят клан?

Той ѝ каза.

— Нищо не ми говори. Но има толкова много кланове.

Страк огледа непознатите щитове върху къщата.

— Твоят клан също ми е непознат. Не те ли плаши, че в селото се е появил непознат?

Тя изглеждаше изненадана.

— Трябва ли? Нашите кланове враждуват ли?

— Не съм чувал.

— В такъв случай не виждам причини за безпокойство. Освен ако не си дошъл с лоши намерения.

— Не, идвам с мир. Но щяхте ли да ме посрещнете така миролюбиво, ако бях трол? Или таласъм? Или джудже от неизвестно племе?

Тя продължаваше да го разглежда учудено.

— Трол? Таласъм? Джудже? Какви са тези?

— Не си ли чувала за джуджета?

Тя поклати глава.

— За гноми, троли, елфи? За останалите древни раси?

— Древни раси ли? Не.

— Или... човеци?

— За такива също не съм чувала... всъщност сигурна съм, че не съществуват.

— Искаш да кажеш, че ги няма по тези места?

— Искам да кажа, че думите ти не ми говорят нищо. Ти си странен орк — добави тя без лошо чувство.

— А ти говориш в гатанки. В коя част на Марас-Дантия се намираме, че не си чувала нито за древните народи, нито за хората?

— Трябва да идваш много отдалеч, страннико, щом твоята земя носи име, което не ми говори нищо.

Той я погледна слисано.

— Нима смееш да твърдиш, че дори не знаеш как се нарича този свят?

— Не, просто ти казвам, че не се казва Марас-Дантия. Не и по тези места. А и не съм чувала някой да говори за тези... древни раси и... човеци.

— Значи тук орките сами са господари на съдбата си? Воюват ли помежду си? След като ги няма хората, дали...

Тя се разсмя.

— Че кога е било иначе?

Страк сбърчи рунтавите си вежди.

— Било е, преди да се излюпи бащата на моя баща — рече троснато той. — Или поне така ми се струва.

— Май си вървял твърде дълго на жегата — подметна тя внимателно.

Той вдигна очи към слънцето и едва сега започна да осъзнава.

— Топъл ден... и никакви смразяващи ветрове...

— Че откъде да се вземат? Сега не сме в студения сезон.

— И ледът — продължи той, сякаш не я чуваше. — Не видях никакви настъпващи ледници.

— Къде?

— На север, разбира се.

Тя се пресегна и го улови за ръката.

— Ела с мен.

Макар да бе объркан, докосването ѝ му се стори особено приятно. Последва я покорно.

Спуснаха се по една пътечка към рекичката, прекосиха я и излязоха от селото. Малко по-нататък се озоваха на едно възвишение, откъдето започваше стръмнина. Тук рекичката се превръщаше в езеро, което на свой ред подхранваше шумен водопад. Тя се появяваше отново в подножието на урвата и продължаваше да се вие нататък из една много по-просторната долина. Докъдето им стигаше погледът, се ширеха зелени равнини. Безброй стада пасящи животни се скитаха сред високите треви. Бяха толкова много, че можеше да прекара целия си живот да ловува сред тях и пак нямаше да се свършат.

Жената посочи с ръка право напред.

— Север — рече тя.

Нямаше и следа от надвисналите ледници, нито от оловносивите облаци в небето. Необятна, зелена шир и изобилие от животни.

Страк бе завладян от странни чувства. По някаква необяснима причина му се струваше, че всичко това му е познато, сякаш вече бе виждал този великолепен пейзаж и се бе наслаждавал на чистия, топъл въздух.

— Това да не е... Вартания? — едва прошепна той свещената дума.

— Раят ли? — на устните ѝ трепкаше загадъчна усмивка. — Може би. Ако ти решиш.

От причудливата алхимия на ярката светлина и водния пращец се роди красива дъга. А успокояващият ромон на водата бе като балсам за измъчената душа на Страк.

Той отвори очи.

Един оръженосец се бе изправил и пикаеше в огъня.

Страк се събуди напълно.

— Какво, мътните те взели, си мислиш, че правиш, оръженосец?

Войникът подскочи уплашено и част от струята се изля в бричовите му.

Все още замаян от съня или странното видение — не знаеше какво бе точно, — Страк откри, че слънцето е изгряло.

— Богове! — провикна се той и скочи.

Първо провери дали цилиндърът е в пояса му, сетне се огледа. Двама-трима от по-младите войници се бяха надигнали и се щураха наоколо, останалите продължаваха да се излежават на тревата.

Той сръга с ботуш най-близкия от тях и се провикна:

— Ставайте, копелдаци! Хайде, размърдайте си задниците!

Някои вдигнаха намръщено глави, готови да изпусват, но като видяха кой ги буди, премълчаха. Сред тях бе и Хаскеер, който винаги бе готов да се сдърпа с някого. Дори бе измъкнал ножа си от канията, но щом срещна погледа на Страк, побърза да го прибере.

— Какво ти става бе, капитане? — все пак изръмжа той.

— Какво ми става ли? Слънцето вече изгря, лентяи такива! Ей чак къде е, а вие се излежавате!

— И кой според теб е виновен за това?

Страк присви гневно очи. Надвеси се над Хаскеер и долови зловонния му дъх.

— Какво каза?

— Ами... обвиняваш ни, а пък ти си командир.

— Да не искаш да ми заемеш мястото, а?

Хаскеер удържа на погледа на Страк. Дори премести ръка към дръжката на кинжала.

— Страк!

Койла си проправи път през тълпата, следвана от Алфрей и Джъп.

— Сега не ни е до това! — рече тя, когато го наближи.

— Кралицата, Страк — добави Алфрей. — Трябва да се връщаме в Каменна могила. Дженеста...

Дори само споменаването на името ѝ разчупи магията.

— Прав си, Алфрей — изръмжа Страк. Хвърли презрителен поглед на Хаскеер и му обърна гръб. След това огледа събралите се войници.

— Днес няма да вървим — ще яздим. Дариг, Лиффин, Рефдоу, Кестикс, докарайте конете. Сифи и ти, Носкаа, намерете няколко мулета. Финдже, Бохсе, погрижете се за провизиите. Гант, вземи колкото войници ти трябва и освободете грифоните. Останалите, събирайте си багажа. Веднага!

Войниците се разпръснаха, за да изпълнят заповедите.

Страк огледа едно по едно лицата на своите офицери и установи, че и те са подпухнали като неговото.

— Хаскеер, погрижи се да съберат по-бързо конете. Ти също, Джъп. И да не съм ви чул да се джафкате. — Той кимна отсечено с глава, знак, че може да тръгват.

Двамата се затичаха, но на дистанция един от друг.

— От нас какво ще искаш? — попита Алфрей.

— Да разпределите пелуцида поравно между всички в дружината. Така ще го пренесем по-лесно. Но се постарайте да им втълпите, че се очаква да го носят, а не да го използват. Ако в главата на някой се родят други идеи, бързо ще му ги избия.

Алфрей кимна и също се отдалечи.

— Имаш... странен вид — отбеляза спокойно Койла. — Наред ли е всичко?

— Не, десетник, не е. Ако не си забелязала, трябваше да се явим на доклад при Дженеста още вчера. Забавянето може да ни коства главите. А сега, хващай се на работа!

Тя хукна.

От време на време пред погледа му се мяркаше картината на бленуваната, огряна от топлите лъчи на слънцето страна.

Зад тях останаха руините на човешкото поселище и изпотъпканата, превърнала се в бойно поле нива. Насочиха се на североизток, където из равнината вече търчаха освободените грифони.

— Не им ли завиждаш малко? — попита Койла, след като изравни коня си с този на Страк.

— На грифоните ли?

— Те са по-свободни от нас.

Забележката ѝ го изненада. За първи път я чуваше да коментира, дори непосредствено, положението, в което се намираше тяхната раса. Но съдържа изкушението да се съгласи с нея. Живееха във времена, в които орките не можеха да говорят свободно. Затова той само изсумтя уклончиво.

Койла го погледна с нескрито любопитство, но се отказа да разговаря по темата. Продължиха да яздят в мрачно мълчание, поддържайки максимална за неравния терен скорост.

В късна утрин пътят пред тях навлезе в тясна клисура. Стените ѝ бяха високи, скалисти, обрасли с бурени и придаваха клиновидна форма на прохода. Не можеха да яздят повече от двама един до друг. Освен това пътеката бе камениста и конете пристъпваха плахо.

Ядосан от забавянето, Страк започна да ругае:

— Не можем да се влачим така!

— Да, но проходът ще ни спести поне половин ден път — припомни му Койла.

— С всяка минута забавяне гневът на Дженеста расте!

— Важното е, че ѝ носим онова, което искаше, плюс чувал с пелуцид. Това няма ли да промени нещата?

— Не и когато става въпрос за кралицата. Но и ти сама го знаеш, Койла.

— Ще ѝ кажем, че противникът е бил по-силен, отколкото сме предполагали, или че сме изгубили време, докато открием цилиндъра.

— Каквото и да ѝ кажеш, за нея е важно едно — че сега не сме там. И това ѝ е достатъчно. — Той се озърна през рамо. Останалите бяха достатъчно далече зад тях, за да не могат да ги чуят. — Не бих го признал пред останалите — рече Страк, като се наведе към нея, — но Хаскеер е прав, проклет да е. Аз позволих да се случи.

— Не бива да се виниш. Ние всички...

— Чакай! Нещо става там!

Някой се приближаваше към тях от дъното на клисурата.

Страк вдигна ръка и даде знак на колоната да спре. Присви очи, опитвайки се да разпознае конниците, които идваха насреща. Първо видя един, сетне още няколко, но, изглежда, не яздеха коне.

Джъп се изравни с него и дръпна юздите.

— Какво има, капитане? — попита той задъхано.

— Не съм сигурен... — И тогава Страк изведнъж позна животните. — Проклятие! Киргизилски усойници!

Макар често наричани по този начин, киргизилите не принадлежаха към змийския род. Те бяха пустинни гущери, по-ниски от конете, но с приблизително същата маса. Имаха широки гърбове и къси, мускулести крака. Бяха бели като албиноси и имаха розови очи, а раздвоените им езици имаха дължината на оркска ръка. Под закривените им като кинжали нокти се криеше смъртоносна отрова, покритата им с шипове опашка бе достатъчно яка да строши с един

удар гръбнака на всяко двуного. Макар пълзящи, тези създания притежаваха изумителна бързина.

Само една раса ги използваше като ездитни животни.

Гущерите се приближиха. Всеки от тях бе възседнат от коболд. По-ниски от орките, по-дребни дори от джуджетата, те имаха крехки телца, напълно лишени от косми и покрити със сива кожа. Но привидната им мършавост подвеждаше. В тъничките им ръце и крака се криеше опасна сила и те се ползваха със славата на упорити и свирепи воители.

От непропорционално дребните им глави стърчаха заострени уши. Устата им беше като хоризонтална цепка, пълна с малки, но остри зъби. Носът наподобяваше котешки, а очите, скрити в златисти надочници, святкаха злобно и заканително.

Върху издължената си шия имаха кожени нашийници, тънките им като тръстика китки бяха украсени с покрити с шипове гривни. Бяха въоръжени с алебарди и миниатюрни, но зловещи ятагани.

Коболдите нямаха равни на себе си в грабежите и мародерствата. Никой не можеше да се мери с тях по злост.

— Засада! — извика Джъп.

Още гласове се надигнаха от задната част на колоната. Орките сочеха нагоре. По стръмните склонове на клисурата се спускаха нови коболди. Страк се надигна на стремената и видя, че изходът на прохода е заварден.

— Класическа клопка — изръмжа той.

Койла вече вадеше от колана си метателните ножове.

— А ние се напъхахме право в нея.

Алфрей развя бойното знаме. Конете започнаха да се дърпат изплашени и да се изправят на задните си крака. Орките извадиха оръжия и се обърнаха към враговете си.

Все още замаяни от пелуцида, плячкосаното вино и изпитата бира, Върколаците бяха и далеч по-малобройни от своя противник и освен това бяха лишени от всякаква възможност за маневриране.

Размахали святкащи остриета, коболдите се хвърлиха в атака.

Страк нададе боен вик и орките го последваха.

Скоро след това първата вълна се стовари върху им.

5.

Страк не дочака да ги нападнат. Смуши коня си и препусна срещу най-предния ездач, но в последния момент дръпна юздите наляво, за да се размине с него. Конят му се изправи на задните си крака. Страк съумя да го овладее, усукал поводите около лявата си ръка. С дясната вдигна меча и замахна.

Изненадан от неочаквания му ход, ездачът се опита да избегне удара. Но беше късно.

Острието на Страк разцепи въздуха. Главата на коболда отхвърча от раменете му и се изтърколи на пътя. Тялото остана да седи с изпънат гръб, от прерязаната шия бликна кървав фонтан. Киргизилът продължи да препуска към мелето зад Страк.

А той си избра нов противник.

Койла прониза с метателен нож един от ездачите. Ножът се заби право в шията на коболда. Съществуто нададе ужасени писъци и се преметна назад.

Тя се прицели в друга жертва и хвърли още един нож. Целта ѝ инстинктивно дръпна юздите и подложи на удара главата на киргизила. Острието попадна право в окото му. Животното изрева от болка, хвърли ездача си и започна да го тъпче. И двамата се гърчеха в страшна агония.

Койла овладя коня си и посегна към следващия нож.

Скочил от седлото, Джъп размахваше двуостра секира. Насреща му се изправи коболд, повален от сблъсъка с някой от Върколаците. Джъп му разцепи черепа, но в този миг към него препусна вражески ездач. Той се извъртя рязко, заби острието в тъничкото му краче и го преряза.

Почти всички орки вече бяха въввлечени в битката. Около една трета от тях бяха слезли от конете. Стрелците бяха извадили лъковете и пускаха стрели по всяка неприкрита цел. Но сражението вече бе твърде ожесточено и рядко им се удаваше подобна възможност.

Хаскеер беше заобиколен от двама противници. Единият го нападна отзад, другият размахваше алебардата си пред лицето му, за да отвлече вниманието му. Изплашен от гущерите, конят на Хаскеер се дръпна рязко — първо надясно, после наляво.

В този миг единият от противниците бе уцелен от стрела в гърдите. Хаскеер насочи вниманието си към другия. Мечовете им се сблъскаха, отскочиха назад и пак се срещнаха.

Върхът на противниковото острие облиза Хаскеер по бузата. Раната не беше сериозна, но ударът го завари неподготвен и той се изхлузи от седлото. Докато се търкаляше между бясно тъпчещите копита, до него се забодде острието на едно копие. Хаскеер се изправи и го измъкна.

Коболдът, който го бе свалил, вече се приближаваше за съкрушителен удар. Хаскеер нямаше време да замахва с копието. Вдигна го инстинктивно и дръжката му попадна под удара на меча. Дървото се разцепи на две. Хаскеер захвърли по-късата част, а дългата завъртя като сопа и я стовари върху лицето на коболда, който се стовари на земята.

Хаскеер изтича до него и започна да тъпче лицето му с тежките си подковани ботуши. След това, завладян от гняв, започна да скача по гърдите чу, да го ритва и да го блъска с юмруци. Гръдният кош на коболда се пропука и хлътна. От устата и носа му рухна кръв.

Алфрей се сражаваше да опази знамето на Върколаците. Един висок коболд, изправен върху стремената, бе успял да се улови за горната част на дръжката. Алфрей стискаше долната. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от усилие. За такова крехко на вид същество, коболдът притежаваше удивителна сила. Присвил очи, стиснал устни в злобна цепка, той съскаше заплашително. Още малко и щеше да се сдобие с мечтаната награда, когато Алфрей го надари с една оркска целувка.

Той се изпъна напред и заби зъби в костеливото чело на коболда. Съществото се дръпна назад и пусна дръжката, като че тя беше нагорещено желязо. Алфрей я завъртя и халоса с нея коболда. Сетне се извърна, очаквайки някой друг да се нахвърли срещу него. Вместо това видя един оръженосец, който се дуелираше с яхнал киргизил коболд и очевидно губеше двубоя. Тъкмо в този момент, забелязал незащитено

място в гарда му, коболдът се втурна напред и изрисува с ятагана си едно X върху гърдите му. Нещастният войник се строполи.

Алфрей пришпори коня си и се нахвърли върху коболда, насочил знамето като копие. Острието му прониза гърдите на съществото и се показа от гърба му.

Страк продължаваше да си пробива път нагоре по пътеката, оставил зад себе си неколцина сразени противници. Не беше сигурен за бройката им, но и нямаше навика да обръща внимание на това. Преди два или три сблъсъка бе пуснал юздите и бе оставил коня да се управлява сам. Трябваша му и двете ръце. Само от време на време насочваше коня с леко притискане на бедрата. Стар трик, който всички орки владееха.

Коболдът, който се изпречи насреща му, държеше голям изрисуван щит. Тъй като другите противници не бяха въоръжени с щитове, Страк реши, че този трябва да е военачалник. Щитът обаче го принуждаваше да предприеме друга стратегия.

Миг преди да се изравни с изправилия се на задните си крака гуцер, той сграбчи гривата на коня си и я дръпна, като го накара да спре рязко. След това се пресегна светкавично и усукта поводите около муцуната на киргизила, като внимаваше да избягва стрелкацията се език. Когато приключи, дръпна с всичка сила юздите нагоре. Полузадушан киргизилът замята глава и започна да сумти оглушително.

Страк заби пети в хълбоците на коня си и го пришпори. Животното напъна мишци, но го задържаше усуканата около муцуната на киргизила юзда. Неспособен да овладее животното, коболдът се наведе на седлото и замахна с меча си към Страк, но не можа да го достигне.

С извит под почти неестествен ъгъл врат, киргизилът най-сетне се поддаде на напъна. Завъртя се на място, а ездачът му кресна изплашено и се свлече от гърба му, изпускайки щита. Страк пусна юздите и насочи коня към сваления си противник. Коболдът още се мъчеше да се изправи, когато едно от предните копита на коня се стовари върху голия му череп.

Страк погледна през рамо. Успя да разпознае Койла, която бе изгубила коня си и се сражаваше в страховито меле. Към нея се приближаваха едновременно неколцина противници.

От подобна къса дистанция не можеше да ги задържи с метателни ножове. Използвайки ножовете си като кинжали, тя отбиваше ударите им и нападаше, като се въртеше бясно, за да избегне дългите им копия.

Един по-невнимателен коболд получи косящ удар с кинжала през шията и тупна възник. Но веднага мястото му бе заето от друг. Докато вдигаше меча си, Койла се шумугна отдолу и му нанесе два къси, отривисти удара в гърдите. Трети ездач изникна пред нея, замахнал с копие. Беше твърде далеч, за да го нападне с кинжал, но прекалено близо, за да мята по него. Тя заотстъпва, втренчила се като хипнотизирана в назъбеното острие.

Зад гърба на коболда блесна секира и главата му отлетя настрана. Тялото остана изправено още няколко секунди, сетне рухна в кървавия прахоляк. Мястото му зае ухилената физиономия на Джъп.

— Май няма да издържим още дълго — викна й той.

— Продължавай да сечеш! — бе късият отговор.

Двамата опряха гърбове и размахаха оръжия.

Алфрей подкоси с ритник един коболд, докато отбиваше с меча ударите на друг, яхнал киргизил. Гущерът стрелкаше с език коня на знаменосеца и той едва успяваше да го удържи. Наблизо двама оръженосци сечаха повален коболд.

Хаскеер успя да вдигне от земята меча, който бе изпуснал, но почти веднага бе блъснат от коболдски ездач и отново го изпусна. Друг ездач се извиси над него, примамен от лесната плячка на невъоръжения орк. Ятаганът му просветна. Хаскеер се наведе. Острието изсвистя на косъм над главата му. Хаскеер скочи и стовари тежкия си юмрук в лицето на противника си. С другата си ръка го сграбчи за китката и я извъртя толкова рязко, че костите му изпукаха. Коболдът изпищя. Хаскеер продължи да го удря в лицето, докато онзи изпусна оръжието си. После го повали и го прониза със собственото му острие.

Завладян от желание да убива, Хаскеер се извърна към следващия противник. Коболдът бе с гръб към него и се биеше с друг орк. Хаскеер го изтръгна от седлото и го удари в земята. След това започна да го налага. Тъничките крайници на коболда подскачаха при всеки удар.

Наблизо прелетя оръженосец, ударен от опашка на киргизил, и се стовари в групичка от неколцина противници. Орки и коболди се затъркаляха по земята, вплетени на кълбо.

Последният коболд, който препречваше пътя на Страк, се оказа колкото опитен в ръкопашния бой, толкова и упорит. Вместо да сече и да мушка, Страк се оказа въввлечен в истински дуел. Киргизилът на коболда бе по-нисък от коня на Страк и командирът на Върколаците трябваше да се навежда, за да може да достига врага си. Това неудобство, комбинирано с уменията на противника му, значително го затрудняваше в опитите да пробие защитата му. Всеки удар беше париран, на всяко мушване се отвърщаше със същото.

След около една минута бой, през която никой от двамата не можеше да се похвали с надмощие, оръжието на коболда попадна в целта. Острието му се плъзна по рамото на Страк и от раната шурна кръв.

Разгневен, Страк удвои усилията си, засипвайки по-ниския ездач с дъжд от смазващи удари, твърдо решен да надмогне уменията му с груба сила. Въпреки че несекващото млатене бе лишено от какъвто и да било финес, то скоро донесе първите си резултати. Прегърбен под този истински стоманен щорм, коболдът започна да се огъва и реакциите му се забавиха.

Мечът на Страк покоси щръкналите му уши и коболдът изпищя. Следващият удар го посече през рамото, оставяйки след себе си широка, зейнала рана. Този път противникът нададе продължителен болезнен вой. Тогава Страк нанесе яростен удар по главата му и го повали.

Задъхан, с пламнали от изтощение мускули, Страк се отпусна на седлото. На пътеката пред него нямаше повече коболди.

Нещо се удари отзад в коня му. Животното подскочи. Преди Страк да успее да се обърне, някой го блъсна в гърба. Една сгърчена ръка се плъзна покрай тялото му и се впи болезнено в гърдите му. Нечий горещ дъх накара козината на врата му да настръхне. Появи се и другата ръка и опря кинжал в гърлото му. Той я сграбчи за китката и я изви.

Освободен от юздите, конят препусна в галоп. С крайчеца на окото си Страк зърна лишен от ездач киргизил да се носи зад тях — сигурно принадлежеше на коболда на седлото зад него.

Страк продължаваше да извива китката, твърдо решен да я строши. Същевременно нанесе няколко удара с лакът в гърдите на своя противник. Другият изсумтя от болка в ухото му. Кинжалът се изтърколи от сгърчените му пръсти и падна на земята.

Още един коболд ги застигна с животното си, размахвайки ятаган.

Страк го изрита в рамото. От това обаче изгуби равновесие и изпусна китката на противника зад него. Коболдът дръпна ръцете си, а Страк отново го блъсна с лакът. Този път не уцели.

Конят му продължаваше да галопира. Коболдът върху гуцера препускаше редом с тях и дори ги бе изпреварил с половин дължина.

Страк отново усети ръцете да се плъзгат по тялото му, но този път се спуснаха към пояса. Той се извърна и удари с юмрук коболда в лицето, но нямаше достатъчно замах.

Пръстите на злостното създание продължаваха да ровичкат в пояса му. И тогава Страк изведнъж осъзна какво търси коболдът.

Цилиндърът.

В мига, когато тази мисъл блесна в съзнанието му, коболдът намери това, което търсеше, изсъска триумфално, дръпна металната кутия и я измъкна от пояса му.

Страк имаше чувството, че времето забавя своя ход и се разтяга, превръщайки във вечност всяка секунда.

Докато се озърташе замаяно, сякаш виждаше всичко това насън, едновременно се случиха няколко неща.

Ръката му улови увисналите юзди на коня и ги дръпна рязко. Конят изопна шия и тялото му се разтърси.

Коболдът се изправи на седлото зад него и замахна.

Сребрист метален предмет профуча покрай лицето на Страк.

Времето най-сетне възвърна нормалния си ход.

Ездачът улови цилиндъра във въздуха.

Конят на Страк се спъна. Той се преметна през шията му и се удари в земята. Коболдът, който стоеше зад него, бе паднал наблизко. Все още със замъглен поглед, Страк наблюдаваше безпомощно как конят му се изправя и се отдалечава напред. Носеше се към далечния край на клисурата, следвайки ездача, който бе отмъкнал цилиндъра.

Коболдът изстена. Обхванат от безумна ярост, Страк се нахвърли върху поваления противник и изля гнева си върху него. Притисна с

коляно гърдите му и със систематични удари превърна лицето му в кървава пихтия.

Въздухът бе разцепен от пронизителен звук. Страк вдигна глава. Отдалечил се на безопасно разстояние, ездачът на киргизила бе опрял в устните си медна тръба.

Щом призивът на тръбата достигна останалите коболди, те наскачаха върху животните си и препуснаха след него.

— Ей, к'во става тук? — извика учудено Джъп, след като секирата му разсече само въздуха там, където доскоро бе бил поредният му противник.

Всички коболди се изтегляха. Някои бяха спешени, други пришпорваха гущерите си. Тичаха или препускаха към изхода на клисурата, откъдето ги зовеше коболдът с тръбата, или се катереха трескаво по стръмните склонове. Неколцина орки се втурнаха да ги преследват, но повечето останаха да ближат раните си.

Койла видя, че Страк куцука към нея.

— Насам! — викна тя.

Останалите се втурнаха да го посрещнат.

— Цилиндърът! — изрева той като обезумял.

Не бяха необходими повече обяснения. Беше ясно какво се е случило.

Джъп се затича по пътеката, засенчил очите си с ръка. Успя да различи коболда с тръбата, който вече се катереше по стръмнината. Малко след това силуетът му стигна върха. За миг се очерта там, сетне изчезна напълно.

Джъп изтича обратно при Страк и Койла.

— Избяга — докладва той с помръкнало лице.

Страк не отговори. Извърна се и закрачи прегърбен към останалите. Койла и Джъп размениха обезпокоени погледи.

На местата на най-свирепите стълкновения пътеката бе покрита с кръв и смазани трупове. Поне половината от орките имаха различни по тежест наранявания, но въпреки това се държаха на крака. Само един лежеше на една страна и неколцина негови другари се бяха надвесили над него.

Зърнали своя вожд, Върколаците го наобиколиха.

Страк намери в тълпата Алфрей и излая:

— Загуби?

— Още проверявам.

— Поне приблизително — тонът му бе заплашителен.

Алфрей изсумтя недоволно.

— Изглежда нямаме убити. Макар че младият Меклун е пострадал сериозно. — Той кимна към поваления оръженосец. — Останалите имат различни наранявания, но ще живеят.

Хаскеер избърса кръвта от брадичката си и рече:

— Извадихме късмет.

— Късмет ли? — озъби се Страк. — Негодниците ми взеха цилиндъра!

Тези думи стреснаха всички.

— Крадливи малки копелдаци! — изруга Хаскеер. — Да ги последваме!

Върколаците нададоха одобрителни възгласи.

— Мисли! — тросна се Страк. — Докато съберем конете, докато се погрижим за ранените...

— Защо да не пратим един малък отряд да ги последва? — предложи Койла.

— Онези са повече и ще им видят сметката. Пък и следата им вече е изстинала.

— Е, това все пак ще е по-добре, отколкото да се мотаем тук — подметна Алфрей.

— Няма да се мотаем — изръмжа свъсено Хаскеер. — Тук има и техни ранени. Ще ги накарам да проговорят. — Той извади нож и опря острието му в палеца си.

— Че можеш ли да говориш техния език? — сряза го Страк. — Някой въобще знае ли го? — Той огледа останалите. Всички поклатиха глави. — Така и предполагам. Каква полза тогава да ги изтезваме?

— Въобще не биваше да навлизаме в клисурата, без да сме пратили съгледвачи — отбеляза ядосано Хаскеер.

— Не съм в настроение за подмятанията ти — изгледа го Страк. — Но все пак, ако имаш някакви възражения относно моето командване, сега е моментът да ги споделиш.

Хаскеер вдигна ръка и каза:

— Чакай, командире. — На лицето му грейна измъчена усмивка. — Само... мислех на глас.

— Мисленето не е силната ти страна, стотник. Остави го на мен. Това се отнася за всички ви!

Настъпи напрегната тишина. Алфрей я наруши:

— Какво искаш от нас, капитане?

— Първо: съберете колкото успеете от конете. Ако Меклун не може да язди, направете носилка. — Той кимна към бойното поле. — Избийте всички ранени коболди. Прережете им гърлата. Захващайте се!

Върколаците се разпръснаха. Само Койла остана до него.

— Не ми го казвай — рече ѝ той. — Зная. Ако не занесем проклетото нещо на Дженеста, песента ни е изпята.

6.

Дженеста стоеше на най-високия балкон на най-високата кула на своя дворец.

Беше обърната с гръб към източния океан и гледаше на северозапад, където над Таклакам — вътрешното море — се вдигаше жълтеникава мъгла. Отвъд него се мержелееха градските кули на Уррабитон, разположен на самия край на Хоянгерските пуцинаци. На свой ред пуцинаците постепенно отстъпваха място на ледените планини, които доминираха над хоризонта, окъпани в алените лъчи на слънцето.

За Дженеста те бяха като замръзнали вълни от кръв.

Подухна студен ветрец, прорязващ като нож, и размърда завесите на балконската врата. Кралицата се загърна по-плътно в наметалото от кожа на саблевълк. С всяка година есените ставаха все по-студени.

Настъпващите ледници и мразовитите ветрове бяха предвестници на онези промени, които съпровождаха нашествието на хората в тези земи. Непрестанно разширяващи своите владения, те късаха от сърцето на земята и нарушаваха крехкото ѝ равновесие.

И стопяваха магията на Марас-Дантия.

Беше чула, че далеч на юг, където човешките поселения бяха най-гъсти и магьосничеството вече почти не действаше, хората престанали да използват старото название и наричали света Центразия. Поне така постъпвали унистите, а те все още бяха по-многобройни от пантеонистите.

Не за първи път се чудеше как ли би се възползвала от схизмата майка ѝ — Вермеграм. Нямаше никакво съмнение, че би толерирала последователите на Пантеонисткия път. В края на краищата те се придържаха към пантеистични догми, забележително сходни с тези на древните народи. Тъкмо по тази причина Дженеста подкрепяше тяхната кауза и щеше да го прави дотогава, докато ѝ бе изгодно. И все пак оставаше под въпрос дали майка ѝ, която бе нияд, би одобрила

съюза на дъщеря ѝ с нашествениците. Въпреки че самата тя бе омъжена за човек.

Ами той? Дали бащата на Дженеста би приел унистите с тяхната нелепа монотеистична вяра?

Всеки път, когато се замисляше за това, тя се сещаше за собствената си двойствена природа. А това неизменно водеше до мисли за Адпар и Санара, спомените за които пробуждаха гнева ѝ.

Тя отново се концентрира върху реликвата. Тя бе ключът към осъществяването на съкровения ѝ желания, към окончателната победа, а ето, че сега имаше опасност тя да се изплъзне от ръцете ѝ.

Дженеста се обърна и влезе в стаята.

Един прислужник мигом се приближи към нея и пое наметалото ѝ. Беше строен, почти мършав, с бледа кожа и изтънчено лице. Имаше светлоруса коса и яркосини очи под мрежата на дългите русоляви мигли, изящен нос и чувствени устни.

Прислужникът беше нов и Дженеста все още не беше сигурна дали в него доминират мъжкото или женското начало. Но това бе съвсем нормално, когато ставаше въпрос за елфи.

— Генерал Кустан е тук, Ваше Величество — обяви той или тя, с писклив, напевен глас.

— Добре. Ще го приема веднага.

Елфът въведе посетителя, поклони се дискретно и излезе.

Кустан бе орк на средна възраст с величествена осанка. Имаше изправена, военна стойка, а кръстосаните татуировки по бузите му бяха истинско досие на военната му кариера. На лицето му обаче се четеше безпокойство, дори неувереност.

Дженеста пристъпи към разговора без никакви формалности.

— По лицето ви виждам, че още не са се върнали — рече тя, без да крие недоволството си.

— Така е, Ваше Величество. — Той не смееше да срещне погледа ѝ. — Може би са срещнали по-голяма съпротива, отколкото са очаквали.

— Сведенията от битката не говорят в полза на подобно предположение.

Той не отговори.

— Какво предлагате да направим?

— Милейди, ще пратя един отряд, който да разбере какво е станало с тях.

— А дали не става въпрос за предателство?

Генералът направи оскърбена физиономия.

— Нямаме причини да се съмняваме в лоялността на Върколаците — отвърна той свъсено. — Досега винаги са показвали...

— Зная. Мислите ли, че иначе бих ги пратила на толкова важна мисия? Нима ме смятате за глупачка?

— Не, милейди. — Генералът сведе виновно поглед.

— „Не, милейди“ — изимитира го тя подигравателно. След кратка, напрегната пауза, добави: — Разкажете ми за техния вожд — Страк.

Той извади няколко листа хартия от вътрешния джоб на куртката си. Дженеста забеляза, че ръцете му треперят.

— Ваше Величество, срещал съм се само няколко пъти с него, но знам, че произхожда от благонадежден клан. На военна служба е от люпилнята, ако ми позволите така да се изразя. Освен това е умен.

— За орк.

— Да, Ваше Величество. — Кустан се покашля и прелисти документите. — Изглежда е решил още в начало на своята кариера да увеличи възможностите си за повишение, като се посвещава изцяло на задачите, които му се поставят. Началниците му докладват, че винаги е изпълнявал заповедите и е приемал наказанията — когато се е налагало — без да се оплаква.

— Интелигентен и амбициозен.

— Точно така, милейди. — Генералът не вдигаше глава от записките. — Всъщност тъкмо по време на първото му назначение...

— Какво е било?

— Моля?

— Това първо назначение. Какво е било?

— Бил е назначен за помощник на укротителите на дракони. — Кустан пристъпи неспокойно от крак на крак. — Риел е драконови изпращания.

Тя мръдна лекичко с пръсти, давайки му знак, че може да продължи.

— Та още по време на изпълнение на тази задача е направил впечатление на един от офицерите, който го е препоръчал за

повишение и преместване в пехотен отряд. Справил се чудесно, като се издигнал първо до десетник, а после и до стотник. Малко след това са го произвели в сегашния му офицерски чин. Всичко това само за четири сезона.

— Впечатляващо.

— Точно така, милейди. Разбира се, до този момент е служил изключително само в Експедиционния корпус на Обединения оркски клан...

— Който всъщност въобще не представлява всички оркски кланове и е доста далеч от обединение. — Тя му се усмихна с топлата усмивка на сцилантийски пещерен паяк. — Не е ли така, генерале?

— Така е, милейди.

Стана ѝ приятно, че отново го унижи.

— Както знаете — продължи генералът, — Върховният военен консул на орките, който изпитва непрестанни парични затруднения за поддържането на постоянна армия, е принуден да прави икономии. Една от тях бе да подбере няколко хиляди войници, които да бъдат...

— Думата е „продадени“, генерале. Вие също участвахте в тази сделка, ако не бъркам.

— Да, Ваше Височество, както и Страк. По това време вече и двамата служехме при вас.

— Не се подмазвайте. Мразя ласкателите.

Той се изчерви едва забележимо.

— И колко време ще мине, докато получим сведения от вашия разузнавателен отряд?

— Не повече от пет дни, стига да не срещнат неочаквани пречки.

— Дано да не срещнат. Защото тогава... Както и да е. Та искам този... рияч на тор да ми бъде доведен до пет дни. Разберете ме добре, генерале. Това, което е взел, ми принадлежи и аз ще го получа. Реликвата ми е нужна повече от всичко на света. Наказанието на Върколаците остава на втори план. Всичко остава на втори план освен реликвата. Включително и живота на Страк и неговата дружина.

— Да, милейди.

— А също и живота на онези, които ще пратите да ги търсят.

— Разбирам, милейди — отвърна той след кратко колебание.

— Надявам се — за ваше добро. — Тя направи бързо и загадъчно движение с ръцете си. — И за да не забравите...

Генералът погледна надолу. Униформата му димеше запалена. Пламъците обхванаха куртката му и в миг погълнаха ръцете и краката му. Топлината бе непоносима. Бликнаха черни димни облаци. Размири се на горящо сукно и изпечена плът. Генералът заблъска с ръце пламъците. Дланите му се зачервиха, подуха се и се покриха с мехури. Огънят обхвана лицето, раменете и врата му. Цялото му тяло се раздираше от непоносима агония. Той започна да крещи.

Дженеста отново раздвижи ръце, почти незабележимо.

Пламъците изчезнаха. Дрехите му бяха непокътнати. Разсея се и ужасната миризма, нямаше ги мехурите по ръцете му. Изчезна болката.

Той се втренчи изплашен в нея.

— Ако подчинените ви не успеят — ето какво очаква всички ви — рече тя.

— Да, Ваше Величество — едва прошепна генералът.

Реакцията му я задоволи. Тя обичаше да гледа как високопоставени орки се унижават пред нея.

— Това са заповедите ми — каза тя.

Той се поклонил и тръгна заднешком към вратата.

Дженеста въздъхна веднага щом той излезе. Върна се при леглото и се просна върху меките възглавници. Чувстваше безкрайна умора. Заради изтощените природни енергийни запаси дори една малка магия ѝ струваше значителни усилия. Но пък си заслужаваше, за да държи подчинените си в страх.

Спомни си за елфа-прислужник.

Ето един приятен начин да възстанови силите си.

В коридора пред вратата на стаята ѝ Кустан се раздели и с последните остатъци от достойнството си. Прегърбил рамене, затворил очи, той дишаше тежко, потънал в тежки размисли.

Изведнъж осъзна, че не бива да позволява да го виждат в подобно състояние. Стегна се, изпъчи гърди и закричи по коридора.

Малко след това се озова в съседното помещение. Един млад офицер се надигна почтително веднага щом той влезе.

— Оставете това, капитане — махна с ръка генералът.

Офицерът се отпусна.

— Тръгвайте незабавно — рече Кустан.

— С какво време разполагаме, генерале?

— Пет дни — максимум.

— Малко са.

— Толкова ни отпусна. И нека съм пределно ясен, Делорран. Трябва да донесете реликвата. Ако върнете и Върколаците — толкова по-добре. Но окажат ли някаква... съпротива, тя ще се зарадва и на главите им. Имайки предвид предишните ви стълкновения със Страк, това няма да е проблем за вас.

— Няма, генерале. Но...

— Но какво? Ще ги превъзхождате числено — поне три към едно. Шансовете ви ми се струват доста добри. Или не сте подходящият орк за тази работа?

— Ни най-малко, генерале — побърза да отговори Делорран. — Но нали знаете, че Върколаците са най-опитната част на нашата армия.

— Зная го, капитане. Точно за това пращам вас и войниците ви.

— Не искам да кажа, че ще е невъзможно. Само много трудно.

— Е, никой не ни е обещавал лек живот в армията. — Генералът се втренчи в лицето на офицера и продължи: — Нейно величество бе пределно ясна, че броят на жертвите, които ще дадете, няма никакво значение.

— Генерале?

— Трябва ли да го казвам по друг начин? Можете да губите колкото искате войници, важното е да свършите работа.

— Ясно — кимна капитанът, но по лицето му се беше изписала тревога.

— Погледнете го по този начин, Делорран. Ако се върнете без реликвата, очаква ви смърт. И то ужасна — вие я познавате. Поставете това от едната страна на везните, заедно с повишението, а от другата — живота на вашите войници. Да не говорим за сметките, които имате да уреждате със Страк. Разбира се, ако предпочитате да пратя някой друг...

— Не, генерале. Няма да е необходимо.

— Всъщност може би целият този разговор е безсмислен. Нищо чудно плячката ви вече да е мъртва.

— Върколаците? Съмнявам се, генерале. Те не са никак лесни за убиване.

— Тогава защо нямаме вести от тях? Ако не са мъртви, още по-малък е шансът да са в плен. Щом не е нито едното, нито другото, остава само предателството. Но няма никакви причини да смятаме, че биха направили нещо подобно.

— Не съм сигурен. Не всички орки одобряват настоящото положение на нещата, генерале.

— Смятате ли, че Страк и хората му споделят тези настроения?

— Нямам никаква представа какви мисли им минават през главите, генерале.

— В такъв случай запазете предположенията за себе си, защото навлизаме в опасна територия. Мислете само за реликвата. Тя е най-важната задача. Разчитам на вас, Делорран. Ако се провалите, и двамата ще пострадаме от гнева на Дженеста.

Капитанът кимна мрачно.

— Няма да позволя да се случи, генерале. Ще ѝ поднеса главата на Страк на тепсия.

Бяха готови за тръгване. Само че не можеха да решат накъде.

— Аз предлагам да се върнем в Каменна могила и да признаем всичко на Дженеста — спореше Хаскеер. Неколцина от присъстващите закимаха одобрително. — Имаме пелуцид и това все пак е нещо. Да се върнем и да се предадем на милостта ѝ.

— Едва ли ще я спечелим, приятелю — възрази Алфрей. — Не пелуцидът ѝ трябва.

— Е, добре — намеси се Страк. — Не ни остава нищо друго освен да тръгнем да търсим цилиндъра.

— Щом ще го търсим, защо да не пратим един-двама вестоносци, за да съобщят на Дженеста какво сме направили? — попита Алфрей.

Страк поклати глава.

— Да ги пратим на сигурна смърт? Не. Или всички, плюс цилиндъра, или никой.

— Но къде да го търсим? — попита Койла.

— В страната на коболдите — предложи Джъп.

— Да идем чак до Черна скала? — Хаскеер се подсмихна. — Едва ли ще успеем, дребосък.

— Да имаш по-добро предложение?

Хаскеер отговори с мрачно мълчание.

— Биха могли да поемат във всяка посока — обърна се Койла към джуджето.

— Вярно. Но най-вероятно направление е Черна скала.

— Джъп е прав — подкрепи го Страк. — Ако тръгнем да обикаляме, няма да ни стигне животът, за да ги дирим из цялата страна. Рано или късно ще се появят в Черна скала.

— Може би — поклати глава Хаскеер.

— Ако искаш да се върнеш в Каменна могила, стотник, прав ти път — озъби се Страк. — Това се отнася за всеки от вас. — Той огледа присъстващите. — Ще имате възможност да разкажете на Дженеста приключенията ни, преди да ви одере живи.

Никой не прие предложението.

— Решено е, значи. Тръгваме за Черна скала. Колко ще ни отнеме, Алфрей — една седмица?

— Горедолу. Може и повече, че нали изгубихме няколко коня. Петима или шестима от нас ще трябва да яздят по двама. И не забравяйте Меклун. Жалко, че не намерихме каруца в Роднопол. Носилката доста ще ни забави.

Неколцина Върколаци извърнаха глави към лежащия наблизо ранен. Лицето му беше мъртвешки бледно.

— Ще потърсим коне по пътя — обеща Страк. — А също и каруца.

— Бихме могли да го изоставим — предложи Хаскеер.

— Ще ти го припомним, когато те ранят тежко.

Хаскеер се намръщи и млъкна.

— А защо не се разделим на две групи? — подхвърли Койла. — Здравите тръгват за Черна скала, ранените и Меклун ги следват побавно.

— Не. Ще бъдат лесна плячка. След като изгубих цилиндъра, не искам да загубя и вас. Ще се държим заедно. А сега да се махаме оттук.

След като разпределиха наново багажа и пелуцида, те се метнаха на конете и потеглиха. Меклун лежеше на носилка в края на колоната.

Вече бе късен следобед. Този път Страк не забрави да изпрати съгледвачи. Той яздеше в челото на колоната, до него бе Койла.

— И какво ще правим, когато стигнем Черна скала? — попита тя.
— Нима смяташ да обявиш война на целия коболдски народ?

— Единствено боговете знаят, Койла. Ще решаваме на място и според обстановката. — Той погледна през рамо и добави съзаклятнически: — Само не им го казвай.

— Нищо друго ли не можем да измислим, Страк?

— Е, аз поне не можах. Разбираш ли, дори да не намерим цилиндъра, поне ще загинем с чест.

— И аз си го помислих. Но не ми се ще да го правя за Дженеста и каузата на хората.

„Пак започва. Какво очаква да й кажа?“

Беше изкушен да отвърне искрено, но не получи възможност.

— Значи нямаш никаква представа какво има в цилиндъра? — продължи тя. — Тя не ти ли подсказа поне?

— Както вече ти обясних, не съм от доверените лица на Дженеста — отвърна той сухо.

— Но коболдите очевидно смятат, че си заслужава да рискуват и да се изправят срещу нас, за да го получат.

— Знаеш, че коболдите са крадливи свине. Биха посегнали на всичко, което им привлече погледа.

— И смяташ, че нападението им е случайно?

— Да.

— Но как ще си обясниш, че в район, често пресичан от търговски кервани, те избраха точно нас, знаейки, че ще им дадем най-яръстен отпор?

— Искаш да кажеш, че целта им е бил цилиндърът? Но откъде са знаели, че е у нас? Мисията ни трябваше да е тайна.

— Страк, може би нашата тайна мисия не е била чак толкова тайна.

7.

— ... а останалото ще ти го набия отзад! — завърши Страк.

След като изрази така категорично становището си по повдигнатия въпрос, той изпроводи с гневен поглед Хаскеер, който се върна и зае мястото си в средата на колоната.

— Не искам да се заяждам — отбеляза Койла, — но не смяташ ли, че е прав и наистина имаме нужда от почивка?

— Да — кимна неохотно Страк. — Но ако го призная, ще излезе, че правя каквото той каже. — Той кимна към хълма пред тях. — Ще поспрем от другата страна.

Не бяха почивали, откакто потеглиха — яздеха, без да спират, вече цял ден и цяла нощ. Утрото вече преваляше и слънцето бързо се издигаше към най-високата си точка, а нощният мраз отстъпваше място на по-поносима температура.

Когато прехвърлиха билото на хълма, Страк даде знак да спрат. Неколцина конници бяха пратени напред, за да огледат района. Откачиха носилката на Меклун от коня и я положиха на земята. Алфрей го прегледа и обяви, че се подобрява.

Запалиха огънове и донесоха вода за конете. Страк събра офицерите.

— Засега поддържахме добро темпо — обяви той, — но отново дойде време да решим кой маршрут да изберем. — Той извади кинжала си и коленичи. — Селото, което нападнахме... Как се казваше?

— Роднопол — подсказа Джъп.

Страк нарисова кръстче върху изсъхналата почва.

— Значи, Роднопол е тук, в северния край на Великите равнини и е най-близкото до Каменна могила човешко селище.

— Вече не — отбеляза с мрачен блясък в очите Хаскеер.

Без да му обръща внимание, Страк начерта една линия.

— Досега се движехме право на юг. — Той начерта втора линия, под ъгъл спрямо първата. — До това място. Сега трябва да свърнем на

югоизток към Черна скала. Но има един проблем. — Той очерта малък кръг.

— Прокоп — сети се Койла.

— Точно така. Страната на тролите. Тя е точно на пътя за Черна скала.

— Е и? — повдигна рамене Хаскеер.

— Имайки предвид колко са войнствени тролите — обясни му Джъп, — най-добре е да я заобиколим.

— Теб може да те е страх от битки, мен — не.

— Сега не ни е до битки, Хаскеер — прекъсна го с хладен тон Страк. — И без това си имаме достатъчно проблеми.

— Да, но ако заобиколим Прокоп, ще изгубим ценно време.

— Ще изгубим още повече, ако трябва да си пробиваме път с бой, а точно това ще последва, ако в земята им нахлуе тежковъоръжен отряд. Не, най-добре да изберем обиколния маршрут. Въпросът е обаче, кой да бъде?

Койла забодя пръст в импровизираната карта.

— Другият вариант е да се отправим на изток към Хекълрой и крайбрежието. Оттам свиваме на юг през гората на Черна скала.

— Не ми се ще да ходим в Хекълрой — поклати глава Страк. — Не забравяйте, че това е свободно пристанище. Което означава, че ще срещнем всякакви представители на древните народи. Все някой ще има зъб на орките. А гората гъмжи от разбойници.

— Да не говорим, че по този начин пак ще се приближим към Каменна могила — добави Алфрей.

— Да, но ако приближим Черна скала откъм гората, през целия път ще сме скрити — отбеляза Джъп.

— Това едва ли е предимство при всички останали рискове, които ще трябва да поемем. — Страк отново се наведе и начерта една дъга. — Смятам да продължим на юг покрай Прокоп и после да свием на изток.

Койла сбърчи вежди.

— В такъв случай не забравяй за това. — Тя се наведе и постави едно кръстче в долния край на Прокоп. — Тъкашка ливада. Селище на унистите, но по-голямо и по-добре укрепено. Говори се, че жителите му са по-фанатизирани от всички останали.

— Че това възможно ли е? — попита суховато Джъп, без да се обръща конкретно към някого.

— Ще се опитаме да минем между двете — заяви Страк. — Но няма да е лесно, защото там местността е равнинна.

Алфрей огледа схемата.

— Страк, това е най-дългият път.

— Зная. Но и най-безопасният. Или поне най-малко опасният.

— Какъвто и път да изберем — озъби се Хаскеер, — защо никой не казва, че Черна скала е на една пикня разстояние от ей това. — Той забодя ножа си вдясно от кръстчето на Койла.

— Това Кват ли е? — попита Джъп.

— Да, откъдето идват такива като теб. Там сигурно ще се чувстваш у дома си?

— Кога ще престанеш да ме обвиняваш за онова, което са направили други от моя род?

— Когато твоята раса спре да върши мръсната работа на хората.

— Аз отговарям за себе си, а не за моята раса. Другите да правят каквото искат.

— Не и когато всички сме заплашени! — подскочи Хаскеер.

Както и при предишните разпри, гневът на двамата растеше с всяка подхвърлена реплика.

— Не ми изнасяй лекции за предаността към общата идея на древните народи, свинска опашко!

— Иди си обръсни главата, конски задник!

Двамата понечиха да се надигнат, с изкривени от злоба лица.

— Стига! — кресна Страк. — Ако вие двамата толкова много искате да си прегризете гърлата, аз нямам нищо против. Но нека първо се приберем здрави и читави у дома.

Те го измериха с погледи, прецениха шансовете си и отстъпиха.

— Всеки от вас си има задължения — припомни им той. — Връщайте се по местата.

Хаскеер не можа да се сдържи и подметна на тръгване:

— Когато наближим Кват, най-добре си пазете гърбовете. — Той хвърли унищожителен поглед на джуджето. — Тамошните жители имат особено предателска натура.

Останалите офицери също се надигнаха. Но Страк даде знак на Джъп да остане.

— Зная, че не е лесно — поде той, — но трябва да се въздържаш, когато те предизвикват.

— Кажи го на Хаскеер, капитане.

— Мислиш ли, че не съм? Обясних му съвсем ясно, че ще наредя да го нашибат с камшик.

— Мога да преглътна обидите срещу моята раса. Боговете са ми свидетели, че съм свикнал с това. Но той продължава да упорства.

— Защото е от пострадалите, Джъп. А ти си му изкупителната жертва.

— Но когато поставя под въпрос моята преданост, кръвта ми кипва.

— Е, ще трябва да признаеш, че твоята раса продава своята вяроност на онзи, който плаща най-добре.

— Някои, но не всички. Моята преданост не е за продан.

Страк кимна.

— Чувал съм да се говорят подобни неща и за орките — добави Джъп.

— Орките се сражават за каузата на пантеонистите. Но сам разбираш, че нямаме голям избор. Твоята раса е далеч по-свободна в избора на съюзници. Ние сме родени за военна служба и не познаваме друг начин на живот.

— Зная, Страк. Но ти имаш избор. Можеш да решиш как да постъпиш със съдбата си, също както направих и аз.

Страк не харесваше посоката, в която бе поел разговорът. Промяната будеше в него безпокойство. Реши да смени темата, за да избегне директния отговор.

— Може ние орките да имаме избор, а може и да нямаме. Това, от което сме лишени обаче, е яснovidство. Джуджетата го имат и бихме могли да се възползваме от него. Как са твоите умения в тази област?

— Не особено добре. Опитвам се, но засега не се получава.

— Нищо ли не виждаш?

— Само смътни... очертания, ако мога така да го определя. Съжалявам, капитане, но не е никак лесно да го обясниш на някой, който не притежава магични способности.

— Значи все пак виждаш нещо? И какво е то? Киргизилски следи?

— Както вече казах, само смътни очертания. Езикът ми е беден, за да опиша какво точно долавям. Въпросът е, че не може да ни бъде от полза.

— Проклятие!

— Може би е защото още сме близо до Роднопол. И друг път съм забелязвал, че способностите ми отслабват в околностите на човешките поселения.

— Искаш да кажеш, че ако се отдалечим, може да започнеш да виждаш по-ясно?

— Бих могъл. Истината е, че ясновидството е тясно свързано с нашата същност и никой не знае откъде черпим сили за него — най-вероятно от самата земя. Когато хората я разкопават, те прекъсват важни енергийни линии и лишават от хранване местата, до които достигат. Ето защо магията действа в едни райони и е изчезнала в други.

— Знаеш ли какво не съм разбирал никога? Щом те изяждат магията, защо не я използват срещу нас?

— Кой може да каже? — сви рамене Джъп.

След няколко часа неспокоен сън Върколаците отново поеха на път.

Далеч вдясно от тях синееха водите на Калипарския залив, чийто брегове бяха обрасли с гори. Вляво се простираха Великите равнини. Но цветовете на пейзажа бяха сгрешени. Вместо тучни поляни и зелени пасбища, виждаха изсъхнала трева и плевели, а храсталаците бяха повехнали и сбръчкани. Кората на дърветата бе нашарена от паразитни израстъци. Дори дъждецът, който заваля за кратко, миришеше на сярта и оставяше жълтеникави петна на земята.

По здрач най-сетне се изравниха с Прокоп. Страк пресметна, че ако продължават в същото темпо, призори могат да свърнат на запад.

Останал сам в челото на колоната, той бе погълнат от мрачни мисли. Гадаеше каква може да е причината за загадъчните съновидения, които го спохождаха, бореше се с растящия песимизъм относно завършека на мисията. Най-много се стараше да не мисли за това каква ще е съдбата им, ако не откриеха коболдите и не си върнеха цилиндъра.

Беше още в това меланхолично настроение, когато от мрака пред него изплуваха силуетите на съгледвачите. От ноздрите на конете им струеше пара.

Страк вдигна ръка и им даде знак да спрат.

— Какво има, Орбон?

— Лагер пред нас, капитане.

— Имат ли коне?

— Да.

— Хубаво. Да видим дали ще се спогодим да ни дадат малко.

— Но капитане, това е оркски лагер и изглежда е изоставен.

— Сигурен ли си?

— Дватама със Зода наблюдавахме мястото известно време. Не забелязахме никакво движение освен пръхтенето на конете.

— Добре. Идете там и ни чакайте. И не предприемайте нищо, докато не дойдем.

След като съгледвачите се отдалечиха, Страк повика офицерите и ги запозна с обстановката.

— Нормално ли е по тези места да се натъкнем на оркски лагер?
— попита Дъжп.

— Подобни лагери се срещат по-често в северните райони. Много малко от моите сънародници са чергари. Предполагам, че ще е някой такъв клан. Или бойна дружина на мисия — като нашата.

— Щом съгледвачите съобщават, че няма никакво движение, най-добре да се приближим предпазливо — предложи Койла.

— И аз така мисля — съгласи се Страк. — Ще действаме, сякаш срещу нас има опасен противник, докато не се убедим в обратното. Да вървим.

Десет минути по-късно откриха Орбон, който ги чакаше край един дънер. Страк бе накарал предната част на отряда да се спеша. Предвождани от Орбон, те навлязоха в рядка горичка.

На десетина крачки по-нататък се спуснаха в долчинка, където ги очакваше Зода. Беше се проснал на земята и се озърташе непрестанно.

Макар слънцето да залязваше, имаше достатъчно светлина, за да разгледат онова, което се намираще отвъд горичката.

Две дървени колиби със сламени покриви и трета, чийто покрив още не беше завършен. Пет-шест навеса, построени от грубо

рендосани дъски и с чергила вместо врати. Мътна изворна вода, която се стичаше в тесен ручей между колибите. Ограда от отсечени дървета, зад която пръхтяха конете.

Докато наблюдаваше тази сцена, Страк бе спокоен от видението от съня си, което бе пълният ѝ антипод. Селището там бе цветущо и богато, това тук бе бедняшко и изглеждаше изоставено. Там имаше много светлина и чист въздух. Тук цареше сумрак и беше задушно. Селцето в съня кипеше от живот. А тук витаеше смърт.

— Дали е изоставено, как мислите? — попита шепнешком Койла.

— Не бих се изненадал — отвърна тихо Алфрей, — като се има предвид, че е близо до Прокоп и недалече от унистките колонии.

— Но защо са зарязали конете?

— Да вървим да разберем — надигна се решително Страк. — Хаскеер, вземи част от отряда и заобиколи от другата страна. Джъп, Алфрей, поемете десния фланг. Койла и останалите с мен. Тръгваме по мой сигнал.

Само след няколко минути групите бяха заели местата си. Когато се увери в това, Страк махна рязко с ръка и всички се втурнаха едновременно към лагера. Стигнаха го без затруднения.

В близост до колибите по земята се въргаляха всякакви предмети. Преобърнат опушен котел, строшени грънци, захвърлено седло, оглозгани кости от кокошка, счупен лък. Пепел от изгасналите огнища.

Страк поведе своята група към най-близката колиба. След като я заобиколиха, двамата с Койла заеха позиции при вратата. Страк кимна и Койла повдигна бавно чергилото. Посрещна ги воня на разложена плът. Страк прикри устата си с ръка и прекрачи прага. Вътре цареше сумрак, трябваше да изминат няколко секунди, преди очите му да привикнат.

Колибата бе пълна с мъртви орки. Лежаха по трима-четирима върху временни нарове. Други се въргаляха на пода. Между труповете пълзяха охранени буболечки.

Койла се изправи до Страк, също притиснала устата си с ръка. Дръпна го за ръката и двамата излязоха. Едва навън си поеха въздух, докато останалите войници надничаха през вратата.

Страк се приближи към втората колиба тъкмо когато отвътре излезе Джъп с преbledняло лице. И тук миризмата бе непоносима. Достатъчно бе да надзърне от разстояние, за да се увери, че сцената вътре е същата.

— Все женски и малки — докладва задъхано джуджето. — Умрели са доста отдавна.

— И там е така — посочи с палец през рамо Страк.

— Няма ли мъжки?

— Не можах да видя.

— Но защо? Къде са отишли?

— Не зная, Джъп, но си мисля, че това може да е лагер на прокудени.

— Още уча вашите обичаи, та някои неща не са ми съвсем ясни. Какво означава това?

— Когато мъжкият загине при изпълнение на военната си служба, но командирите му заявят, че е проявил страх, съпругата и сирачетата биват прогонени. Някои от прокудените се събират да живеят заедно.

— Този закон се прилага с още по-голяма сила, откакто на трона се възкачи Дженеста — добави Койла.

— И сами ли се грижат за себе си? — попита Джъп.

Страк кимна.

— Имаш ли представа какво може да е причинило смъртта им?

— Все още не знаем. Не е изключено да е масово самоубийство. Имало е подобни случаи. Или пък да са...

— Страк!

Хаскеер стоеше при един от навесите и им махаше. Страк се приближи към него. Койла, Джъп и останалите ги последваха.

— Тук има една жива. — Хаскеер кимна към отвора.

Страк надникна в сумрака.

— Извикай Алфрей. И донесете факла! — Той влезе.

Вътре имаше койка, на която, загърнатата с парцали, лежеше самотна фигура. Когато я доближи, Страк чу пресекливо дишане. Наведе се и едва успя да различи чертите на възрастна орка. Очите ѝ бяха затворени, лицето — лъснало от пот.

Зад гърба му се появи Алфрей.

— Ранена ли е?

— Не мога да определя. Донесохте ли факла?

— Хаскеер отиде да я вземе.

Орката отвори очи. Устните ѝ помръднаха, сякаш се опитваше да каже нещо. Алфрей се наведе. Чу се силна въздишка — без съмнение последната в измъчения живот на нещастницата.

В този момент се появи Хаскеер с факлата.

— Дай я насам! — Алфрей дръпна факлата и се надвеси над мъртвата женска. — Богове!

— Какво има?

— Виж. — Той доближи факлата до трупа.

Страк се ококори.

— Изчезвайте! — викна той. — Всички навън! Веднага!

Хаскеер и Алфрей се сблъскаха при вратата, Страк ги последва.

Навън вече се бе събрал целият отряд.

— Докосна ли я? — обърна се Страк към Хаскеер.

— Аз ли? Не... не съм.

— А някой друг от мъртъвците?

— Не!

Страк изгледа останалите.

— Някой пипал ли е труповете?

Всички поклатиха глави.

— Какво става, Страк? — попита Койла.

— Червена шарка.

Неколцина от Върколаците отстъпиха рефлексивно назад. Чуха се ругатни и изплашени възклицания. Оръженосците прикриха устите си с кърпички.

— Проклети човеци! — изсъска Джъп.

— Конете не я хващат — успокой ги Страк. — Ще ги вземем. Искам да се махнем от тук колкото се може по-скоро. Запалете всичко!

Той дръпна факлата от Алфрей и я запокити в една от колибите. Секунди по-късно тя бе обхваната от пламъци.

Върколаците се разпръснаха да палят останалите колиби.

8.

Нещо изхрущя под ботуша на Делорран. Той погледна надолу и откри, че е настъпил дървена плоча, върху която се виждаше остатък от надпис.

На плочата пишеше: „Родно...“

Делорран го ритна настрани и насочи вниманието си към изпепеленото човешко селище. Войниците му се ровеха из руините, преобръщаха обгорели трупи и вдигаха облаци черен прах.

Претърсването на разрушеното село бе започнало призори. Сега бе ранен следобед, а все още не бяха открили нищо съществено, и най-важното — нямаше и следа от цилиндъра. Освен това все още не знаеха какво е станало с Върколаците. Делорран бе разпратил съгледвачи във всички посоки, но нито една от групите не се бе върнала.

Той прекоси площада. От север, където се виждаха нащърбените върхове на настъпващите ледници, полъхна смразяващ вятър. Капитанът вдигна премръзналите си ръце и се опита да ги стопли с дъха си.

Откъм съборената порта се зададе един от стотниците, когото бе пратил на разузнаване. Още отдалеч той поклати глава.

— Нищо? — попита за всеки случай Делорран.

— Нищо, господарю. Нито следи, нито оркски трупове. Няма дори пепел.

— Тогава трябва да са живи. Всъщност не съм се съмнявал в това. Не мога да си представя елитен отряд като техния да бъде унищожен толкова лесно. Загадката обаче е какво е станало с тях.

Стотникът, видял и препатил ветеран с татуировки на ранга върху скулите си, бе привикнал да изпълнява заповеди, а не да разсъждава. Най-доброто, което можеше да направи, бе да припомни на Делорран за още една мистерия.

— Капитане, открихте ли нещо за празната изба на хамбара? Дали тя не е свързана с изчезналите орки?

— Нямам представа. Там всичко е ошушкано, не е останало дори едно зрънце, което също ми се струва странно. Готов съм да се обзаложа, че хората са използвали избата, за да съхраняват нещо друго.

— Плячка?

— Възможно е. Важното е, че Върколаците са живи и са успели да откънат нещо ценно оттук.

Съперничеството и неприязънта между Делорран и Страк бяха добре известни. Те се кореняха във факта, че всеки от тях заслужаваше да получи командването на Върколаците, но избраникът бе Страк. Другата причина бе, че двамата произхождаха от отдавна враждуващи кланове. Стотникът знаеше това и предпочете да запази мълчание. Делорран му махна с ръка, че е свободен.

Прехвърлило най-високата точка на небосвода, слънцето продължаваше неспирния си ход. Пропилял без никакъв успех половината от отреденото му време за тази мисия Делорран чувстваше нарастващо раздразнение. Ако искаше да спази определения за връщане срок, до няколко часа трябваше да поеме назад към Каменна могила. Където най-вероятно го очакваше позорна смърт.

Време беше да вземе някакво решение.

Съществуваха три възможности. Да намери цилиндъра тук и да се върне на време, с което да си осигури триумфално повишение. Да се прибере с празни ръце и да понесе гнева на Дженеста или да наруши заповедта ѝ и да продължи издирването на Върколаците.

Проклинайки нетърпеливостта на кралицата, той се чудеше как да постъпи.

Мъките му бяха прекратени от появата на двама съгледвачи, които бе пратил по-рано през деня.

Те дръпнаха юздите на запъхтените си коне току пред него.

Единият от тях бе десетник, другият — оръженосец. Първият скочи от седлото.

— Четвърти разезд готов за доклад, господарю!

Делорран му кимна да продължи.

— Струва ми се, че открихме нещо, капитане. На юг оттук, в една тясна долина се натъкнахме на следи от битка.

Слаба надежда запърха като птиче в гърдите му.

— Продължавай — рече нетърпеливо Делорран.

— Това е тясна пътека, където се въргалят трупове на коболди, киргизили и коне.

— Коболди?

— Съдейки по следите по-нататък, изглежда, че са издебнали някого в засада.

— Най-вероятно Върколаците. Откри ли оркски трупове?

— Не, господарю. Намерихме обаче няколко раници с припаси, каквито носят нашите. И това... — Десетникът бръкна в пояса си, извади някакъв предмет и го пусна в шепата на капитана. Беше разкъсана огърлица от зъби на снежен леопард.

Делорран се втренчи замислен в нея. Орките бяха единствената раса, която носеше подобни огърлици, още повече, че те бяха част от оркската офицерска униформа.

Вече беше взел решение.

— Заведете ни в тази долина — нареди той. — Но ти — той се обърна към десетника — вземи отпочинал кон. Имам специална задача за теб.

— Разбрано, господарю.

— Поздравления, десетник. Ще се върнеш преди нас у дома. Искам колкото се може по-бързо да отнесеш важно съобщение в Каменна могила. За кралицата.

— Господарю... — този път в гласа на десетника се долови колебание.

— Но ще го предадеш лично на генерал Кустан. На никого другиго. Ясно ли е?

— Да, господарю.

— Нека генералът съобщи на кралицата, че сме се натъкнали на горещата диря на Върколаците и ги преследваме по петите. Сигурен съм, че ще успее да ги заловя и да върна на кралицата реликвата, на която толкова много държи. Моля за малко отсрочка и ще я държа постоянно информирана. Повтори го.

Десетникът повтори преbledнял съобщението. Знаеше, че не това иска да чуе кралицата. Но беше привикнал да изпълнява заповеди, дори това да му струваше главата.

— Добре — кимна Делорран и му подаде огърлицата. — Предай това на генерала и му обясни как сме го намерили. И вземи още неколцина конници за из път. Свободен си.

Десетникът се отдалечи с мрачно лице.

Делорран бе решил да не оставя на кралицата никакъв избор. Това беше опасен ход и единственият му шанс да оцелее бе да намери реликвата. Друг път просто нямаше.

Опита се да се успокои с мисълта, че въпреки ужасяващата си репутация кралицата е запазила способността си да разсъждава рационално.

Дженеста приключи с изкормването на жертвата и остави окървавените инструменти.

Гърдите на трупа зееха широко отворени, през отвора в стомаха висяха източени черва. Но благодарение на уменията ѝ, върху снежнобялата ѝ риза се виждаха само две ситни кървави капчици.

Тя се приближи до олтара и запали няколко ароматични пръчици. Въздухът в подземие то се изпълни с тежък аромат на благовония.

Двама от стражниците кръстосаха помещението напред-назад, натоварени с окървавени ведре. Единият се спъна и разля част от съдържанието върху пода.

— Не искам да ми пилеете материала! — скастри го Дженеста. — Инак ще си наваксам от вас!

Стражниците размениха уплашени погледи и продължиха, този път по-внимателно. Отнасяха ведрата при каменната вана и ги изливаха вътре. Ваната бе достатъчно голяма да побере дори труп на кон, стига Дженеста да пожелаеше да се забавлява с някое по-едро животно. Кое то, като се имаха предвид перверзните ѝ наклонности, не беше никак изключено.

Тя доближи ваната и надзърна вътре. Орките се върнаха с пълни ведре. Докато ги изливаха, мускулите на ръцете им се издуха от усилието.

— Стига толкова — заяви им тя. — Изчезвайте!

Те се поклониха и побързаха да се изнижат през вратата.

Дженеста се наведе към пълната с кръв вана и вдъхна от познатия аромат. След това потопи пръсти в гъстата течност. Беше топла, почти с телесна температура, което ѝ придаваше допълнителни свойства. Като съществена част от предстоящия ритуал, от кръвта се

очакваше да придаде допълнителен тласък на онази тайнствена сила, която някога предците на Дженеста бяха черпили от природата.

Котката се появи зад гърба ѝ и измяука.

Дженеста я погали между ушите и почеса короната от косми на главата ѝ.

— Не сега, миличко, трябва да се концентрирам.

Сапфир измърка и се отдалечи безшумно.

Дженеста се съсредоточи върху процеса на медитация. Смръщила вежди, започна да рецитира на древен език заклинанията. Причудливата последователност от гърлени и напевни звуци започваше като едва доловим шепот и завършваше с истерични крясъци. И така отново и отново.

Свещите и факлите из подземното помещение затрептяха от недоловим вятър. Сякаш самият въздух започна да се сгъстява и да се завихря около изпълнената с кръв вана. Повърхността на червената течност се набърчи от вълни и се разлюля с отвратителен плясък. Появиха се мехурчета, които се пукаха, освобождавайки облаци зловонна пара.

Скоро обаче повърхността се успокои и кръвта започна бързо да се съсирва. Образуващата се коричка беше съвсем гладка и дори лъщеше — като масло върху вода.

Ситни капчици пот избиха по челото на Дженеста и по него полепнаха кичури коса. Лъскавата кървава коричка засия, сякаш изпълнена с вътрешна светлина. Сред сиянието бавно започна да се оформя трепкащо изображение.

Лице.

Най-забележителни у него бяха очите. Черни, искрящи, внушаващи страх. Донякъде приличаха на очите на Дженеста, но лицето не беше така човешко като нейното.

Призракът проговори с глас, който сякаш идеше от дълбините на бездънен океан:

— Какво желаш, Дженеста?

В този глас нямаше изненада. В него се долавяха само надменност и презрение.

— Смятам, че дойде време да си поговорим.

— Ах, защитничката на нашествениците смята, че е време да си поговорим!

— Не съм защитничка на хората, Адпар. Подкрепям ги само дотолкова, доколкото ми е изгодно. И за ползата на всички останали.

Откъм ваната отекна подигравателен смях.

— И себе си лъжеш дори — както винаги. Можеше поне да бъдеш искрена по отношение на мотивите си.

— И да последвам твоя пример? — възрази Дженеста. — Извади си главата от пясъка и се съюзи с мен. Тогава може би ще имаме големи възможности да възкресим древните традиции.

— Ние тук живеем според старите традиции, без да се налага да се подмазваме на хората, нито да искаме от тях позволение. Ти обаче някой ден ще съжаляваш, задето се съюзяваш с тях.

— Майка ми сигурно щеше да е на друго мнение по въпроса.

— Прославената Вермеграм беше ненадмината в много неща, но преценката ѝ не винаги бе най-точната. Ала нека не се заравяме в миналото. Сигурно не си ме повикала, за да си побъбрим. Защо ме безпокоиш?

— Исках да те попитам за нещо, което изгубих.

— И какво е то? Торба скъпоценни камъни? Инкрустирана със злато тоалетка? Твоята девственост?

Дженеста стисна юмруци, опитвайки се да овладее гнева си.

— Става въпрос за една реликва.

— Много загадъчно, Дженеста. И защо ми го казваш?

— Защото си помислих, че... може да си чувала къде се намира.

— Все още не си ми казала какво представлява.

— Това е предмет с голяма стойност за мен.

— Не ми помогна особено.

— Виж, Адпар, или знаеш за какво говоря, или не знаеш.

— Виждам, че си затруднена. Не ти се ще да издаваш подробности за тази „реликва“, в случай че аз не знам нищо. Ако пък знам, бих могла да съм замесена в откъването ѝ. В това ли ме обвиняваш?

— Не те обвинявам в нищо.

— Хубаво, защото нямам ни най-малка представа за какво говориш.

Дженеста не знаеше дали Адпар казва истината, или играе познатата игра. Ядосваше се, че след толкова много години още не е в състояние да разгадае това.

— Както и да е — махна тя с ръка. — Нека оставим този въпрос.

— Разбира се... ако е нещо, на което толкова много държиш... може би бих могла да ти бъда от полза.

— Ще те посъветвам да не се бъркаш в моите работи, Адпар. И ако разбере, че си взела нещо, което ми принадлежи...

— Знаеш ли, скъпа, изглеждаш ми малко бледа. Да не си болна?

— Не, не съм.

— Сигурно е заради топящата се сила в твоята част на страната. Но ние тук нямаме такива проблеми. Питам се дали не съществува някаква връзка? Искам да кажа, между онова, което си изгубила, и липсващата енергия. Да не е някой магически тотем? Или...

— Не се преструвай на невинна, Адпар. Направо ме вбесяваш, като говориш така!

— И ти — като ме подозираш в кражба!

— О, в името на боговете, върви и...

По лицето пробяга вълна. Тя се отблъсна от стената на ваната и отново се върна, разкривявайки допълнително образа.

— Виж какво направи! — ядоса се Адпар.

— Аз ли? По-скоро ти!

Сега в средата се образува малък водовъртеж, който бавно започна да се разширява. Скоро обаче се успокои — само за да разкрие появата на второ лице върху тъмночервената повърхност.

То също имаше искрящи очи и от трите, включително и Дженеста, притежаваше най-много човешки черти.

— Ето те и теб — произнесе с отвращение кралицата.

— Трябваше да се досетя — въздъхна Адпар.

— С вашите препирни безпокоите ефира — рече им новопристигналата.

— А ти ни безпокоиш с присъствието си — озъби се Дженеста.

— Защо не можем да си поговорим, без да ни досаждаш, Санара? — попита Адпар.

— Знаеш защо — връзката ни е твърде силна и няма никакъв начин да не бъде привлечена. Нали сме от една кръв?

— И това ако не е зла шега на боговете — промърмори недоволно Дженеста.

— Защо не попиташ Санара за безценната си реликва? — подхвърли Адпар.

— Много смешно.

— За какво говорите? — поиска да узнае Санара.

— Дженеста е изгубила нещо, което много държи да си върне.

— Стига, Адпар.

— Но защо не — от трите ни Санара е там, където съществуват най-големи резерви от магия.

— Престани да предизвикваш съдбата — сопна се Дженеста. — Не съм казвала, че реликвата има някаква връзка с магията!

— Дженеста, не съм сигурна, че бих искала да имам нещо общо с всичко това — отбеляза Санара. — Намирисва ми на опасна работа.

— О, я млъквай, самодоволна свиня!

— Крайно нелюбезно — намеси се Адпар с престорено съчувствие. — Санара и без това си има ужасни неприятности.

— Още по-добре!

Доволна от яда ѝ, Адпар избухна в подигравателен смях. Санара също изглежда се готвеше да подхвърли нещо в този дух.

— И двете вървете по дяволите! — кресна Дженеста и стовари юмруци върху усмихнатите лица.

Изображенията се накъсаха и изчезнаха. От удара коричката се разтроши. Кръвта отдолу бе съвсем изстинала и хладни, лепкави капки се посипаха по лицето и дрехите ѝ.

Завладяна от неистов гняв, Дженеста приседна до ваната. Сега вече можеше да се упреква за поведението си. Кога най-сетне щеше да се научи да се сдържа, докато разговаря с Адпар и Санара? Искрено се надяваше, че е близо денят, в който щеше да прекъсне връзката помежду им. Веднъж и завинаги.

Почувствал раздразнението ѝ, Сапфир се приближи и отърка гръб в нея. Един съсирек бе полепнал върху опакото на ръката ѝ. Дженеста го отлепи и го разклати пред муцуната на животното. Сапфир го подуши с настръхнали мустачета, впи мъничките си зъбки в него и започна да го предъвква с мляскане.

Дженеста се замисли за цилиндъра и проклетата дружина, която бе пратила да го потърси. Беше пропиляла повече от половината време, което си бе определила, за да се сдобие с него. Време беше да измисли нов план, в случай че пратеникът на Кустан също се провалеше. Макар че тогава дори боговете нямаше да са в състояние да му помогнат.

Рано или късно щеше да получи онова, което ѝ принадлежеше. А с Върколаците щеше да се разправи както тя си знае — каквото и да ѝ струваше.

Без да забелязва какво прави, тя вдигна ръка и облиза кървавите капки. В главата ѝ се нижеха зловеци планове за изтезанията, на които смяташе да подложи Върколаците.

9.

— Сигурно се чувстваш ужасно — рече Страк.

Алфрей опипа голия си врат и кимна.

— Сдобих се с първия си зъб още когато бях на тринайсет лета. И оттогава не съм се разделял с огърлицата. До днес.

— В битката ли я изгуби?

— Там трябва да е станало. Толкова бях привикнал с нея, че не съм усетил кога е паднала. Койла ми обърна внимание днес.

— Но пък спечели други трофеи. В живота винаги е така. Едно губиш, друго получаваш. След време ще се сдобиеш с нови зъби за огърлица.

— Само дето нямам време. Не и да се сдобия с цели три зъба. Не забравяй, Страк, че съм най-възрастният в дружината. Да победиш снежен леопард с голи ръце е занятие за млади орки.

Алфрей потъна в мрачно мълчание. Страк реши да не го закача повече. Даваше си сметка какъв удар за достойнството му е загубата на огърлицата — доказателство за неговата храброст, символ за съзряването на всеки млад орк.

Двамата продължиха да яздят в челото на колоната. Меланхоличното настроение на Алфрей бе в съзвучие с царящата в дружината атмосфера. Всеки си даваше сметка за рискованото положение, в което се намираха. Сега, когато имаше достатъчно коне за всички, те се придвижваха много по-бързо, въпреки че Меклун, който все още беше на носилка, ги забавяше до известна степен.

След още няколко часа извиха постепенно на югозапад и се насочиха през Великите равнини към Черна скала. Някъде по пладне на същия ден трябваше да достигнат средата на пътя между Прокоп и Тъкашка ливада.

Страк се надяваше, че ще прекосят този участък, без да си имат неприятности нито със заядливите троли, нито с фанатизираните човеци от юга.

Местността постепенно се променяше. Равнините отстъпваха място на полегати хълмове, а пътеката се виеше из плитки долчинки. Преобладаваха шубраците. В далечината се мяркаха тъмнозелените петна на пасищата. Наближаваха страна, в която често се срещаха човешки селища. Страк реши, че ще е по-безопасно, ако ги третира като врагове, независимо дали са унисти, или пантеонисти.

Мисълта му бе прекъсната от врява в колоната. Погледна назад. Хаскеер и Джъп отново се караха.

Страк въздъхна.

— Продължавай да водиш — нареди той на Алфрей и обърна коня.

Докато стигне до мястото, двамата вече бяха готови да се вкопчат един в друг. Притихнаха, щом го видяха.

— Вие двамата няма ли да се успокоите най-сетне?

— Той е виновен — оплака се Хаскеер. — Той...

— Аз ли? — викна Джъп. — Ти, копелдако! Ти трябваше...

— Млък! — скастри ги Страк. — Джъп, ти си главният ни съгледвач, а не умееш дори да пазиш тишина. Сега ще ти дам възможност да си изкараш заплатата. Иди да смениш Проок и Гледег. Вземи Калтмон, а твоят дял от кристалите остави на Алфрей.

Джъп прониза противника си със злобен поглед и пришпори коня.

Страк насочи вниманието си към Хаскеер.

— Изкарваш ме извън нерви вече — прецеди той през стиснати зъби. — Ако продължаваш така, жив ще те одера!

— Не трябваше да взимаме такъв като него в дружината — отвърна Хаскеер.

— Това не е твоя работа, стотник. Или ще го търпиш какъвто е, или поемаш пътя за дома. Решавай! — рече Страк и се насочи към челото на колоната.

Хаскеер едва сега забеляза, че е станал център на всеобщо внимание.

— Нямахте да загазим толкова, ако имахме по-свестен командир — изръмжа той.

Войниците побързаха да отместят погледи встрани.

Когато Страк застигна Алфрей, към тях се присъедини и Койла.

— Ако продължаваме да държим тази посока, ще минем поблизо до Тъкашка ливада, отколкото до Прокоп. Какъв е планът, в случай че срещнем неприятел?

— Тъкашка ливада е едно от най-старите унистки селища и със сигурност най-фанатизираното — отвърна Страк. — Това ги прави напълно непредсказуеми. Трябва да го имаме предвид.

— Унисти, пантеонисти, кой го е грижа? — подметна Алфрей. — Всичките са човеци, нали?

— Да, но от нас се очаква да помагаме на пантеонистите — припомни му Койла.

— Само защото нямаме избор. Кога ли сме имали въобще?

— Навремето — отвърна замислено Страк. — Пък и в текущата обстановка няма нищо лошо да се съюзим с пантеонистите. Те са по-малко враждебни към древните народи. Освен това, така човеците са разделени. Представяш ли си какво щеше да е, ако действаха заедно срещу нас.

— Или ако едната от двете страни спечели — добави Койла.

След като изпревариха колоната, Джъп и Калтмон застигнаха Проок и Гледег и заеха местата им. Едва сега Джъп взе да се успокоява от препирнята с Хаскеер. Пришпори коня си — малко по-грубо, отколкото бе необходимо — и взе да оглежда земята за следи.

По тези места растителността ставаше все по-изобилна. Освен шубраци вече се мяркаха и отделни дръвчета, а високата трева покриваше склоновете на хълмовете.

— Познат ли ти е този район, стотник? — попита го Калтмон. Говореше почти шепнешком, за да не издаде присъствието им, въпреки че, докъдето им стигаше погледът, не се виждаше жива душа.

— Слабо. Нататък обаче местността ще продължава да се променя.

И наистина, пътеката между хълмовете изчезна в една долина и излезе от другата ѝ страна, където се виеше в поредица от завой. Шубраците от двете страни се сгъстиха. Двамата прекосиха гъстия храсталак и излязоха на пътя.

— И все пак, ако следваме тази посока — поде Джъп, — не виждам от какво може да се...

Пътят пред тях бе препречен от барикада.

— ... страхуваме — довърши машинално Джъп.

Барикадата се състоеше от прекатурена каруца, подпряна на няколко едри дънера. Охраняваха я човеци с черни униформи. Бяха доста и всичките тежковъоръжени.

Джъп и Калтмон дръпнаха юздите тъкмо когато хората ги забелязаха.

— По дяволите! — изстена Джъп.

Откъм барикадата долетяха викове. Размахали мечове, тояги и секири, част от хората се втурнаха към конете си. Джуджето и оркът пришпориха животните си да се извъртят на място.

Когато препуснаха обратно, зад тях екнаха кръвожадните викове на преследвачите.

— До вчера войник от Обединения експедиционен корпус, днес на служба при Дженеста — разказваше Страк. — Нали знаеш как се променят тези неща.

— Зная — отвърна Койла. — Сигурно и ти се чувстваш като мен.

— В какъв смисъл?

— Не те ли е яд, задето никой не ти иска мнението?

Страк отново бе притеснен от прямотата ѝ. И от начина, по който бе разгадала мислите му.

— Може би — призна той уклончиво.

— Не на това са ни учили, Страк. Не може да не признаеш, че е несправедливо.

— За такива като Алфрей трябва да е било още по-тежко — опита да смени насоката на разговора Страк. — На стари години трудно се свиква с промените.

— Говорехме за теб.

Отговорът му бе отложен заради внезапната поява на Проок и Гледег, които препускаха по пътеката право срещу тях.

— Смяната извършена, капитане — докладва Проок, когато спряха пред тях. — Стотник Джъп пое службата.

— Нещо за отбелязване?

— Не, господарю. Пътят пред нас беше чист.

— Добре. Влизайте в колоната.

Войниците се отдалечиха.

— Та говорехме за промяната... — припомни му Койла.

„Случайно ли поддържах този разговор — помисли си Страк, — или имаш конкретна причина?“

— Добре де, вярно е, че с идването на новата господарка много неща се промениха. Не веднага, разбира се. Но аз все още съм старши офицер и зная кой е врагът ми.

— Освен това ти повериха командването на Върколаците.

— Така е. Макар това да не се нрави на всички.

— Но как се чувстваш под управлението на същество, което е наполовина човек?

— Ами... малко е странно, признавам — отвърна той предпазливо.

— Искаш да кажеш, че ти е неприятно. Като на всички нас.

— Не мога да твърдя, че съм щастлив. Но това са тежки времена. Една победа на унистите или пантеонистите ще укрепи позициите на хората. — Той сви рамене. — От нас се иска да изпълняваме заповеди.

Тя го изгледа продължително и вторачено.

— Да. Все до това опираме — в гласа ѝ се долови горчивина.

По някаква странна причина му се прииска да продължат разговора. Но един оръженосец зад него изръмжа развълнувано. Страк не можа да различи думите му, защото и останалите войници нададоха глас.

Надигна се върху стремената и видя Джъп и Калтмон да препускат в галоп към тях.

— Какво става...

И тогава съгледа тълпата от хора, които ги преследваха. Бяха облечени с черни дрехи — дълги сюртуци и бричове, затъкнати във високи кожени ботуши. По първоначална преценка броят ми бе колкото на Върколаците.

— Разгърни се! — извика той. — Всички при мен! Готови за бой!

Дружината започна чевръсто да се престроява в боен ред. Фланговете се изтеглиха назад, за да образуват полукръг с лице към приближаващия се противник, като носилката с Меклун остана в тила. Над главите на войниците засвяткаха оголени мечове.

Когато зърнаха дружината, преследвачите на Джъп и Калтмон забавиха бяг и разстоянието между тях и съгледвачите се увеличи.

Продължиха обаче да се приближават, като се разгърнаха в линия.

— Задръжте позиция! — извика Страк. — Никой да не е посмял да отстъпи!

— Сякаш има накъде — подметна насмешливо Койла. Тя вдигна меч високо и разцепи нетърпеливо въздуха с него.

Окуражавани от другарите си, Джъп и Калтмон достигнаха редицата им и заковаха на място.

Два удара на сърцето по-късно хората връхлетяха като преден фронт на буря. Повечето от конниците дръпнаха конете си в последния момент, за да избегнат директния сблъсък.

На Страк се падна едър, брадясал воин, чиито очи пламтяха кръвожадно. Размахваше огромна тежка секира, страшна на вид, но крайно неудобна за близък бой.

Страк парира първия удар и на свой ред нападна. Конят на противника му внезапно подскочи и острието на Страк се плъзна върху рамото на човека. Страк побърза да се дръпне назад и отби следващия удар. Двамата си размениха още десетина удара, когато в един момент брадясалият мъж се пресегна твърде напред. Страк се извъртя встрани и отсече ръката, държаща секирата, която тупна на земята, все още стиснала оръжието.

От раната рухна кръв и в същия миг човекът получи втори, смъртоносен удар в гърдите и се прекатури от коня. Страк се извърна към следващия противник. Койла успя да измъкне острието от гърдите на първия си противник тъкмо когато върху нея се нахвърли друг. Беше набит и мускулест тип, който размахваше огромен меч. След като отби няколко удара, тя се наведе и опита да го промуши в шията, но мъжът успя да се дръпне.

Без да спира, Койла продължи атаката, като този път свали острието ниско. Изненадващо повратлив, мъжът се плъзна от седлото и острието ѝ разцепи въздуха. Ала Койла продължи да го задържа с меч, докато със свободната си ръка измъкна един от метателните ножове. Миг по-късно острието му се заби право в сърцето на брадатия.

Вляво от нея Хаскеер бе стиснал меч си с две ръце, оставил поводите на воля, докато сечеше наред. Оставяше зад себе си разбити черепи, зейнали гърди и отсечени крайници. Чуваше се пукот на

строшени кости, върху лицето му се сипеше кървав дъжд, но завладян от треската да убива, той не спираше.

В хаоса на атаката част от конниците заобиколиха фланга и се опитаха да нападнат Върколаците в гръб. Алфрей и неколцина оръженосци се извърнаха, за да се справят с новата опасност. Заформи се яростна схватка около носилката на Меклун. След като за малко не бе повален от смазващ удар с боздуган, Алфрей се отказа от директния сблъсък, наведе се и преряза каишите на седлото на своя противник. Мъжът се наклони рязко на една страна и тупна на земята. Докато се опитваше да се изправи, един останал без ездач кон го прегazi.

Сега вече към тях се присъедини и Джъп, който нападна в гръб двамата конници, заобиколили Алфрей. Човек и джудже кръстосаха мечове. Джъп разпори ръката на противника си и продължи нататък, докато острието се заби в незащитените му гърди.

Нечий меч се блъсна със звън в меча на Страк. Той реагира мигновено, замахна и отсече главата на новия противник. Със следващия се разправи също толкова чевръсто. Нещастникът успя да замахне само два пъти, преди Страк да го посече през лицето.

Въоръжена с меч и кинжал, Койла отби няколко атаки, като използваше тактиката на клещите. Единият от противниците ѝ получи зейнала рана на шията, вторият бе спрял с кинжал в гърдите.

След като изведнъж се озова пред празно пространство, тя потърси с поглед Страк. Той се биеше с дръглив, дългорък и русоляв нападател с луничаво лице. Съдейки по неумелите му движения, изглежда бе от подрастващите на хората, без никакви победи зад гърба си. Страхът му бе осезаем.

Страк бързо сложи край на мъките му с яростен удар в гръкляна. Втори подобен, но хоризонтален замах лиши младежа от глава. Койла почувства върху лицето си ситни, топли капчици.

Тя избърза очите си с опакото на ръката и се изплю гнусливо.

— Избихме ги, Страк — рече тя, докато се мръщеше на соления вкус в устата си.

Излишно беше да го казва. Навсякъде се въргаляха човешки трупове. Само на единия от фланговете бяха останали неколцина противници и сега цялата ярост на орките бе съсредоточена върху им. Хаскеер блъскаше един от тях по главата с нещо, което наподобяваше

сопа. Но когато се вгледа по-внимателно, Страк установи, че е човешка ръка със стърчаща кост.

Шепа противници бяха препуснали назад, преследвани от разгорещени от битката оръженосци. Страк им викна да се върнат обратно и те го послушаха неохотно. Скоро конниците се изгубиха от поглед.

Алфрей коленичи до носилката на Меклун. Войниците наскочаха от конете и се заеха да събират разпиляното оръжие. Хаскеер и Джъп се присъединиха към Койла и Страк.

— Май нямаме сериозно ранени — отбеляза Джъп.

— Нищо чудно — захили се Хаскеер. — Страхливи са като феи.

— Защото това бяха селяни, а не войници. Унистки фанатици, ако се съди по външния им вид, вероятно от Тъкашка ливада. Не бяха никак опитни.

— Но ти не го знаеше — изръмжа навъсено Хаскеер.

— За какво намекваш? — озъби се Джъп.

— Че ги доведе право при нас. Кой идиот би направил подобно нещо? Изложи на опасност дружината.

— А какво очакваше да направя, зурло немита?

— Трябваше да ги примамиш настрани.

— И после какво? Да ни претрепят с Калтмон? А може би да ги помоля да те пазят?

— Е, нямаше да изгубим кой знае колко, ако ти бяха видели сметката.

— Майната ти, нощно гърне! Ние сме дружина, ако си го забравил. Държим се един за друг!

— На теб никой не държи, грозна муцуно!

— Ей! — извика им Койла. — Вие двамата няма ли да си затворите устите? Работа ни чака.

— Права е — намеси се Страк. — Не знаем каква е числеността на отряда, за да решаваме, че сме победили. Селяни или не, ако ни превъзхождат многочислено, ще си имаме ядове. Къде ги намери, Джъп?

— По-нагоре по пътя. Има барикада.

— Значи трябва да изберем друг път.

— И да изгубим още време — изсумтя Хаскеер.

Сенките се издължаваха. След още няколко часа щеше да се спусне мрак, перспектива, която никак не се нравеше на Страк, ако из околностите се навъртаха и други човешки отряди.

— Ще удвоим броя на съгледвачите — реши той. — Не само отпред, но и отзад. Хаскеер, ти поеми охраната на тила. Аз самият ще поведем предния отряд. Хайде, всички по местата.

Хаскеер се отдалечи намусен.

— Ще ида да видя как е Меклун — рече Страк на Койла и Джъп. — Вие двамата ще водите колоната. Движете се предпазливо, не избързвайте. — Той препусна напред.

Джуджето хвърли унил поглед на Койла.

— Хайде, изплюй камъчето — подкани го тя.

— Всичко беше толкова просто и ясно, когато потегляхме, а сега нещата се объркаха — оплака се той. — Не очаквах, че ще затънем до гуша.

— Какво ти става бе, да не искаш да живееш вечно?

Джъп помисли, преди да отговори:

— Ами да.

10.

Дженеста довърши женската набързо, което бе необичайно за нея. Не го направи от съжаление, а по-скоро от досада и заради необходимостта да се заеме с нетърпящи отлагане дела.

Слезе от олтара и отвърза от слабините си окървавения рог, който бе използвала като мъжки орган. След това, с умение, натрупано от дълги години опит, тя довърши разчленяването на трупа, при това толкова бързо, че сърцето още тупкаше, когато се добра до него.

Последвалото пиршество бе почти оскъдно. А може би напоследък апетитът ѝ бе нараснал.

Освежена физически и магически, но инак в неизменното напоследък лошо настроение, тя облиза кръвта от пръстите си и отново се замисли за реликвата. Крайният срок, който бе определила на втората група, щеше да изтече скоро. Независимо дали щяха да успеят или не, бе дошло време да извади нови козове, за да засили позициите си в играта.

Тя потрепери. Напоследък все по-трудно понасяше студа. В огнището бе положен голям дънер, но никой не го бе запалил. Дженеста протегна ръка. Сноп ослепителна светлина разцепи тъмнината на подземията. Огънят се разгоря с оглушителен пукот. Наслаждавайки се на топлината му, тя се укори мислено за тази излишна загуба на ценна магична сила. Но както винаги, желанието ѝ да доминира над физическия свят бе по-силно от всичко.

Протегна ръка и дръпна шнура на звънеца. В помещението влязоха двама оркски пазачи. Единият носеше под мишница чувал от зебло.

— Знаете какво трябва да правите — рече им тя. Говореше надменно, с досада в гласа. Дори не си направи труда да ги погледне.

Двамата се заеха да почистват окървавения олтар. Скоро напълниха чувала с останки и го отнесоха.

Обърнала им гръб, Дженеста отново дръпна шнура — този път два пъти.

Веднага щом орките излязоха, на вратата се появи елф. Той спря за миг на прага, втренчил изцъклен поглед в кървавия чувал, който изнасяха стражниците, сетне си придаде безстрастно изражение и тръгна към нея.

Той бе нов прислужник и също както при предишния, Дженеста не можеше да определи от какъв пол е. Всъщност, припомни си тя, за предишния вече знаеше. Може би трябваше да позабави малко темпото, инак скоро щеше да бъде трудно да ѝ намират интересна прислуга.

Както го бяха научили, елфът се поклони на кралицата и се зае да ѝ помага в обличането. Дженеста избра черни дрехи, каквито носеше винаги, когато напускаше замъка — плътно прилепнал кожен елек и бричове за езда, напъхани във високи ботуши. Накрая се заметна с дълго до петите наметало, съшито от кожата на горски мечки. Косата си прибра под черна кожена шапка.

Освободи прислужника с безцеремонен жест. Елфът заотстъпва заднешком, като се кланяше ниско.

Дженеста се приближи към масата до олтара и огледа колекцията си от плетени камшици. Избра един от любимите си, който напълно пасваше на тоалета. Преди да излезе, спря пред огледалото, за да провери крайния ефект.

Стражниците отвън тропнаха с токове, когато тя се появи, след това понечиха да я придружат, но тя ги освободи с нехаен жест. В другия край на коридора имаше озарено от трепкащи факли стълбище. Докато се изкачваше, тя повдигна полите на наметалото си, за да не изцапа краищата му.

При горната врата също имаше пазач, който побърза да ѝ отвори. Веднага щом прекрачи прага, Дженеста се озова в просторен двор, затворен от високи крепостни стени, над които се издигаха кулите на замъка. Смрачаваше се и въздухът беше студен.

В самия център на кралския двор бе завързан дракон — един от предните му крака бе прикован с верига към дебел като бъчва метален стълб. Още една, също тежка и яка верига, тръгваше от стълба и обхващаше дънера на огромен дъб.

Муцуната на дракона бе заровена в малка планина фураж, смесица от сено, сяр, трупове на няколко овце и други вече

неузнаваеми остатъци. Под опашката на летящото чудовище се бе образувала друга димяща планина от смлени кости и лъскави фекалии.

Дженеста притисна към носа си една парфюмирана кърпичка.

Насреща ѝ закрачи укротителка. Беше облечена с кожен жакет и меки светлокафяви бричове, прибрани в ботуши с цвят на махагон. Почти всичко в дрехите ѝ бе със светлокафяв или бежов оттенък, единствено шапката ѝ беше бяла, пристегнатата със златист шнур под брадичката ѝ. Необичайно висока дори за своята раса, тя крачеше с горда осанка, а лицето ѝ излъчваше високомерие.

Дженеста отдавна хранеше интерес към бруните — расата на укротителите на дракони. Никога досега не ѝ бяха пращали жена. Дали пък и тя, като нея самата, не беше хибрид между различни народи?

— Глозелан — произнесе Дженеста.

— Ваше Величество. — Господарката на дракона кимна едва забележимо с глава.

— Надявам се, че са ти обяснили какво се иска от теб?

— Да.

— Ясни ли са моите заповеди?

— Желаете един драконов патрул да издири вашата дружина — говореше с тънък и писклив глас.

— Да, става въпрос за Върколаците. Надявам се, давате си сметка колко е важна задачата ви?

Дори Глозелан да се чудеше защо кралицата настоява да издирят най-верните ѝ хора, с нищо не го показва.

— Какво трябва да направим, ако ги открием, милейди?

Дженеста никак не хареса това „ако“, но го остави да ѝ мине покрай ушите.

— Точно тогава се надявам вие и хората ви да поемете инициативата. — Тя подбираше внимателно думите си. — В случай че забележите дружината на място, където лесно може да бъде заловена, ще предупредите наземните ни сили. Но ако съществува и най-малка опасност Върколаците да избягат, трябва да ги унищожите.

Глозелан повдига тънките си, сякаш изрисувани, вежди. Даваше си сметка обаче, че не може нито да коментира, нито да се възпротиви на заповедта.

— Ако се наложи да ги изтребите, искам да ми пратите вест незабавно. Сетне ще пазите останките им, ако трябва с цената на

живота си, докато пристигнат подкрепления. — Дженеста бе сигурна, че цилиндърът ще издържи на огъня от драконовата паст, макар че винаги съществуваше известен риск.

Зад гърба на Глозелан драконът продължаваше да мляска шумно.

След като обмисли за кратко чутото, Глозелан обобщи:

— Ще търсим малка група. Не знаем точно къде са. Няма да е лесно, налага се да летим ниско. Това ни прави лесни цели.

Дженеста я изгледа със стиснати устни.

— Защо всички ми създавате проблеми? — сопна се тя. — Искам от вас решения. Ще правите каквото ви казвам!

— Ваше Величество.

— Не стой тук. Захващай се за работа!

Укротителката кимна, обърна се и се приближи към своето животно. Веднага щом се намести върху седлото, тя даде знак на орския стражник, който чакаше при стената. Той се приближи, нарамил чук. След няколко тежки удара халката на веригата се разтвори. Стражникът побърза да се отстрани на безопасно разстояние.

Глозелан се наведе напред и се подпря на шията на дракона. Чудовището извърна глава и доближи шуплестото си ухо до лицето ѝ. Тя прошепна нещо, жилестите криле на дракона се разпериха рязко и той нададе оглушителен рев.

Гигантските мускули на краката и хълбоците му се издуха и заприличаха на огромни, люспести канари. Крилата му се раздвижиха, в началото съвсем леко, сетне набраха скорост, измествайки огромни въздушни маси, сякаш в двора на замъка се бе настанила малка буря.

Дженеста притисна шапката си с ръка и вятърът разпери наметалото ѝ. На пръв поглед изглеждаше невъзможно такава огромна и тежка маса да се издигне, но миг по-късно чудото се случи и животното започна да се извисява, движейки се едновременно трмаво и изненадващо грациозно. В продължение на няколко секунди то увисна неподвижно на половината височина на кулите. Огромният му застрашителен силует закри новоизгрялата луна. Миг по-късно драконът продължи да се издига и скоро след това се отпрати към Таклакам и се изгуби от поглед.

Вратата зад Дженеста се отвори. Появи се генерал Кустан, придружен от неколцина стражници. Лицето му беше преbledняло.

— Някакви новини за нашите... бегълци? — попита тя.

— Да, и... не, Ваше Величество.

— Сега не ми е до гатанки, генерале. Говорете направо. — Тя потупа нетърпеливо с камшика по ботуша си.

— Получих съобщение от капитан Делорран.

Тя присви очи.

— Нататък?

Генералът извади сгънат пергамент от джоба си. Лицето му бе изпотено въпреки студа.

— Не зная обаче дали това са новините, които бихте искали да чуете, Ваше Величество.

Дженеста трепна и бавно вдигна камшика.

Звездна и лунна нощ. Отнякъде полъхваше приятен топъл ветрец.

Страк стоеше на входа на голяма колиба. Отвътре долитаха шумове.

Огледа се. На двора цареше мир и спокойствие, същото чувстваше и в душата си. Всъщност това бе единственото, което го безпокоеше. Не беше свикнал да се чувства в безопасност.

Поколеба се, сетне протегна ръка към вратата.

Преди да я бутне, тя се отвори сама.

Посрещнаха го глъчка и един силует, очертан от яркото сияние. Не можеше да различи чертите, само контурите. Фигурата пристъпи към него. Страк положи ръка на дръжката на меча си.

Фигурата се превърна в орка — същата, която бе срещнал и преди. Или която бе сънувал. Беше все така красива и горда, а в очите ѝ се долавяше нежност и сила.

Страк беше изненадан. Тя също, но по-малко.

— Ти се завърна — рече му.

Той не знаеше какво да отвърне.

Тя се усмихна.

— Ела, празненството вече започна.

Той я последва в просторното помещение.

Беше пълно с орки — само с орки. Подредени покрай дългите маси, те се веселяха и пиеха. Орки, погълнати от приятелски

разговори. Орки, които се смееха, пееха и се забавляваха с различни игри.

Върху масите бяха струпани подноси с ястия — месо, плодове, кани с вино. В огнището в ъгъла гореше огън, над който бяха подредени шишове с пернати. Мазнината им цвъртеше върху нагорещените въглени, а димът се издигаше през отвора на покрива. Из помещението се носеха омайни аромати. Сред тях Страк различи и миризмата на пелуцид.

В единия край на стаята неколцина мъжкар се бяха излегли върху щавени кожи, пиеха и си разменяха закачки и шеговити истории. В другия младежи се хвалеха с първите си постижения или мереха сили в борба и фехтовка с дървени мечове. Не секваше възбуждащият ритъм на барабани. Между масите с врясъци се гонеха малки.

Въпреки че беше странник, мнозина го посрещнаха с добросърдечни усмивки.

— И ти ли празнуваш? — попита го орката, взе кана от минаващия наблизо прислужник, сръбна си и му я подаде.

Страк надигна жадно каната. Беше грян ейл, подправен с мед и аромати, чудесен на вкус. Изпи го всичкия.

Орката се приближи до него.

— Къде се изгуби? — попита го тя.

— Не е лесно да се отговори.

— Пак се обгръщаш в мистерия.

— За мен ти и това място сте мистерия.

— Няма нищо мистериозно нито в мен, нито в мястото.

— Не съм на същото мнение.

Тя поклати глава.

— Но въпреки това си тук.

— Това не означава нищо за мен. Къде е това „тук“?

— Виждам, че си все тъй забавен като първия път, когато се срещнахме. Последвай ме.

Тя го преведе през помещението към малка врата. Оказа се, че тя води към задния двор. Хладният вечерен въздух имаше отрезвяващ ефект, а когато вратата зад тях се затвори, глъчката поутихна.

— Виждаш ли? — Тя вдигна ръка към нощния пейзаж. — Всичко е, каквото трябва да бъде.

— Както би трябвало да бъде. Само че вече...

— Пак говориш неразбираемо.

— Това, което исках да попитам, е — така ли е... навсякъде?

— Разбира се! — Тя се поколеба, сетне изглежда си науми нещо.

— Ела, ще ти покажа.

Двамата стигнаха до далечния край на поляната. Когато приближиха, Страк видя, че има стобор за коне. Повечето бяха великолепни бойни животни, с красива осанка и безупречно изработени, блестящи амуниции. Орката избра два от най-хубавите — бяла кобила и черен жребец.

Каза му да се качи на седлото. Той се поколеба. Тя се покатери на бялата кобила с ловки и опитни движения, гъвкава и уверена, сякаш се бе родила на седло. Той се метна на жребеца.

Подкараха конете. В началото тя водеше, но скоро той я застигна. Тревата беше мека като кадифе.

Сребристи лунни лъчи озаряваха короните на дърветата и караха нощната слана да блести. Далечните хълмове изглеждаха като покрити със сняг, въпреки че нощта бе топла и мека.

Пред погледа му се редуваха блещукащи езера и пълноводни реки. Тропотът на копитата вдигаше ята птици. В гората жужаха рояци насекоми, някои от които святкаха като трепкащи фитили. Навсякъде животът кипеше с пълна сила.

А над тях сияеха звездите.

— Не виждаш ли? — провикна се тя. — Не виждаш ли, че всичко е такова, каквото трябва да бъде?

Беше като хипнотизиран от омайния въздух и усещането за абсолютна хармония.

— Ела! — повика го тя и пришпори коня си.

Жребецът се стрелна след кобилата. Двамата яздеха редом, възбудени от усилието, с развети от вятъра коси. Отдавна не се бе чувствал толкова жив.

— Твоята страна е прекрасна! — възкликна той.

— Нашата страна! — поправи го тя.

Той вдигна поглед към пътя пред тях.

Пътят пред тях беше пуст.

Духаше студен вятър, но нищо не помръдваше. Виждаха се луната и звездите, но замъглени, заради носещите се в небето разпокъсани облаци. Страк яздеше сам, в челото на колоната.

Една мразовита ръка се плъзна по гърба му.

„Какво, в името на боговете, става с мен? — помисли си той. — Да не полудявам?“

Опита се да намери разумно решение. Сигурно е изтощен от недоспиването и напрежението. Всички са изморени. Нищо чудно, че беше заспал на седлото. А умората си играе странни номера с ума. Вярно, че този път картините бяха съвсем като истински, но сигурно са само видения.

Да можеше да повярва в това, сигурно щеше да се успокои.

Откачи манерката и отпи няколко глътки вода. Докато я закачваше обратно на колана, долови познат мирис във вятъра. Миришеше на пелуцид. Страк поклати глава. Дали и това не беше някакъв странен ефект от съня. Той се огледа.

Зад него язدهа Койла и Алфрей. Лицата им бяха уморени, безизразни. По-нататък се виждаха колоните оръженосци. Мярна Джъп, прегърбен от умора. През няколко орки зад него яздеше Хаскеер. Изглежда забеляза, че го наблюдават, защото извъртя недоволно глава.

Страк дръпна юздите на коня.

— Поемете водачеството! — нареди той на Алфрей и Койла.

Двамата подскочиха от изненада. Единият, не разбра кой, подметна нещо. Страк не му обърна внимание. Бе съсредоточен върху Хаскеер. Препусна към него.

Когато го наближи, миризмата на пелуцид се усили и стотникът сви ръката си в юмрук, опитвайки се да скрие нещо.

— Я да видя! — нареди му с хладен глас Страк.

Хаскеер разтвори пестник с лениво покорство. На дланта му имаше малка глинена лула. Страк я дръпна.

— Кой ти разреши? — попита той.

— Че кой ни е забранявал?

— Но не съм казвал и че може. Това ти е последното предупреждение, Хаскеер. Ето ти още нещо. — Бърз като светкавица, той се наведе напред и стовари юмрук върху слепоочието на стотника. Ударът събори Хаскеер от седлото и той тупна тежко на земята.

Колоната спря. Всички гледаха към тях.

Хаскеер изстена и се надигна, олюлявайки се. За миг като че ли се поколеба дали да отвърне, но не стори нищо.

— Сега ще вървиш, докато се научиш на дисциплина — продължи Страк и даде знак на един от войниците да поеме поводите на коня.

— Не съм спал — заоправдава се Хаскеер.

— И продължаваш да упорстваш, а, стотник? Никой от нас не е спал и няма да заспи, докато аз не кажа. Ясно ли ти е? — Страк изгледа останалите. — Има ли някой на друго мнение?

Отговорът бе мълчание.

— Никой да не докосва пелуцида, докато аз не позволя! — продължи той. — Не ме интересува, че е много — не в това е въпросът. Може да е единственото, срещу което да изтъргуваме живота си при нея. При Дженеста. Особено ако не успеем да намерим проклетия цилиндър, което засега изглежда напълно възможно. Разбрахте ли ме?

Отново мълчание.

Койла първа го наруши.

— Изглежда скоро ще имаме новини за цилиндъра — рече тя и кимна към завоя на пътя.

Отстрани се издигаше огромна гранитна канара, назъбена, обгорена и опушена, сякаш бе преминала през гигантска пещ. Това бе граничен камък — никой от тях, дори тези, които го виждаха за първи път, не се съмняваха в това.

Дали по прищявка на боговете, или по някаква странна случайност, названието му се криеше в неговата форма.

— Демонски нокът — обяви Страк общоизвестното. — До един час ще сме в Черна скала.

11.

Страк си даваше сметка, че ако иска кампанията им да успее, трябва да прогони нежеланите видения от главата си. За щастие с навлизането във вражеската територия умът му бе зает с други неща.

Преди нападението срещу Черна скала, той нареди да изградят временен лагер. Разпратиха съгледвачи във всички посоки, а останалите войници се заеха да потягат снаряжението си.

Страк забрани да палят огньове, за да не издадат местоположението си. Колкото и да бе странно обаче, Алфрей го помоли да преразгледа решението си.

— Защо? — попита Страк.

— Закъсахме го с Дариг. Ранили са го в крака по време на боя с унистите. Въпросът е, че е в по-тежко състояние, отколкото предполагам. Има гангрена. Необходим ми е огън, за да нагрее инструментите си.

— Ще го режеш ли?

Алфрей кимна.

— По-добре да си изгуби крака, отколкото живота.

— Проклятие! Още един ранен войник, който ще трябва да носим. Само това ни липсваше, Алфрей. Как е той? — Страк кимна към Меклун.

— Не се подобрява, а има и признаци на треска.

— Ако продължаваме да окапваме в същия дух, скоро няма да има смисъл да се безпокоим какво ще направи с нас Дженеста. Както и да е, щом се налага — пали. Но нека огънят да е малък и покрит. Каза ли на Дариг?

— Той се досеща, предполагам. Колко жалко, наистина. Дариг е един от най-младите в дружината.

— Зная. Нещо друго да ти трябва?

— Имам билки, ще направя отвара, за да притъпя болката, можем да добавим и малко алкохол. Ще позволиш ли да използваме пелуцид?

— Взимай. Но сам знаеш, че не помага за болки.

— Е, поне ще му замъгли съзнанието. — След тези думи Алфрей се върна при своя пациент.

Койла зае мястото му.

— Ще ми отделиш ли минутка?

Страк изсумтя замислено.

— Какво ти е?

— Защо питаш?

— Защото напоследък не си на себе си. Унесен ми се виждаш. Пък и тази разпра с Хаскеер...

— Той си го търсеше.

— Щом казваш. Но сега говорим за теб.

— Всичко се обърка. Какво очакваш — да пея и танцувам?

— Помислих си само, че ако ти...

— Откъде тази трогателна грижа за здравето ми, десетник?

— Ти си командирът. В мой интерес е да си здрав. В интерес на всички ни.

— Няма да се огъна — ако това имаш предвид. Ще ви преведа и през тези премеждия.

Тя не отговори.

Той смени темата.

— Чу ли за Дариг?

— Да. Раната му смърди. Какво ще правим с коболдите?

Страк нямаше нищо против да разговарят за стратегия. На тази почва се чувстваше по-уверен.

— Ще ги ударим, когато най-малко очакват. Късно през нощта или призори.

— В такъв случай най-добре да тръгна със съгледвачите, за да проуча обстановката.

— Точно така. И аз ще дойда.

— Страк, Черна скала е обширно място. Ами ако коболдите са точно в центъра?

— Доколкото знам, повечето отряди са разположени извън пределите на главното селище. Вътре са настанени женските и малките. Така по-лесно ги охраняват.

— Което прави мястото двойно по-опасно. Ако се озовем в обкръжение...

— Ще внимаваме да не се случи и толкоз!
Тя го огледа. В очите ѝ се четеше тревога.
— Даваш си сметка, че това е налудничаво, нали?
— Да имаш по-добра идея?
За един кратък миг се надяваше, че тя ще отвърне утвърдително.

Измина един час, през който Върколаците се готвеха за предстоящата схватка. След като прегледа оръжията си, Страк отиде до навеса, където бяха оборудвали лазарет. Алфрей сменяше превръзката на Меклун, докато в другия край лежеше Дариг с влажна кърпа на челото. По празния израз на лицето му и застиналата на устните измъчена усмивка, се виждаше, че младежът е дълбоко упоен. На трепкащата светлина на фенера Страк забеляза, че чаршафът, с който бе завит, е подгизнал от пот.

— Тъкмо на време — подметна Алфрей. — Ще ми трябва помощ.

— Готов ли е?

Алфрей погледна към Дариг. Младежът се изкиска на сън.

— Дадох му достатъчно пелуцид да поваля цял батальон. Ако и сега не е готов, никога няма да бъде.

— Мънички махагонови канарчета с вързани клончета — промърмори трескаво Дариг.

— Какво искаш от мен? — попита Страк.

— Първо извикай още някой. Ще са нужни поне двама да го удържат.

— Мънички птички... — повтори Дариг. — Мънички... мъничкииии...

Алфрей коленичи до него.

— Успокой се — прошепна той. Повдигна чергилото, зърна Джъп наблизо и го повика. Джуджето дотича и се пхна под навеса.

— Имаш късмет — осведоми го Страк. — Ще държиш точно крака, който ще режем.

Под навеса вече нямаше свободно място. Джъп зае неохотно позиция при краката на оръженосеца.

— Май ще трябва да стъпя върху него — рече той.

— И без това едва ли ще забележи.

— В реката има невестулка — обяви Дариг.

— Дадоха му малко пелуцид за болката — обясни Страк.

Джъп повдигна вежди.

— Малко? Като гледам, май здравата се е надрусал.

— Е, каквото и да е, няма да действа вечно — припомни им Алфрей. — Да се захващаме за работа.

— Реката... реката... — повтаряше Дариг, облецил очи.

— Хвани го за глезените, Джъп — нареди Алфрей. — Страк, ти го натисни за ръцете. Не искам да мърда, когато започна.

Двамата направиха каквото им се каза. Алфрей дръпна чаршафа, който покриваше ранения крак. Раната бе тъмновиолетова и гноясала.

— Богове! — промърмори Джъп.

Алфрей я попи с кърпа.

— Грозна картинка, нали?

Страк сбърчи нос.

— И тази сладникава миризма. Къде точно ще режеш?

— Ето тук, през бедрото, високо над коляното. Номерът е да го направя бързо. — Той приключи с почистването на раната и пусна кърпата в едно ведро. — Дръжете здраво, само това искам.

След тези думи Алфрей изскочи от навеса. В една дупка на няколко крачки от лазарета бе запален неголям огън.

— Ей, ти! — извика той на един оръженосец. — Стой тук и ми подавай каквото ти кажа! — Войникът кимна и се приближи.

Алфрей измъкна мократа кърпа от ведрото и улови с нея нагорещения кинжал. Острието му излъчваше яркочервено сияние. Сред пламъците лъщеше още едно острие — на брадва.

Когато се върна под навеса, Алфрей извади от джоба си топка плетено въже.

Дариг се засмя блажено.

— Свиня на кон, свиня на кон, свиннн...

— Дъвчи! — нареди Алфрей и пхна топката в устата му.

— Сега ли? — попита Страк.

— Сега! — Алфрей започна да работи с нагорещеното острие. Очите на Дариг се разшириха и той взе да се дърпа. Джъп и Страк едва го удържаха.

С няколко бързи и опитни движения Алфрей отвори раната. Отметна кожата настрани и започна да дълбае навътре. Дариг удвои

усиленията си и изплю въжето. Агонизиращите му викове пробудиха Меклун, който се размърда неспокойно, но скоро Алфрей успя да напъха топката обратно. Притискайки я с длан, той продължи да работи. Малко след това костта се оголи.

Дариг извика силно и изгуби съзнание.

Алфрей захвърли кинжала встрани и нареди:

— Бравата!

Подадох му я над главата на Страк, също увита в мокра кърпа. Острието ѝ бе нажежено до бяло.

Алфрей сграбчи дръжката с две ръце и я вдигна високо. Прицели се, въздъхна и стовари оръжието с всичка сила. Острието се вряза с приглушено „туп“ право в целта. Страк и Джъп почувстваха сътресението от удара. Но кракът бе отсечен само наполовина.

Дариг отново дойде в съзнание с безумен израз на лицето и пак започна да се дърпа. Изплю въжената топка и закрепця. Никой нямаше свободна ръка, за да му запуши устата.

— Побързай! — обади се Страк.

— Дръжте го здраво! — отвърна Алфрей, измъкна брадвата и замахна отново.

Вторият удар също попадна в целта и бе по-силен от предишния. Почти свърши работа, ако не се брояха повлеклата от сухожилия и кожа. Третият удар прекъсна и тях, а острието продължи надолу, срязва одеялото и се заби в земята.

Письците продължаваха. Страк им сложи край, като халоса Дариг по слепоочието.

— Сега трябва да спрем кръвта — каза Алфрей, след като дръпна настрани ампутирания крайник. — Подай ми лопатката! — викна той на оръженосеца.

Острието на лопатката също бе нажежено до червено.

— Май е достатъчно горещо — обяви Алфрей, след като го огледа критично. — Дръжте го пак. Чака го още едно тежко преживяване.

Той опря плоската част на лопатката към чукачето. Въздухът се изпълни със задушливата миризма на изгоряла плът. Дариг отново се свести и изпразни дробовете си със силен вик, но шокът и кръвозагубата бяха оказали своето въздействие. Виковете му утихнаха бързо.

Джъп и Страк продължаваха да го държат, докато Алфрей посипваше раната с алкохол, а след това я увиваше с превръзки.

— Май дишането му се поуспокои — обяви Алфрей. — Свършихме добра работа.

— Ще прескочи ли трапа? — попита Джъп.

— Шансовете му са равни. — Алфрей уви ампутирания крак в предварително приготвена кърпа. — Сега му е нужна почивка и здрава храна, за да възстанови силите си. — Той пъкна кървавия вързоп под мишница.

— Виж това е трудно — поклати глава Страк. — Не разполагаме с излишни припаси, а и не мога да отделя хора за лов.

— Остави на мен — успокои го Алфрей. — Аз ще се погрижа за това. А сега излизайте и двамата. Тревожите пациентите. — Той ги избута навън.

Страк и Джъп се озоваха пред навеса, загледани в спуснатото чергило.

Нощта вече преваляше.

Страк бе подбрал двайсетина орки за нападението, включително и разузнаваческия отряд, заел позиция в покрайнините на Черна скала. Шепа оръженосци щяха да останат да охраняват лагера и ранените. Преди да тръгнат, той потърси Алфрей, за да обсъдят положението.

Меклун отново беше в безсъзнание. Дариг седеше върху завивките с бледо лице и огромни сенки под очите. Ефектът на пелуцида очевидно беше преминал. Алфрей му подаваше хапки от купа прясно сварено месо. До него димеше гърне.

— Яж — кимна той към купата. — Трябва да се възстановиш.

Дариг отхапа неуверено от месото и се облиза.

— М-м. Вкусно. Какво е това?

— А-а, няма значение. Яж и не питай.

Страк улови погледа му.

— Първо да приключа тук — рече Алфрей, разбрал подканата. Двамата изчакаха мълчаливо, докато Дариг се нахрани.

Малко след това Хаскеер подаде глава през отвора, надзърна в гърнето и подхвърли:

— Мирише вкусно.

— За Дариг е — възпря го Алфрей. — Това е... нещо специално. Хаскеер изглеждаше разочарован.

— Жалко.

— Какво искаш? — попита го Страк.

— Чакаме заповед за тръгване... капитане.

— Ще почакате още малко. Скоро идвам.

Хаскеер повдигна рамене, хвърли прощален поглед на гърнето и излезе.

— Ако месото наистина е толкова специално, колкото си мисля — рече Страк, — може би трябваше да му дадеш малко.

Алфрей се засмя.

Дариг погледна объркано първо единия, сетне и другия.

— Ти почивай — рече му Алфрей и му помогна да легне.

— Май няма да е зле да останеш и да ги наглеждаш двамата с Меклун — предложи Страк.

— Има си оръженосци, които ще свършат тази работа. Вобе или Джад например. Или пък Хустук. Бива ги и тримата.

— Мислех, че ще предпочетеш да останеш с тях.

— Предпочитам да участвам в операцията. — Алфрей повдигна инатливо брадичка. — Освен ако не смяташ, че съм твърде стар, за да...

— Хайде сега! Възрастта няма нищо общо с тази работа. Просто го предложих, нищо повече. Но предпочитам да си с нас.

— Ще дойда тогава.

Страк си отбеляза мислено да внимава с Алфрей, когато стане въпрос за годинките. Очевидно беше чувствителен на тази тема.

— Идвам веднага щом свърша тук — обеща Алфрей.

След като Страк излезе, Дариг се размърда.

— А-а, Алфрей, има ли още месце?

Дружината се бе събрала на петдесетина крачки по-нататък. Докато Страк стигне до тях, Алфрей вече го бе настигнал.

— Докладвай, Койла! — нареди Страк.

— Според нашите съгледвачи отрядът, който преследваме, се е разположил в западните покрайнини на Черна скала. С други думи, точно срещу нас.

— Сигурни ли сме, че са те?

— Не съвсем. Приличат — отряд коболди с бойни гущери. Във всеки случай скоро са се върнали от дълъг път.

— Е, това не е доказателство — намръщи се Страк.

— Така е — съгласи се тя. — Но е всичко, с което разполагаме, ако нямаш по-добри идеи, разбира се.

— Дори и да не са те, предлагам да отидем и да им смачкаме мутрите — обади се Хаскеер.

Неколцина оръженосци нададоха одобрителни възгласи.

— Ако са те обаче — рече Джъп, — направо е странно, че така лесно ги намерихме. И то извън Черна скала.

— Не забравяйте, че ако направим само една грешна стъпка, цялото население ще ни погне — предупреди ги Алфрей. После се извърна към Страк. — Е, какво ще правим?

— Нападаме — отсече той.

12.

Оставиха конете и продължиха пеша към следващия наблюдателен пост.

Бяха почернили остриетата на оръжията си с въглен, за да не отразяват лунните лъчи. С напрегнати докрай сетива, Върколаците се придвижваха крадешком.

Почвата под тях беше мека и податлива. Сякаш равнината отстъпваше място на мочурища.

Когато приближиха, вече се зазоряваше. Кървавочервеният диск на слънцето бавно изплува над хоризонта, но скоро се скри зад облаци. Още един дъждовен ден.

Мълчаливата среща със съгледвачите протече на едно невисоко възвишение, обрасло с ниска горичка. Малко по-късно слънцето се издигна достатъчно, за да разкъса мъглата над Черна скала.

Ниски, едноетажни дървени къщурки и грубо сковани колиби с различни размери и форми се простираха докъдето им стигаше погледът. Съгледвачите посочиха две близки къщи — една по-голяма и една по-малка, разположени встрани от селището. На размер бяха като оркските хижи, но нямаха тяхната украса. Зад тях се виждаше обор, в който спяха гущерите. Животните бяха абсолютно неподвижни, вероятно изпаднали в летаргия от резкия спад на температурата през нощта. Страк се зачуди докога ли коболдите щяха да продължават да ги използват.

Той се наведе към един от съгледвачите.

— Какво става, Орбон?

— Допреди час се мяркаха тъдява. Повечето се прибраха в голямата къща. Един влезе в по-малката. Оттогава никакво движение.

Страк повика Койла и Хаскеер.

— Вземете четирима оръженосци и слезте долу. Орбон, и ти иди с тях. Искам да разучите терена и разположението на коболдите. Ако има часовои, премахнете ги.

— Ами ако ни забележат? — попита Койла.

— Постарайте се да не ви забележат! В противен случай всеки ще се оправя поединично.

Тя кимна и се зае да пренарежда метателните ножове в калъфите.

— А ти внимавай какво правиш! — озъби се Страк на Хаскеер.

Лицето на стотника бе картина на наскърбена невинност.

Койла подбра орките, които възнамеряваше да вземе със себе си, и малката група започна да се спуска безшумно по отсрещния склон.

В началото притичваха от едно дръвче до друго. Когато дръвчетата свършиха, започнаха да пълзят между шубраците — последното им прикритие преди открития участък. Приведени ниско, те оглеждаха всеки сантиметър от местността пред тях.

Вече се различаваха ясно коболдските постове. Часовоите бяха загърнати в кожи, за да се предпазят от нощния студ. Имаше по двама пред всяка къща. Никой от тях не помръдваше.

Вече решила как ще е най-добре да действат, Койла предаде плана си на останалите на езика на знаците. Тя и двама от оръженосците щяха да минат отдясно, където беше по-малката къща, Хаскеер и другите трябваше да се приближат към голямата. Обясненията ѝ завършиха с красноречив жест — прокара пръст през гърлото си.

Изчакаха още известно време, за да са сигурни, че обстановката няма да се промени. Осъзнаваха ясно рисковете от прекосяването на откритата местност. Изминаха няколко минути. И тогава, сякаш по благоволение на боговете, часовоите от едната двойка им обърнаха гръб и започнаха тихо да си шушукат. Събратята им от втория пост също бяха полуизвърнати към орките.

Хаскеер и Койла първи напуснаха укритието и се затичаха. Оръженосците се разгърнаха зад тях.

Пъхнала нож между зъбите си и с още един в дясната си ръка, Койла се носеше безшумно по тревата. Беше на половината път до къщата, когато часовоите прекъснаха разговора си и се разделиха.

Койла замръзна неподвижно и даде знак на останалите да последват примера ѝ.

Без да поглежда към тях, първият часовой стигна ъгъла на къщата и се скри зад него. Вторият все още бе с гръб към Койла и ровичкаше с крак в тревата.

Тя погледна към голямата къща. Пазачите там все още не ги бяха забелязали. Групата на Хаскеер бе някъде назад и встрани, защото от мястото си Койла не можеше да ги види.

Изминаха няколко секунди. От поста я дяляха около трийсетина крачки. Вдигна ръка и хвърли ножа с всичка сила. От инерцията на замаха се приведе напред и издиша рязко.

Беше се премерила точно, защото ножът попадна точно между лопатките на коболда. Чу се приглушено „фуп“. Пазачът падна, без да издаде звук.

Койла хукна напред и оръженосците я последваха. Пристигнаха на място тъкмо когато вторият коболд се задаваше иззад ъгъла. Оръженосците се нахвърлиха върху изненадания коболд и го посякоха, преди да успее да си извади оръжието. Краят му бе безмилостен и брутален.

Двете тела бяха извлечени встрани. Койла и останалите се притаиха и се втренчиха в голямата къща. Групата на Хаскеер се прокрадваше към своята цел.

Почвата около голямата къща бе изпотъпкана от киргизилите и придвижването в калта бе значително по-трудно. Хаскеер, който не обръщаше внимание на такива подробности, но пък беше достатъчно самонадеян, успя да затъне с единия крак в калта и докато го вадеше, се преметна през глава, а мечът му отхвърча настрани.

Коболдът, към когото се прокрадваха, го чу, обърна се и зяпна от изненада. Хаскеер задраска отчаяно към меча си, но осъзна, че е твърде далеч от него. Затова сграбчи един камък и го хвърли. Камъкът удари коболда в долната челюст и от раната рiekна тъмна кръв. Миг покъсно оръженосците го достигнаха и довършиха започнатото.

Хаскеер вдигна меча и продължи нататък. Вторият коболд обаче вече го очакваше, оголил ятагана си. Успя да отбие първия удар, но със следващия Хаскеер го повали на земята и сетне го довърши с промушване в гърлото.

И този път телата бяха извлечени чевръсто настрани.

Задъхан, Хаскеер се озърна за Койла и размени победни жестове с нея. След това, пак със знаци, двамата се уговориха да претършуват къщите.

Тази, пред която се бе събрала групата на Хаскеер, беше без прозорци. За врата ѝ служеше един отвор, закрит с грубо чергило.

Хаскеер повдигна внимателно чергилото, като се заслушваше и за най-малкия шум. Сиянието на зората бе достатъчно, за да види какво има вътре.

Там имаше коболди. Бяха налягали на пода, в плътни редове, чак до отсрещната стена. Оръжията им бяха разхвърляни наоколо.

Хаскеер неволно затаи дъх, от страх, че и най-малкото движение може да разбуди тази малка спяща армия. Заотстъпва бавно назад. Един от спящите до вратата коболди се размърда в съня си. Хаскеер замръзна и остана така, докато се увери, че не са го забелязали. След това спусна бавно чергилото и се подпря облекчен на стената.

Чергилото се размърда. Хаскеер и останалите орки го гледаха като омагьосани.

Един сънен коболд излезе навън и направи няколко крачки право напред, без да се оглежда. Спря и с все така унесено изражение започна да се облекчава, изпусвайки право пред себе си димяща струя урина. Хаскеер се прокрадна зад гърба му и го улови за шията. Последва кратко сборичкване. Струята на коболда се замята във всички посоки. С едно последно и силно движение Хаскеер прекърши врата му.

Но дори след това Хаскеер остана неподвижен и се заслушва напрегнато. Успокоен, че не са ги чули, той метна трупа на рамо и го отнесе в дълбоката трева. Върху ботушите му продължаваше да капе жълтеникава урина. След като захвърли тялото на коболда в тревата, той изтърка ботушите си в крачолите на бричовете си.

Освен че бе по-малка, къщата, която бяха наобиколили Койла и оръженосците ѝ, се отличаваше с още две неща. Имаше врата, и то затворена, и на едната стена имаше прозорец. Койла нареди на оръженосците да останат на пост и се прокрадна към вратата. Там спря и наостри сетива, опитвайки се да долови шумовете вътре. След като се поуспокои, чу равномерно похъркване.

Тя пристъпи до прозореца и пъкна глава в отвора.

Малката стая имаше трима обитатели. Двама от тях бяха коболдски пазачи, които седяха с изпружени на земята крака, с гръб към нея. И двамата изглеждаха заспали, а единият от тях беше източникът на похъркването.

Вниманието ѝ обаче бе привлечено от третия обитател на стаята.

Завързано на единствения стол в помещението, седеше набито същество, по-ниско от коболдите. Имаше огромна, несъразмерна глава, кръгла като тиква, и щръкнали уши. Грубата му козина беше зеленикава. В ъгъла, под който се извиваше шията му, личеше нещо хищническо. Издължените му очи бяха скрити под месести клепачи и заобиколени от гъста мрежа подкожни вени. Темето и лицето му бяха неокосмени, ако се изключеха гъстите бакенбарди от червеникавокафява козина, която беше изрусяла по краищата.

Съществото бе облечено в мръсна сива мантия. Краката му бяха напъхани във високи до прасците ботуши с катарамии, които бяха виждали и по-добри времена. Там, където се виждаше — по лицето и ръцете, кожата му не беше като оркската, а набръчкана като на змия. Койла предположи, че съществото е много старо.

В мига, когато ѝ хрумна тази мисъл, гремлинът отвори очи и я видя.

Очите му се разшириха, но въпреки опасенията ѝ, не издаде никакъв звук. Гледаха се в продължение на няколко секунди, сетне Койла се дръпна назад.

Описа накратко, предимно с езика на жестовете, онова, което бе видяла вътре, и нареди на оръженосците да останат по местата си. След това махна на Хаскеер. Той напусна групата си и се присъедини към нея.

Когато изкатериха билото, Страк вече бе започнал да губи търпение.

— Погрижихме се за всички пазачи — Докладва Хаскеер. — В голямата къща е събран целият отряд. Поне така ми се стори. На тези дребосъци им трябва малко място.

— Някакви следи от цилиндъра?

Хаскеер поклати глава.

— Не — додаде Койла. — Но в малката къща видях нещо интересно. Там държат един затворник, Страк. Греmlin. Изглежда ужасно стар.

— Греmlin ли? За какво им е притрябвал?

Койла сви рамене.

Хаскеер едва се сдържаше.

— Ама какво чакаме? Да вървим да ги избием до крак, докато още спят!

— И това ще стане — успокои го Страк. — Но ще го направим както трябва. Не забравяйте, че сме тук заради цилиндъра. Това е единствената ни възможност да го открием. Но освен това не искам пленникът да пострада.

— Че защо?

— Защото врагът на моя враг, е мой приятел.

Тази идея очевидно бе чужда на Хаскеер.

— Ние нямаме приятели.

— Съюзник, тогава. Искам го жив — стига да е възможно. Ако цилиндърът не е там, може би той ще знае къде е. Съмнявам се някой от вас да се е научил да разбира брътвежите на коболдите.

— Време е да действваме — подкани ги Джъп. — Преди да открият телата.

— Правилно — кимна Страк. — Ето как ще постъпим. Две групи. Аз, Койла и Алфрей ще се присъединим към оръженосците при малката къща. Искам да съм сигурен, че пленникът ще оцелее. Хаскеер, Джъп и останалите ще обкръжат голямата. Но не предприемайте нищо, докато не дойда. Ясно ли е?

Стотниците кимнаха, но избягваха да се поглеждат.

— Добре. Тръгвайте!

Върколаците се разделиха на две и се спуснаха по склона. По пътя си не срещнаха никаква съпротива.

Веднага щом Страк се присъедини към оръженосците при малката къща, те заеха позиции около вратата. Джъп и Хаскеер направиха същото при голямата къща.

— Готови по моя заповед — нареди с приглушен глас Страк. — Койла, ела да огледаме прозореца.

Тя го поведе и той я последва приведен. Надникна първа, сетне му даде знак да направи същото. Сцената беше същата като преди малко — двамата спящи пазачи и техният пленник. Този път гремлинтът не ги забеляза и остана с увесена глава. Койла и Страк се върнаха при останалите.

— Време е да действваме — прошепна Страк. — Но да го направим бързо и тихо.

Той почука по рамката на вратата и се дръпна встрани. Измина цяла напрегната минута. Започна да се чуди дали не е избрал погрешен начин на действие и дали след миг наоколо няма да гъмжи от

вѳоръжени до зъби коболди. Огледа местността, не забеляза никого и почука отново. След няколко секунди се чу изскърцване на резе. Вратата се отвори и единият от пазачите подаде глава навън. Направи го съвсем нехайно, което означаваше, че не очаква неприятности. Страк мигом го улови за врата и го дръпна навън. Оръженосците нахлуха в помещението.

Страк уби гърчещия се коболд с един удар с кинжал в сърцето. Вторият пазач вече беше мъртъв. Дори не бе успял да се изправи — бе срещнал смъртта си спейки. Страк захвърли трупа на първия пазач до него.

Койла бе притиснала с длан устата на разтреперения пленник. С другата ръка бе опряла кинжал в шията му.

— Гъкнеш ли, мъртъв си! — закани се тя. — Ще мълчиш ли, ако си дръпна ръката?

Гремлинът кимна с разширени от страх очи. Тя свали ръката си от устата му, но продължи да опира острието в шията му.

— Нямаме време за любезности — изръмжа Страк. — Знаеш ли нещо за цилиндъра?

Гремлинът изглеждаше объркан.

— Един метален цилиндър?

Гремлинът огледа първо тях, после и мъртвите коболди, вдигна очи към Страк и кимна.

— Къде е?

Гремлинът преглътна. Когато заговори, се оказа, че има нисък и басов тембър.

— В голямата къща, при онези, които спят.

— Дано не лъжеш — стрелна го със заплашителен поглед Койла.

— Остани при него — нареди й Страк. — Останалите да дойдат с мен.

Той ги отведе при голямата къща.

Войниците наизвадиха оръжията за близък бой. Повечето бяха избрали ножове. Страк предпочиташе комбинацията от меч и кинжал. Хаскеер се подпираше на секирата си.

Както вече знаеха, имаше само една врата. Скупчиха се около нея, като най-отпред бяха Страк, Хаскеер, Джъп и Алфрей.

Намираха се в покрайнините на голямо селище, принадлежащо на чужда раса, а наоколо цареше изумителна тишина. Страк неволно

оприличи това спокойствие на спокойствието, което предхождаше всяка битка; тишината, която предшестваше смъртта.

— Напред! — изръмжа той.

Хаскеер повдигна чергилото.

Върколаците нахлуха в стаята и започнаха да секат и мушкат с бликнала в миг ярост, поваляйки всичко, което им се изпречваше на пътя. Тъпчеха коболдите, ритяха ги, пронизваха ги с мечовете си, прерязваха гърлата им или посичаха телата им със секири и кинжали. Общият хаос се подсилваше от виковете и писъците на жертвите. Много от тях загинаха, преди още да се надигнат. Но някои, които бяха спали в отсрещния край на помещението, успяха не само да станат, но и да организират нещо като отбрана. Касапницата постепенно се превърна в яростна ръкопашна схватка.

Въпреки напредналата си възраст, Алфрей подскочаше чевръсто и поваляше един след друг съпротивляващите се коболди. Хаскеер замахна със секирата си, разцепи главата на един коболд, завъртя се на пети и заби острието в корема на друг.

На Джъп се падна противник, въоръжен с рапира. Джъп изби оръжието му с един удар и заби меча си в окото му.

Клането секна също така внезапно, както беше започнало. Коболдите бяха изтребени до крак.

Страк обърса кръвта и потта от челото си.

— Бързо! — кресна той. — Намерете цилиндъра, преди да са дошли още!

Войниците се разпръснаха и започнаха да тършуват из къщата. Ровеха из дрехите на убитите, преобръщаха сламениците, разхвърляха във всички посоки вещите им.

Страк се наведе над един коболд, който се оказа не толкова мъртъв, отколкото очакваше. Коболдът се изправи рязко и понечи да го прободне с ножа си. Страк го натисна с коляно в гърдите и го промуши с меча си. Коболдът бе прикован мъртъв към земята. Страк продължи да тършува.

Вече се опасяваше, че всичките им усилия са напразни, когато Алфрей нададе вик.

Всички спряха и се обърнаха към него. Страк ги разблъска. Алфрей сочеше един посечен коболд. Цилиндърът се подаваше от пояса му.

Страк коленичи и побърза да го извади. Вдигна го високо и го огледа на светлината. Изглеждаше непокътнат.

Хаскеер подсмъркваше радостно.

— Никой не може да краде от орките!

— Да изчезваме! — просъска Страк.

Измъкнаха се навън и се затичаха към малката къща.

Този път гремлинът изглеждаше по-скоро възбуден, отколкото уплашен. И не можеше да свали очи от цилиндъра.

— Трябва да се махаме оттук! — подкани ги Джъп.

— А с него какво ще правим? — попита Хаскеер и посочи гремлина с меча си.

— Да, Страк — присъедини се Койла. — Какво ще правим с него?

Хаскеер вече имаше готово решение.

— Да го пречукаме и да се омитаме!

Гремлинът се сви уплашено.

Страк видимо се поколеба.

— Цилиндърът има огромно значение! — обади се неочаквано гремлинът. — За всички орки! Мога да ви помогна със знанията си!

— Лъжеш! — отрязва го Хаскеер и го заплаши с меча. — Дайте да му клъцнем главата!

— В края на краищата — продължи разтреперано гремлинът — заради него ме отвлякоха коболдите.

— Какво? — подскочи Страк.

— За да им обясня за какво служи. Затова ме доведоха тук.

Страк се втренчи в лицето му. Още не беше сигурен дали гремлинът казва истината. И дали това може да има някакво значение за тях.

— Какво ще правим, Страк? — попита нетърпеливо Койла.

— Ще го вземем с нас — реши той. — А сега да изчезваме.

13.

Върколаците не изгубиха нито миг, щом получиха заповед да напуснат Черна скала. Завързаха гремлина с дълго въже и го повлякоха след тях. Когато най-сетне прехвърлиха първия хълм, нещастникът едва си поемаше дъх с шумно свистене.

Страк нареди да вдигнат лагера и да се подготвят за бързо изтегляне.

Хаскеер не можеше да сдържи радостта си.

— Най-сетне се връщаме в Каменна могила. Казвам ти, Страк, вече направо не ми се вярваше.

— Благодаря ти за оказаното доверие — отвърна хладно командирът.

Но Хаскеер не долови насмешката.

— Ще бъдем истински герои, когато се появим с това нещо. — Той кимна към цилиндъра в пояса на Страк.

— Още не сме се върнали — предупреди го Алфрей. — Нека първо прекосим вражеската територия.

— Освен това нямаме представа как ще реагира Дженеста на забавянето ни — добави Джъп. — Цилиндърът и пелуцидът не са гаранция, че главите ни няма да хвъркнат.

— Песимисти — присмя им се Хаскеер.

— Не мислите ли, че трябва да дадем думата и на този? — попита Койла и посочи гремлина. Беше седнал на един дънер, изтощен и уплашен.

— Да бе — кимна Хаскеер. — Предлагам да приключваме с него. Иначе ще трябва да го мъкнем през целия път заедно с останалите мързеливци.

— Така ли се отнасяш към ранените си другари? — сръза го ядосан Алфрей.

Страк вдигна ръка да замълчат.

— Стига вече. Не искам да стоим тук и да се караме, докато на един хвърлей място гъмжи от коболди, които скоро ще ни търсят под

дърво и камък. — Той се обърна към пленника: — Как се казваш?

— Мммоо... Мммоо — гремлинтът се изкашля нервно и опита отново: — М-м-м... Моббс.

— Е, добре, Моббс, хайде разправяй защо те отвлякоха коболдите? И какво знаеш за това? — Той почука с пръст по цилиндъра.

— Животът ти виси на косъм, гремлине — предупреди го Алфрей. — Внимавай какво ще кажеш.

— Аз съм само един скромен книжник — отвърна Моббс така, сякаш се оправдаваше. — Бях тръгнал по работа към Хекълрой, когато тези отвратителни негодяи ме отвлякоха. — В гласа му започна да се пробужда възмущение.

— И какво искаха от теб? — попита Койла.

— Цял живот изучавам езици, най-вече мъртвите. Казаха, че съм им трябвал, за да превода съдържанието на цилиндъра. Доколкото разбирам, вътре е скрито някакво послание...

— Това го знаем — прекъсна го Страк.

— Та не цилиндърът е важен, а знанието, което се крие вътре.

— Ама и коболдите са едни глупаци! — намеси се Алфрей. — За какво им е това „знание“?

— Може би са изпълнявали нечия чужда повеля. Нямам представа.

Хаскеер прихна.

Но Страк бе заинтригуван и искаше да чуе повече.

— Моббс, имам чувството, че историята ти не е от онези, които трябва да се разкажат с няколко думи. Нека се скрием в гората и тогава ще чуем останалото. Дано да е все така интересно.

— О, стига, Страк! — възропта Хаскеер. — Защо да си губим времето? Да се прибираме у дома!

— Кое наричаш губене на време? Това, че ще се скрием в гората? Прави каквото ти се заповядва.

Хаскеер завъртя глава и се отдалечи.

Вдигнаха лагера, настанаха ранените на носилки, заличиха всички следи и се отправиха с бърз ход към гората на Черна скала.

Три часа по-късно стигнаха целта си.

Гората беше гъста, почти непроходима. Клоните на дърветата се виеха високо над тях, земята бе обрасла с трева — мека и влажна. Направиха временен лагер и разпратиха съгледвачи във всички посоки.

За по-сигурно Страк нареди да не се палят огънове. Първото им ядене през този ден се състоеше от почернели сухари, изсушено месо и вода.

Страк, Койла, Джъп и Хаскеер наобиколиха Моббс. Останалите се струпаха на почтително разстояние от началството. Алфрей прегледа ранените и също се присъедини към тях.

— Дариг засега се държи — докладва той. — Но треската на Меклун се усили.

— Прави каквото ти е по силите — отвърна уморено Страк. След това насочи вниманието си към Моббс.

Гремлинът отказа да яде и прие съвсем малко вода. Страк предположи, че страхът е потиснал апетита му.

— Не виждам от какво се страхуваш — опита се да го успокои той. — Стига да си честен с нас. — Той вдигна цилиндъра. — Искам да ми кажеш какво точно знаеш за този предмет и защо той може да откупи живота ти.

— Може да откупи и вашите — отвърна Моббс.

— Така ли? — намръщи се Койла.

— Зависи доколко цените наследството, което са ви оставили вашите предци, и дали сте готови да следвате отредената ви съдба.

— Празни думи, за да отложи края си — изръмжа Хаскеер. — Дайте да го намушкам.

— Нека каже каквото има да казва — възрази Джъп.

Хаскеер изгледа свъсено джуджето.

— Ти май си на негова страна?

— Аз съм този, който ще реши има ли смисъл в думите му — обади се Страк. — Говори по-бързо, Моббс.

— За да ме разберете, трябва да познавате поне малко историята на нашата земя, но се боя, че тя вече е достойние само на малцина.

— Уф, сега пък ще ни разказва приказки — пухтеше Хаскеер. — Хубаво, нали не бързаме за никъде.

— Млъквай! — сряза го заплашително Страк.

— Не знам за другите, но аз имам известна представа за миналото на Марас-Дантия — обади се Алфрей. — Какво се опитваш

да ни кажеш, гремлине?

— Без да обиждам никого, повечето от това, което си мислите, че знаете, и което смятате, че е станало, е всъщност само смесица от легенди и митове. Аз посветих част от живота си да изуча истинския ход на нещата, които са ни довели до настоящото положение.

— Човеците са тези, които ни доведоха до това положение — обяви Страк.

— Така е. Но появата им е доста скорошна от историческа гледна точка. Преди това животът в Марас-Дантия не е претърпявал промени от незапомнени времена. Вярно е, че отделните раси са враждували помежду си и честата смяна на съюзници е водела до постоянни конфликти. Но земята е била достатъчно голяма, за да могат всички да живеят в хармония — повече или по-малко.

— А после дошли хората — намеси се Койла.

— Да. Но колко от вас знаят, че е имало две нашествия на тази отвратителна раса? И че в началото взаимоотношенията им с древните народи съвсем не са били враждебни?

— Майтапиш се — не повярва Джъп.

— Това е факт. Първите преселници, прекосили Сцилантийската пустиня, били самотници или малки групи. Те били пионери, дирещи нова граница или бягащи от закона, или просто хора, които се надявали да започнат живота си отново.

— Бягащи от закона? — повтори Хаскеер. — Никой няма да повярва на дрънканиците ти, грознико.

— Говоря само истината такава, каквато я открих, колкото и да ви е трудно да я преглътнете. — В гласа на гремлина се долавяше накърнена гордост.

— Продължавай! — подкани го Страк.

— Въпреки че обичаите им се сторили странни на местното население — и все още ги намираме за такива, — новодошлите били оставени на мира. Трудно е да се повярва, нали?

— Абсолютно — съгласи се Койла.

— Част от хората дори започнали да се кръстосват с представители на древните народи и в резултат се пръкнали странни и чудати хибриди. Но това и вие го знаете, защото кралицата, чиито последователи сте, е плод на подобно съчетание.

— Дженеста. И „последователи“ не е най-точната дума — каза Койла.

— Но за това ще говорим по-късно. Ако ми позволите да се върна към този въпрос, разбира се — добави Моббс с прискърбно изражение. — Докъде бях стигнал всъщност?

— До първите заселници — припомни му Алфрей.

— О, да. Та както казах, първата вълна се спогодила съвсем добре с древните народи. Втората била различна. Можем да я наречем по-скоро потоп. — Той се подсмихна на собствената си духовитост. Орките го гледаха с каменни лица. — Тъй де. Второто нашествие на човеци не било като първото. Това били жадни за земи разбойници и плячкосници, за които ние сме били само досадна пречка. Още с появата си те ни намразили и започнали да се боят от нас.

— Но някои от тях проявявали състрадание — припомни му Койла.

— Така е, но не и когато са преименували земята ни.

— Центразия — изплю думата Хаскеер.

— Те се отнасяли към нас като към животни или чудовища и започнали да разработват природните богатства на Марас-Дантия. Това също ви е известно, разбира се, защото продължава и до ден-днешен и придобива все по-застрашителни размери. Изстребването на скитащите из равнините животни заради месото и кожата, унищожаването на растителността...

— Замърсяването на реките — добави Койла, — изкореняването на дърветата.

— Изгарянето на нашите селища — прибави Джъп.

— Разпространението на техните заразни болести — рече Алфрей.

— И най-лошото — приключи Моббс. — Изяждат магията ни.

Орките нададоха гневни възгласи.

— За нас, древните народи, стопяването на земните сили беше последното оскърбление. То пося семената на войните, които водим оттогава.

— Винаги съм се чудил защо хората не използват магията, която ни отнемат — рече Джъп. — Нима са толкова глупави, че не знаят за какво служи?

— Може би са по-скоро невежи. И предпочитат да я пилеят, вместо да я прилагат.

— Ей това си мислех и аз.

— Но дори по-лошо от стопяването на магията — заговори Страк — е объркването на сезоните.

— Без съмнение — съгласи се Моббс. — Като изтръгват сърцето на земята ни, човеците се намесват в естественото движение на магични сили, които поддържат равновесието в природата. И ето че от север започнаха да настъпват ледове, така както от юг нахлуват човешки тълпи. И всичко това е започнало по времето на бащите на нашите бащи.

— Аз не познавам баща си — обади се Страк.

— Сигурно, защото вие, орките, растете в общността. Но мисълта ми бе, че всички тези промени в Марас-Дантия са настъпили съвсем скоро. Движението на ледовете например започна по мое време, а каквото и да смятате, аз не съм чак толкова стар.

Страк забеляза, че Алфрей гледа Моббс съчувствено.

— Виждал съм с очите си как опустошават земите ни — продължи гремлинт. — А дружбата между отделните раси бе разрушена от интригите на унистите и пантеонистите.

— И стана така, че избрахме да се сражаваме на страната на хората — подхвърли мрачно Койла.

Моббс въздъхна унило.

— Така е, много благородни раси се превърнаха в слуги на нашествениците. Включително и орките.

— Защото навсякъде има предатели — просъска Койла.

— А хората се оказаха безчестни създания — продължи Моббс. — При това не само към нас, а и помежду си. Чувал съм, че най-фанатизираните от тях, особено унистите, често изгарят сънародниците си заради някакво провинение, което наричат „еретизъм“. — Той забеляза учудените им изражения. — Доколкото разбирам, става въпрос за това как служат на бога, или боговете, които са си избрали. Е, сред древните народи също се срещат подобни отношения. Ето, например историята на елфите... там също се говори за преследване на друговерците — Моббс преглътна и се покашля.

— Добре де, чухме урока по история — тросна се Койла. — Но какво ще ни кажеш за цилиндъра?

— Вярно, Моббс, време е да се върнеш на въпроса — съгласи се Страк.

— Въпросът, Страк, е, че според мен този цилиндър произхожда от древни времена, когато всичко това още не се е било случило. От най-ранните дни на Марас-Дантия.

— Обясни по-добре.

— Споменах ви за симбиотите, тези странни хибриди, плод на връзките на древните народи с хората.

— Като Дженеста.

— Точно. И нейните сестри — Адпар и Санара.

— Те са само мит, нали? — попита Джъп.

— Смята се, че съществуват. Но никой не знае къде са. Говори се, че докато в Дженеста двете раси са оставили по равен брой белези, Адпар е чист нияд. За Санара не се знае нищо.

— Истински или не, какво общо имат с цилиндъра, освен че Дженеста държи да го притежава? — попита Страк.

— Доколкото зная, нищо. Говорех по-скоро за майка им — Вермеграм. Чували сте историите, че била могъща магьосница.

— Но не толкова велика като онзи, който я убил — бе коментарът на Страк.

— Легендарният Тентарр Арнгрим, разбира се. За него също не се знае почти нищо. Дори спорят от коя раса произлиза.

Хаскеер въздъхна.

— Това са истории, с които плашат малките, гремLINE.

— Може би. А може би не. Това, което искам да ви внуша, е, че този предмет произлиза от много древни времена, от златната епоха, когато Вермеграм и Тентарр Арнгрим са били в разцвета на силите си.

— Никога не съм можел да си обясня — прекъсна го Джъп — как тази Вермеграм, ако наистина е съществувала, може да бъде майка на Дженеста и сестрите ѝ, след като е живяла толкова отдавна.

— Известно е, че Вермеграм била надарена с изключително дълголетие.

— Какво? — подскочи Хаскеер.

— Дълъг живот, глупако — повтори Койла. — Значи Дженеста и сестрите ѝ също са много стари. Така ли е, Моббс?

— Не е задължително. Всъщност Дженеста вероятно е на възрастта, на която изглежда. Спомнете си, че наскоро се заговори за

смъртта на Вермеграм и изчезването на Арнгрим.

— Значи Вермеграм е била в доста напреднала възраст, когато е излюпила дъщеричката си. Да не искаш да кажеш, че е запазила плодовитостта си и на старини? Това е безумие!

— Не зная. Вярно е обаче, че е притежавала изключителни магьоснически способности. А като се има предвид този факт, всичко е възможно.

Страк извади цилиндъра от пояса си и го положи в краката си.

— И какво общо има тя с това нещо?

— В най-ранните записи, в които се говори за Тентарр Арнгрим и Вермеграм, се споменава и този предмет. Или по-скоро се говори за познанието, което той съдържа в себе си. А познанието, както знаете, е сила. Сила, за която мнозина биха дали живота си.

— И що за сила е това?

— Тук историята става доста мъглява. Доколкото можах да разбера, това е някакъв вид... нека го наречем ключ. Ключ към познанието. Ако съм прав, той ще хвърли светлина върху много неща, между които и възникването на древните народи, включително и на орките. На всички нас.

Джъп се загледа в цилиндъра.

— И това, което е вътре, ще отговори на всички тези въпроси?

— Не. То ще ви „тласне“ към отговорите. Ако разсъжденията ми са верни, то ще ви покаже пътя. Подобно познание не се постига лесно.

— Това са само конски фъшкии — избухна Хаскеер. — Защо този дребосък не говори на понятен език?

— Млъквай! — махна с ръка Страк. — Моббс, доколкото разбирам, ти смяташ, че в цилиндъра се съдържа нещо важно. И нищо чудно, като се има предвид колко държи на него Дженеста. Но какво точно искаш да кажеш?

— Познанието е неутрално. Обикновено то не е нито добро, нито лошо. Може да се превърне в сила на просветлението или в зло, в зависимост от това кой го притежава.

— Е, и?

— Ако попадне в ръцете на Дженеста, нищо добро няма да излезе от него — добре е да го знаете. Ето защо трябва да иде в добри ръце.

— Искаш да кажеш, че не бива да ѝ връщаме цилиндъра? — попита Койла.

Моббс не отговори.

— Така ли е? — настоя тя.

— Много сезони съм преживял и много неща съм видял. Ще умра спокоен, ако се изпълни едничката ми надежда.

— И тя е?

— Не го ли усещате в сърцата си? Моята най-съкровена мечта е да си върнем земята. Да възстановим света такъв, какъвто е бил някога. Силата, която крие в себе си тази реликва, може би ще е достатъчна, за да го постигнем. Казвам „може би“. А може и да е само първата стъпка от едно дълго пътешествие.

Страстта, с която произнесе тези думи, накара присъстващите да замълчат.

— Да я отворим — предложи след малко Койла.

— Какво? — Хаскеер скочи на крака.

— Не ти ли е любопитно какво има вътре? Не искаш ли тази сила да освободи земята ни?

— Как ли пък не, луда кучка такава! Да не искаш да ни изстреби всички?

— Признай го, Хаскеер — ние и без това сме обречени. Ако се върнем в Каменна могила, нито цилиндърът, нито пелуцидът ще ни спасят от гнева на Дженеста. Ако някой мисли иначе, значи е кръгъл глупак.

Хаскеер изгледа останалите.

— Имате повече разум от тази тук. Кажете ѝ, че греша.

— Не съм сигурен, че греша — отвърна Алфрей. — Според мен ние подписахме смъртните си присъди в часа, когато не изпълнихме задачата навреме.

— Тогава какво можем да загубим? — попита Джъп. — Вече и домове си нямаме!

— Очаквах подобно нещо от теб — озъби се Хаскеер. — И без това мястото ти не е сред нас. Какво те е грижа дали ще живеем, или ще измрем? — Погледна към Страк. — Прав ли съм, капитане? Ние знаем по-добре от една женска и някакво си джудже. Нали?

Всички се втренчиха в Страк. Той мълчеше.

— Кажи им! — повтори Хаскеер.

— Аз съм на мнението на Койла — заяви Страк.

— Ти... Не може да говориш сериозно!

Страк не му обърна внимание. Виждаше усмивката на Койла и няколко орки в тълпата, които кимаха одобрително.

— Да не ти е избила чивията? — подскочи Хаскеер. — Не го очаквах от теб, Страк. Нима искаш да зарежем всичко?

— Искам само да отворим цилиндъра. Останалото вече отдавна сме го зарязали.

— Страк има предвид, че можем просто да махнем печата и да надзорнем вътре. А после пак да го затворим. Нали, капитане? — попита Джъп.

— Ами ако кралицата разбере, че сме го отваряли? Представяте ли си колко ще се ядоса?

— Не е необходимо да си представям — рече му Страк. — Тъкмо затова трябва да вземем нещата в свои ръце. И ще направим нещо, което не сме правили досега — искам всички да гласувате. Съгласни ли сте?

Нямаше възражения. Той вдигна цилиндъра.

— Нека тези, които смятат, че не трябва да го отваряме, а да го върнем в Каменна могила, да дадат знак.

Хаскеер вдигна ръка. Още трима оръженосци се присъединиха към него.

— Кой са за отварянето?

Всички останали вдигнаха ръце.

— Мнозинството печели — обяви Страк.

— Правиш голяма грешка — промърмори мрачно Хаскеер.

— Не, мисля, че постъпваш както трябва, Страк — възрази Койла.

Прав или не, облекчението, което почувства, бе голямо. Сякаш за първи път от много време насам бе постъпил честно и справедливо. Но тази мисъл не прогони ледените пръсти от гърба му.

14.

Настъпи напрегнато мълчание. Страк извади ножа и го опря във восъчния печат на цилиндъра. Преряза го с едно решително движение и повдигна капачето. Въздухът напусна металната кутия с едва чуто свистене.

Страк пъкна пръст в отвора. Напипа навит на руло пергамент. Беше чуплив и крехък, пожълтял от времето. Извади го и го подаде на Моббс. Гремлинът го прие със смесица от нетърпение и благоговение. Страк разклати цилиндъра. Нещо вътре изтрака и той надзърна.

— Тук има още нещо — обяви на всеослушание.

Обърна цилиндъра и изсипа съдържанието му. Върху дланта му тупна тъничък предмет. Представляваше сфера, от която под различни ъгли излизаха седем шипа с различна дължина. Предметът имаше пясъчно жълтеникав цвят, наподобяващ цвета на полирано дърво. Беше по-тежък, отколкото изглеждаше.

Страк го вдигна и го разгледа.

— Прилича на звезда — обади се Койла. — Или по-скоро на играчките, наподобяващи звезди.

Права е, помисли си Страк. Предметът наистина беше грубо подобие на звезда.

Моббс беше разгърнал пергаментата на коляното си, но не откъсваше поглед от звездата. Изглеждаше хипнотизиран от нея.

— От какво е направена? — попита Алфрей.

Страк му я подаде.

— Материалът не ми е познат — обяви Алфрей. — Не е дърво, нито кост.

Джъп бе следващият, който я взе.

— Дали не е издялана от някакъв камък?

— От скъпоценен например? — обади се Хаскеер с внезапно пробудил се интерес.

Страк отново взе звездата.

— Не мисля — рече той и я стисна в шепата си. — Каквото и да е, материалът е здрав.

— Дай да видя — настоя Хаскеер. — Сега ще проверя колко е здрав.

Той дръпна звездата, пъкна я в устата си и стисна със зъби. Чу се пукане и лицето му се изкриви от болка.

— Проклятие! — изруга Хаскеер и изплю един строшен зъб.

Страк взе обратно звездата и я изтри в бричовите си. След това я разгледа внимателно, но върху повърхността ѝ нямаше и драскотина.

— Страшно е здрава, казвам ви. Щом и зъбите на този проклетник не можаха да ѝ сторят нищо.

Неколцина оръженосци се изкискаха. Хаскеер ги смрази с поглед.

Вниманието на Моббс бе разделено между звездата и пергамента. Лицето му бе напрегнато и развълнувано.

— Е, какво мислиш за всичко това, книжничко? — попита го Страк.

— Ами мисля... мисля си... че това е точно каквото се надявах. — Ръцете на гремлина трепереха. Той посочи пергамента. — Написаното тук е на толкова древен език, че дори аз едва го разбирам.

— Хубаво де, какво пише вътре? — попита Койла. — Стига си ни измъчвал!

— На този етап разбирам само отделни пасажии. Но и това е достатъчно да потвърди подозренията ми. — Сега вече лицето му грееше. — Този предмет... — той посочи звездата в ръката на Страк — ... е *инструментум*.

— Какво, какво? — ококори се Хаскеер, докато изтриваше с ръкав кръвта от устата си.

Страк подаде звездата на Моббс и той я прие почтително.

— Инструментум — повтори гремлинтът. — И живо доказателство за една история, смятана досега за мит. Ако може да се вярва на легендата, той е принадлежал на самата Вермеграм. А може би дори е бил създаден от нея.

— И с каква цел? — попита Джъп.

— Като тотем с неописуема магична сила, като символ на великата истина в онази част, която касае древните народи.

— Какво значи това? — попита Страк.

— Знам само, че този инструментум е част от нещо по-голямо. Една пета от него, ако трябва да бъде точен. Истината ще бъде разкрита едва когато се съедини с останалите четири части. Да ви призная обаче нямам представа какво значи това. Но съм готов да заложа живота си, че това е най-значимият предмет, който някога съм виждал.

Говореше с такова убеждение, че останалите бяха заплени от думите му.

Джъп пръв наруши възцарилото се мълчание.

— Как може да бъде съединен с останалите? Какво ще стане тогава? Къде са те?

— Загадки в загадки и въпроси без отговори. Свикнал съм с това, откакто се занимавам с проучвания. — Моббс подсмръкна многозначително. — Не мога да отговоря на първите два въпроса, но нещо, което подочух от моите похитители, може да ни подсказе отговора на третия. Вероятно.

— И какво е то? — намеси се Страк.

— Коболдите не знаеха, че имам известни познания по техния език. Реших, че ще е най-добре, ако не им разкривам този факт. Ето защо те разговаряха свободно в мое присъствие и на няколко пъти споменаваха един унистки град на име Троица. Бяха убедени, че сектата, която обитава града, е вплътила легендата за инструментумите в своята религия.

— Троица? Това не е ли крепостта на Кимбал Хоброу? — попита Койла.

— Точно така — кимна Алфрей. — А той е прочут с фанатичната си вяра. Управлява последователите си с нагорещен остен. Мрази в червата всички представители на древните народи.

— Моббс, и ти смяташ, че в Троица се намира една от тези... звезди?

— Не зная. Но шансовете са големи. Защо иначе коболдите ще се интересуват от това място? Освен ако не са тръгнали да събират инструментумите — за себе си или за някой друг.

— Почакайте малко — вдигна ръка Джъп. — Ако тези инструментуми са толкова могъщи...

— Вероятно са могъщи — поправи го Моббс.

— Добре де, ако крият подобна възможност. Защо тогава Хоброу не ги събира? Или някой от останалите?

— Най-вероятно защото не са чували легендите за тяхната сила. Или не знаят, че за да се получи нещо, звездите трябва да се съединят в една. От друга страна, кой може да знае дали Хоброу не търси останалите звезди? Ако е така, сигурно се е постарал да го запази в тайна.

— Ами Дженеста? — сети се Койла. — Моббс, тя дали знае легендата за петте звезди?

— И това не ми е известно. Но най-вероятно я знае, щом толкова настоява да получи тази.

— Значи сега търси и другите, така ли?

— Така бих постъпил аз на нейно място. Но помнете какво ви казах. Не е лесно да се сдобиеш със силата, която крият в себе си инструментумите. Коеето не означава, че трябва да се отказвате.

— Да се отказваме? — наду се Хаскеер. — От какво да се отказваме? Страк, нали не смяташ да подхващаме подобно налудничаво приключение?

— Обмислям как да го направим.

— Даваш ли си сметка какво би означавало издирването на тези звезди? Дезертъорство!

— Хаскеер, вече отдавна са ни обявили за дезертъори. Още преди седмица трябваше да се приберем в Каменна могила.

— И кой е виновен за това?

В продължение на няколко удара на сърцето присъстващите се почудиха как Страк ще реагира на откритото обвинение. Но и този път бяха изненадани.

— Добре де, виновен съм. Не мога да споря за това.

Хаскеер продължи да го притиска.

— Чудя се дали не си искал да ни поставиш в подобно положение? Най-вече сега, когато предлагаш да се оплетем още повече в тази история.

— Не аз ви стъжнявам живота. Но каквото станало — станало. Трябва да се възползваме от ситуацията.

— Като слушаме тия врели-некипели за митове и легенди? Това са приказки за новоизлюпени, Страк. Не можеш да вярваш на тези грифонски говна.

— Въпросът не е в това дали вярвам, или не. По-важното е, че Дженеста вярва. А това ни дава възможност да се пазарим с нея. За нас тези звезди са едничката възможност да спасим кожата си. Но дори в това не съм съвсем сигурен, като я познавам. И все пак, ако притежаваме повече от звездите или всичките пет...

— Значи предлагаш първо да се втурнем в едно безумно приключение, а сетне да се оставим на милостта на Дженеста?

— Тя няма милост, Хаскеер. Опитай се да си го набиеш в главата. Или трябва аз да го сторя с юмруци?

— Но си готов да повярваш на думите на един стар гремлин. — Той ръгна с пръст Моббс и той подскочи уплашено. — Откъде знаеш, че казва истината? Ами ако е умопобъркан?

— Аз му вярвам. И да не му вярвах, пак не можем да се върнем. Виж, ако ти и останалите, които гласувахте против — Джад, Финдже и Брегин — искате, можете да се приберете в Каменна могила. Но ще ви предупредя, че колкото повече сме, толкова по-малък е рискът.

— Предлагаш да разтурим дружината?

— Не, не предлагам такова нещо.

— Страк, ти ни предложи да гласуваме за отварянето на цилиндъра, а не дали да се превърнем в изменници.

— Вярно е. Но ако питаш мен, ние вече сме ренегати. Просто още не си го осъзнал. — Страк изгледа останалите Върколаци. — Чухте какво казах. Предлагам да идем в Троица и да потърсим втората звезда. Няма да ви залъгвам, че задачата е лесна. Но ние сме орки — за нас войната е втора природа. Ако някой от вас не иска да дойде и предпочита да се прибере в Каменна могила, ще получи кон и провизии. Хайде, всеки да каже какво решава.

Никой не отговори, дори тези, които подкрепиха Хаскеер.

— А ти идваш ли? — обърна се към него Страк.

— Май нямам друг избор, а? — отвърна Хаскеер след кратка пауза.

— Май нямаш.

— Идвам. Но ще си плюя на петите, ако работата тръгне на зле.

— Хубаво. Но запомни едно нещо. Може вече да не сме част от ордата на Дженеста, но държа да се запази дисциплината. Без нея нищо няма да се получи. Ако възразяваш срещу това, ще направим още едно гласуване — този път кой да бъде водач.

— Запази си водачеството, Страк. Всичко, което искам, е да се измъкна от тази бъркотия с глава на раменете.

— Вие направихте първата стъпка от едно дълго и опасно пътешествие — обади се Моббс. — Но знайте, че за вас няма връщане назад. Вече сте извън закона.

Думите му допринесоха за отрезвяването на атмосферата.

— Пригответе се за тръгване — обърна се Страк към войниците.

— Към Троица ли? — попита Койла.

— Към Троица.

Тя се усмихна и се отдалечи. Алфрей отиде да нагледа своите пациенти. Останалите Върколаци се разпръснаха.

— Ами... с мен какво ще стане? — попита Моббс.

Страк го разглежда няколко секунди с непроницаемо изражение.

— Питам се дали трябва да ти благодаря задето ни помагаш, или да те убия, понеже ми преобърна живота наопаки.

— Това второто се е случило още преди да ме откриете, Страк.

— Май си прав.

— Е, какво ще правите с мен?

— Ще те пуснем.

Гремлинът се поклони с благодарност.

— Къде ще идеш? — попита го Страк.

— В Хекълрой. Там имам недовършени дела. — В очите му се появи блясък. — Знаеш ли, там открихме цял сандък с плочици с надписи. Търговски архив от епохата на... Май не ти е интересно.

— Всеки с интересите си, Моббс. Пътищата ни съвпадат ли?

— Аз съм за Хекълрой, вие — за Троица. А те са в противоположни посоки.

— В такъв случай ще ти дадем кон и всичко необходимо за пътя.

— Много щедро от твоя страна.

— Е, ти може би ни дари със свободата, тъй че размяната си я бива. Не се безпокой, разполагаме с известни резерви. А, вземи и това. — Той му подаде пергамента.

— Наистина ли?

— Защо не? На нас не ни трябва. Или греша?

— Е... не ви е нужен. Той няма отношение към действието на инструментумите. Благодаря ти, Страк. И задето ме освободихте от

коболдите. — Гремлинът въздъхна. — Знаеш ли, с радост бих тръгнал с вас. Но на моята възраст...

— Разбира се.

— И все пак ви пожелавам успех. И ако се вслушате в съвета на един стар гремлин — пазете се. Не само защото с последните си действия си създадохте много врагове от всички страни. Сигурно ще се натъкнете и на други търсачи на инструментумите. При такива високи залози съперниците ви няма да се спрат пред нищо, за да се сдобият с наградата.

— Не се безпокой, можем да се грижим за себе си.

Моббс огледа масивните плещи на орка, плъзна поглед по гръдния му кош, мускулестите рамене и гордо изпъкналата брадичка. Видя твърда решимост в израза на лицето и стоманен блясък в очите.

— Не се съмнявам, че можете.

Появи се Хаскеер, помъкнал седло. Той го тръшна наблизко и започна да го наглася.

— Кой път ще избереш? — попита Страк.

Моббс се усмихна.

— Не и през гората — можеш да си сигурен. Първо ще поема на запад, за да изляза от нея, сетне на север, за да я заобиколя...

— За да си в по-голяма безопасност. Разбирам. Е, поне до края на гората ще яздим с теб.

— Благодаря ти. Отивам да се приготвя. — Той се отдалечи, стиснал в ръка пергамента.

— Това може да е поредната ти грешка — обади се Хаскеер. — Той знае твърде много. Ами ако проговори?

— Няма.

Преди Хаскеер да продължи по темата, Алфрей се появи намръщен.

— Меклун е мъртъв — обяви той. — Треската го е убила.

— Проклятие! — изруга Страк. — Не съм изненадан.

— Е, поне това сложи край на мъките му. Мразя да ги губя, Страк. Но ще ти кажа, че направих всичко по силите си.

— Не се и съмнявам.

— Въпросът е как да постъпим с него? Като се има предвид положението, в което се намираме.

— Да, погребалната кладя ще е като сигнален огън за коболдите и всички останали, които ни търсят. Не можем да рискуваме. Този път ще забравим традициите. Нека го заровят.

— Ще се погрижа за това.

Алфрей понечи да си тръгне, но зърна Хаскеер и спря.

— Добре ли си? — попита той. — Виждаш ми се блед.

— Нищо ми няма — тросна се Хаскеер. — Просто не ми харесва това, което се случва с дружината. А сега ме остави на мира!

Той им обърна гръб и се отдалечи ядосан.

Дженеста втренчи поглед в огърлицата от зъби на снежен леопард.

Бяха ѝ я донесли заедно с безочливото съобщение от капитана, на когото Кустан бе наредил да издири Върколаците. Въпреки заповедта ѝ Делорран на своя глава бе удължил срока на преследването. Огърлицата бе живо свидетелство за това колко нагли и самостоятелни стават слугите, ако ги оставиш без надзор. И за наказанието, което трябва да получат за поредното нарушение.

Тя пъкна огърлицата в джоба на наметалото си и погледна към небето. Ятото дракони се бяха превърнали в мънички тъмни точки. Беше ги пратила на поредната обиколка, за да издирят бегълците.

Вятърът смени посоката си и донесе неприятна миризма. Тя погледна към бесилката в средата на двора.

На нея се поклащаше тялото на генерал Кустан. Трупът вече бе започнал да се разлага. Скоро над замъка ѝ щяха да закръжат лешояди и дракони. Но тя бе решила да го остави там още известно време. Нека е назидание за всички, които биха могли да престъпят заповедите ѝ. И най-вече онази заповед, която предстоеше да издаде.

Вдигна отново глава, но драконите бяха изчезнали в далечината.

На двора се появиха неколцина стражници, които водеха млад, наперен орк. Докато минаваха покрай бесилото оркът погледна крадешком трупа на генерала. Групата стигна при нея и младият орк тракна с токове и сведе почтително глава.

— Милейди.

Тя махна на стражниците да си вървят.

— Свободно, Мерсадион.

Дори и да се бе отпуснал, не си личеше по нищо.

— Казаха ми, че сте амбициозен, енергичен и по-добре ориентиран политически от Кустан — поде тя. — Освен това бележите бърз напредък в службата. Това, че сте участвали в доста сражения, също говори добре за вас. Искам обаче веднага да ви припомня — аз ви създадох и аз мога да ви унищожа.

— Ваше величество.

— Какво мислите за Кустан?

— Той беше... от старата генерация, милейди. Не хранех особена симпатия към него.

— Не започвайте кариерата си с половинчати изказвания, генерале, инак ще я приключите бързо. Да чуя истината!

— Той беше глупак, Ваше величество.

Тя се усмихна. Ако Мерсадион я познаваше по-добре, нямаше да си позволи да се успокоява от този факт.

— Изборът ми падна върху вас, защото дочух, че глупостта ви е чужда. В течение ли сте на положението с Върколаците?

— Дружината ли? Зная само, че са изчезнали — предполагам избити или пленени.

— Нищо не знаете. Те са дезертъори — ясно ли е? Освен това са задигнали един предмет, който страшно много ценя.

— Тях ли търси капитан Делорран?

— Да, но и той се изгуби. Познавате ли го добре?

— Не особено, милейди.

— Какво ви е мнението за него?

— Млад, напорист, мрази водача на Върколаците Страк. Отдавна се опитва да го свали от поста. Но като истински орк е готов стриктно да изпълнява заповедите.

— Той наруши отредения от мен срок за издирване. Много съм му ядосана.

— Може би го е направил с основателна причина, милейди. Гореща следа на Върколаците например.

— Прати ми съобщение в подобен смисъл. Добре де, поне засега няма да го включа в списъка на изменниците. Но за мен Върколаците вече са такива. Първата ви задача, генерале, ще бъде и най-важната. Искам да се заемете с издирването им. От огромно значение е да ми върнете реликвата, която ми откраднаха.

— Какво представлява тази реликва, милейди?

— Не е необходимо да знаете нищо освен външното ѝ описание. Имам и други задачи за вас, но ще ги получите по-късно.

— Разбрано, Ваше величество.

— Служете ми вярно, Мерсадион, и аз ще ви възнаградя. Ще получите всички възможни отличия. Но сега искам добре да погледнете своя предшественик. — В гласа ѝ се долови заплаха. — Нека ви е ясно какво ви чака, ако ми измените. Разбрахме ли се?

— Напълно, Ваше величество.

Изглежда той прие нещата добре. Заплахата го бе стреснала, но не прекалено, за да му попречи да действа. Може би най-сетне този ще свърши работа, мислеше си тя. И нямаше да се наложи да го убива така, както смяташе да постъпи със Страк. И с Делорран — когато се върнеше.

Делорран оглеждаше овъглените останки на селцето.

Бяха изгорели не само къщите, но и дърветата и храсталакът наоколо.

Двамата със стотника седяха на конете си, докато оръженосците тършуваха из руините.

— Изглежда Върколаците сеят разруха навсякъде, където се появят — подметна Делорран.

— Смятате, че е тяхна работа ли, господарю?

Делорран изгледа презрително стотника.

— Това не е военна цел. Прилича по-скоро на цивилен лагер.

— Но откъде знаете, че Върколаците имат нещо общо с това?

— Защото следите им водят право тук. Кой друг може да бъде?

Един оръженосец се приближи към тях. Стотникът се наведе да изслуша доклада му, сетне го освободи.

— Трупове в изгорените къщи, господарю — обърна се той. — Всичките са на орки. Все женски и малки.

— И как са били избити?

— Не знаем, господарю. Телата са твърде обгорени.

— Значи Страк и бандата му са изпаднали до там да избиват своите! При това посягат на най-беззащитните.

— С цялото си уважение, господарю... — поде стотникът.

— Да, стотник?

— Причините за смъртта може да са различни. Нямаме доказателства, че Върколаците...

— Доказателствата са пред очите ни. И никак не съм изненадан, като знам на какво е способен Страк. За мен те са изменници. Нищо чудно да са се присъединили към унистите.

— Да, господарю — в гласа на стотника не се долавяше и капчица ентузиазъм.

— Съберете хората си, стотник. Нямаме време за губене. Видяхме достатъчно, за да издирим тези бандити и да ги спрем. Тръгваме веднага!

Не можеха да направят друго за Меклун, освен да пратят духа му на бога на войната и да предадат тялото му на земята.

След като придружиха Моббс до покрайнините на гората на Черна скала, Върколаците се насочиха на югозапад. Избраният път щеше да ги преведе между Тъкашка ливада и Кват — страната на джуджетата. Имаше и по-пряк път през Тъкашка ливада, но с все още пресни спомени от неприятностите, които им бяха създали хората от барикадата, Страк бе решил да не рискува и да избягва човешките селища. Планът му беше да заобиколи Тъкашка ливада и да се насочи към подножието на Карасчукар. Там щяха да свърнат на запад, в посока към Троица. Този маршрут силно удължаваше пътя, но според Страк бе най-безопасен.

Рано привечер зърнаха още едно стадо грифони. Животните се движеха на север, като препускаха с внезапни, насечени подскоци, характерни за техния вид. След около час високо в небето се появи ято дракони, които се рееха далеч на запад. Чудовищата очевидно се наслаждаваха на свободата си в тези смутни и несигурни времена. Те са такива и за орките, помисли си Страк.

Хаскеер, за когото всички тези картини бяха само досадна подробност, не спираше да хленчи.

— Дори не знаем за какво служи тази проклета звезда — мърмореше той непрестанно.

Търпението на Страк се изчерпваше, но той намери сили да отговори с привидно спокойствие:

— Знаем, че Дженеста я иска, което ни дава известно предимство. Повече засега не ти е нужно.

Но това не бе достатъчно за Хаскеер.

— И какво ще правим като открием втората звезда? Ами останалите три? Къде ще ги търсим? С кого ще се съюзим, когато всички се обърнат срещу нас? Как да...

— О, богове! — избухна Страк. — Престани да ми казваш какво не можем да правим! Съсредоточи се върху онова, което можем.

— Това, което *можем*, е да си изгубим главите! — Хаскеер дръпна рязко юздите и се върна в средата на колоната.

— Страк, не знам защо му позволи да остане — отбеляза Койла.

— И аз взех да се чудя — въздъхна той. — Може би защото не ми се щеше да разпускам дружината. А и въпреки всичко този негодник е добър войник.

— И скоро може пак да ни потрябва — намеси се Джъп. — Погледнете!

Стълб черен дим се издигаше от посоката, в която бе Тъкашка ливада.

15.

Моббс беше доволен.

Бяха го освободили от коболдите. След като го спасиха, орките пощадиха живота му, въпреки страховитата си репутация. Ако имаше възможност да избира, би предпочел други пазачи на инструментума, но тези поне, изглежда, бяха твърдо решени да не го предават на Дженеста. От гледна точка на Моббс, това бе по-малката от двете злини. Той се надяваше, че е успял да им внуши, че от по-нататъшните им действия зависят бъднините на всички древни народи. На всичко отгоре се беше сдобил с оригинален документ с неоченима историческа стойност. Може би в края на краищата това преমেждие нямаше да се окаже толкова лошо.

През последните няколко дни бе видял твърде много смърт и нещастия и сега всичко, което искаше, бе да се прибере у дома.

Изминаха близо шест часа, откакто орките го бяха придружили до края на гората на Черна скала и му бяха посочили накъде е север. Оставаше само да следва правилната посока, като се движи от дясната страна на гората. Това, което го смути след известно време обаче, бе размерът на тази гора. Краят ѝ все не се виждаше, въпреки че поддържаше доста добро темпо. А може би просто не беше привикнал с подобни неща. Като истински книжник, свикнал да превива гръб над документи в някоя зле осветена стаичка. Предишния път, когато бе минал оттук, беше в плен при коболдите, които го държаха под чергилото на една каруца.

Малко го безпокоеше мисълта, че може отново да се натъкне на коболди. Шансовете му да им избяга не бяха големи, тъй като беше слаб ездач. Краката му дори не достигаха стремената, което бе съвсем нормално за същество от толкова дребна раса. Можеше да се уповава единствено на милостта на боговете.

Но светът си оставаше все същото неспокойно и изпълнено с опасности място. Около час преди залез-слънце той забеляза стълб черен дим в южна посока. Ако ориентацията му беше вярна, идваше

откъм Тъкашка ливада. Той продължи да поглежда от време на време нататък. Стълбът се отдалечаваше и издигаше в небето. Чудеше се каква може да е причината, когато забеляза някакво движение вляво.

Местността в тази посока бе хълмиста, с единични дръвчета, чиито семена са били пренесени из голите склонове от вятъра или птиците. Заради тях в началото не можа да различи точно кой или какво се приближава. Приличаше на конен отряд. След малко реши, че са коболди, защото му се стори, че не яздат коне, а киргизили. Изморените му старчески очи не можаха да различават повече подробности и това пробуди страховете му. Можеше само да се надява, че ако продължава в същата посока, ще се размине с тях, без да го забележат.

Но тази надежда се оказа напразна.

Ездачите внезапно смениха посоката и се насочиха към него, като пришпориха животните си. Гремлинът продължаваше да се надява, че не са го видели и случайно са сменили посоката, докато неколцина от тях не излязоха пред него, а други му отрязаха пътя отзад.

Едва тогава видя, че са орки. Завладя го облекчение. Сигурно бяха войниците на Страк, тръгнали да дирят друг от инструментумите. Или може би да го ескортират до по-безопасни места.

Моббс дръпна юздите на коня и спря. Орките се приближаваха в тръс към него.

— Здравейте — махна им той с ръка. — Защо се връщате?

— Да се връщаме ли? — попита един от тях. На скулите си имаше знаци на стотник.

Моббс примигна. Не познаваше този войник, а и никой от останалите не му изглеждаше познат.

— Къде е Страк? — попита той. — Не го виждам.

По лицата им разбра, че е задал погрешен въпрос. Смути се. Един оркски капитан си проправи път през тълпата. Гремлинът и него виждаше за първи път.

— Този ни взе за Върколаците — докладва стотникът и кимна към Моббс. — Спомена Страк.

Делорран се изравни с гремлина и го изгледа отгоре до долу.

— Сигурно всички орки му се струват еднакви — рече той. В гласа му нямаше и следа от дружелюбност.

— Капитане, мога да ви уверя, че...

— Щом знаеш за Страк — прекъсна го капитанът, — значи си срещал Върколаците.

Моббс почувства заплаха. С признанието си се бе озовал в трудно положение. Но нямаше как да го отрече. Докато се колебаеше, капитанът се надвеси над него.

— Срещнал си го, нали?

— Вярно е, че се натъкнах на една група орки — рече Моббс, като подбираше внимателно думите си.

— И какво стана? — попита Делорран. — Разправяхте си спомени? Разговаряхте за техните пътешествия? Или може би им помогна по някакъв начин?

— Не виждам с какво би могъл да им помогне един стар книжник като мен.

— Те не са като нас. Те са изменници! — сопна се капитанът.

— Така ли? — Моббс си придаде учуден вид. — Нямах представа за техния... статут.

— Може би поне имаш представа накъде са се отправили?

— А вие не знаете ли, капитане?

Делорран извади меч. Острието му опря в гърдите на Моббс.

— Нямам време за губене, а ти си лош лъжец. Къде са?

— Аз... не зная...

Острието проби наметалото му.

— Говори, или ще замлъкнеш завинаги!

— Те... споменаха, че може би ще отидат... в Троица — призна неохотно Моббс.

— В Троица. Това унистко гнездо? Знаех си! Какво ти казвах, стотник? Те са не само дезертьори, но и мръсни предатели!

— Ами ако лъже, господарю? — отвърна стотникът, втренчил поглед в Моббс.

— Истината казва. Погледни го само. Още малко и ще се подмокри.

Жегнат от това оскърбление, Моббс се надигна, доколкото можеше, в седлото и се опита да си предаде достоен вид.

Без никакво предупреждение Делорран заби меч в гърдите му.

Моббс изстена и сведе поглед към острието. Делорран го измъкна. От раната рухна кръв. Моббс вдигна очи към капитана на

орките. На лицето му се четеше изумление. След това тупна от седлото.

Изплашеният кон подскочи. Стотникът се пресегна и го улови за поводите.

Делорран забеляза кожена торба на седлото, която досега бе скрита от наметалото на гремлина. Той повдигна капака ѝ и започна да рови вътре. Единственото интересно нещо, което откри, бе стар, навит на руло пергамент.

— Виж, това може да има някаква връзка с предмета, който търсим — промърмори той. — Жалко, че не го разпитахме по-внимателно.

Стотникът си помисли, че капитанът изглежда малко смутен. Но това не беше въпрос, който можеше да обсъжда. Премести поглед към сгърченото телце на земята и подметна:

— Вече е късно за това, господарю.

Делорран не долови иронията в гласа му. Беше се загледал в пушеците на хоризонта.

Привечер Върколаците бяха много по-близо до стълба дим, който бе станал бял на фона на черното небе. Съвсем скоро трябваше да зърнат и Тъкашка ливада. От известно време дори разговаряха с приглушени гласове.

— Нещо не е наред там, Страк — подметна Джъп. — Не е ли по-добре да не ходим в Тъкашка ливада?

— Няма начин да стигнем в Троица, без да минем оттук.

— Бихме могли да обърнем и въобще да не ходим в Троица — намеси се Алфрей.

— Вече взехме решение — отреза го Страк. — А и накъдето да тръгнем, все неприятности ни чакат.

Разговорът им бе прекратен от появата на един съгледвач.

— Капитане, селището е от другата страна на хълма, на около половин миля по-нататък — докладва той. — Но там става нещо. Бих посъветвал да слезем от конете и да се прокраднем незабелязано.

Страк кимна и го освободи.

— Само боговете знаят какво ни чака оттатък — въздъхна Хаскеер.

Страк не му обърна внимание. Нареди на всички да пазят тишина и дружината продължи бавно пътя си. Стигнаха подножието на хълма, слязоха от конете и се изкачиха при очакващите ги съгледвачи.

Тъкашка ливада се простираше под тях. Това беше доста голямо човешко селище, с къщи, построени предимно от камък, но и от дърво. Някои от тях — хамбари, конюшни, складове, общинска палата — бяха с внушителни размери, а една — вероятно с религиозно предназначение — завършваше с кула.

Но най-изумителното от всичко бе, че по-голямата част от града бе обхваната в пламъци.

Виждаха се само отделни фигури, озарени от пожарищата. Изглежда се опитваха да потушат огньовете, но усилията им бяха напразни.

— Би трябвало да има много повече хора — отбеляза Койла. — Къде са останалите?

Съгледвачите повдигнаха рамене.

— Няма смисъл да стърчим тук и да чакаме да ни забележат — реши Страк. — Ще заобиколим и ще продължим нататък.

Около час по-късно, след като изкачиха най-високия хълм в околността, те откриха какво бе станало с останалите човеци.

В долината под тях една срещу друга се бяха изправили две армии, готови за бой. Задържаха ги може би само спускащият се здрач. От двете страни на бойната линия блещукаха безброй факли и лагерни огньовете.

— Битка между унистите и пантеонистите — въздъхна Джъп. — Само това ни липсваше.

— Колко са според теб? — попита Койла. — По пет-шест хиляди от всяка страна?

Страк примижа.

— Трудно е да се каже на тази светлина. На мен ми се струват много повече.

— Сега вече знаем защо гори Тъкашка ливада — заключи Алфрей. — Там трябва да е бил първият удар.

— И какво ще правим, Страк? — попита Койла.

— Ако се върнем назад, ще се натъкнем на коболдите. Ако пък се опитаме да заобиколим, ще ни вземат за противников отряд и ще ни

обкръжат. Тази нощ ще прекараме тук, а утре отново ще преценим положението.

Налягали до него, другите се втреничиха в сцената долу.

На зазоряване по-голямата част от дружината беше заспала. Събуди ги рев откъм бойното поле.

Озарени от лъчите на изгряващото слънце, вече и двете армии се виждаха в пълния си блясък. Изглежда бяха по-многобройни, отколкото бе предположила Койла.

— Съвсем скоро ще се срещнат — рече Страк.

Джъп завъртя сънените си очи.

— Човеци срещу човеци. Не е лошо, от наша гледна точка.

— Може би не е. Ще ми се само да не го бяха направили точно тук и сега. Имаме си достатъчно проблеми.

Някой посочи към небето. От далечината се приближаваше ято дракони.

— Пантеонистите си имат подкрепление — отбеляза Алфрей. — Дали са от Дженеста, как мислиш, Страк?

— Не е изключено. Макар че тя не е единствената, която ги командва.

— Ей, това ще ви изненада — намеси се Хаскеер. — Но не и мен. И в двете армии видях джуджета.

— Е и? — попита го Джъп.

— Е и — факт, който говори сам за себе си. Твоите сънародници са готови да се бият за всеки, който има достатъчно парици.

— И преди съм ти го казвал — не мога да отговарям за действията на останалите джуджета.

— Аз пък се питам доколко може да се вярва на едно джудже, когато въпросът опре до това кой ще плати повече. Ето, ти например...

— Той млъкна и избухна в мъчителна кашлица, лицето му се зачерви.

— Добре ли си, Хаскеер? — попита Алфрей. — Тази кашлица хич не ми харесва.

Хаскеер успя да си поеме дъх и избухна в гневни проклетия.

— Остави ме на мира, касапино! Нищо ми няма! — Отново се закашля, но не така мъчително.

Страк тъкмо се готвеше да се намеси, когато вниманието му бе привлечено от виковете на един оръженосец.

Всички погледи се извърнаха назад, към подножието на хълма. По пътя се задаваше оркски конен отряд, далеч по-многоброен от техния.

— Тези нас ли търсят? — попита Койла.

— Напълно възможно — въздъхна Страк.

— Може да са ги пратили на помощ на пантеонистите — подхвърли Джъп.

Новодошлите се приближаваха.

— Проклятие! — изстена Страк.

— Какво има? — попита Койла.

— Офицерът, който ги води... Мисля, че го познавам. Не ми е голям приятел.

— Но е орк, нали? — обади се Алфрей. — Значи сме на една и съща страна.

— Не и когато става въпрос за Делорран.

— Делорран!? — възкликна Алфрей.

— И ти ли го познаваш? — попита Койла.

— Ами да. Двамата със Страк... имат стари сметки за уреждане.

— Може и така да се каже — кимна Страк. — Но какво, по дяволите, прави тук?

— Не се ли досещаш? — попита го Алфрей. — Чия кандидатура би била по-добра, когато трябва да пратят някой да те открие? Той те мрази, нали?

Отрядът спря в подножието. Делорран и двама орки продължиха още малко напред и също спряха. Единият от придружителите вдигна жезъл и го размаха. Знакът беше съвсем ясен.

— Искат да преговаряме — рече Койла.

Страк кимна.

— Добре. Ти ще дойдеш с мен. Доведете конете.

Страк се наведе към Алфрей и му подаде звездата.

— Пази я. — Алфрей я прибра в джоба на жакета си. — Дай сигнал, че слизаме долу да преговаряме.

Алфрей вдигна знамето на Върколаците и го развя.

— Качете Дариг на кон — добави Страк.

— Какво?

— Искам да е готов, искам всички да сте готови, в случай че се наложи да се придвижим бързо.

— Не съм сигурен, че ще може да язди.

— Тогава ще го изоставим, Алфрей.

— Да го изоставим?

— Чу ме какво ти казах.

— Ще го взема при мен на коня.

Страк помисли за миг и кимна.

— Става. На ако те забави, освободи се от него.

— Ще се престоря, че не си го казвал.

— Запомни го. Инак вместо един, ще изгубим двама.

Алфрей кимна, но бе мрачен и навъсен. Страк не вярваше, че ще изпълни нареждането му.

— Щом този Делорран ти е враг — рече Джъп, — уместно ли е да слизаш при него?

— Няма кой друг да иде, Джъп, и ти го знаеш. Пък и е даден знак за примирие. Но нека всички да са в бойна готовност.

Страк се върна при Койла. Метнаха се на седлата и препуснаха надолу.

— Остави на мен да говоря — рече ѝ той. — Ако стане напечено, не се колебай и бягай.

Тя кимна едва забележимо.

Стигнаха Делорран и неговия стотник.

Страк заговори пръв.

— Добра среща, Делорран! — поде той с привидно любезен тон.

— Страк — рече през зъби Делорран и кимна. Изглежда дори най-обикновената учтивост му костваше огромни усилия.

— Много си далеч от дома.

— Хайде да спрем с шикалкавенето, Страк. И двамата знаем защо съм тук.

— Знаем ли?

— Щом настояваш да играеш тази игра докрай, ще ти кажа. Ти и дружината ти сте обявени за дезертъори.

— Ще ми обясниш ли по каква причина?

— Причината е очевидна. Не се върнахте навреме.

— И нищо повече?

— И *нещо* повече. Отмъкнали сте предмет, който принадлежи на кралицата. Пратиха ме да го взема. С всякакви средства.

— С всякакви? Нима ще вдигнеш оръжие срещу събрата? Делорран, знам, че с теб не се погаждаме много, но не съм си помислял, че ти...

— Нямам никакви скрупули, когато се разправям с предатели.
Страк вирна глава.

— Първо бяхме дезертъори, сега станахме предатели? Голям напредък, не мислиш ли? — в гласа му се долавяха стоманени нотки.

— Не ми се прави на невинен. Как иначе ще обясниш, че не се върна навреме, взе нещо, което принадлежи на кралицата, а сега си застанал на страната на унистите?

— Доста сериозни обвинения, Делорран. Но за унистите малко се изсили. Как смяташ, че ще съм на тяхна страна, като те биха ни видели сметката още преди да успеем да ги заговорим?

— Но не биха отказали цял оркски отряд да премине на тяхна страна. Сигурно са наели и други предатели като теб. Не съм тук да си говорим празни приказки. Стана ми ясно колко струваш, когато открих, че сте избили оркски лагер с женски и малки.

— Какво!? Делорран, тези орки бяха измрели от заразна болест. Ние само изгорихме...

— Не ме залъгвай с измислици! Заповедите ми са недвусмислени. Очаквам от теб да предадеш реликвата, а дружината ти да сложи оръжие.

— Как пък не! — обади се Койла.

Делорран я погледна ядосано.

— Страк, не е зле да научиш подчинените си на дисциплина. Всъщност това не ме изненадва...

— Тя каза това, което щях да кажа и аз. Щом смяташ, че държим нещо, което ти трябва, ела и си го вземи.

Делорран посегна към меча си.

— И ако искаш да нарушиш примирието — направи го! — добави Страк и посегна към своя меч.

Двамата се измериха с погледи.

Делорран не посмя да извади оръжие.

— Давам ти две минути да обмислиш предложението. След това или се предавате, или ние сами ще вземем каквото ни трябва.

Страк обърна коня си, без да каже нито дума. Койла не пропусна да се озъби на Делорран, преди да го последва. Двата препуснаха нагоре по склона, където ги очакваше дружината.

Страк пръв скочи от седлото и предаде на останалите накратко разговора.

— Обявили са ни за предатели и смятат, че ние сме избили орките, чийто лагер запалихме.

— Как е възможно да ни обвиняват в подобно нещо? — възмути се Алфрей.

— Делорран е готов да повярва на всичко, казано за мен, стига да е достатъчно лошо. След по-малко от минута ще ни нападнат. Готови са да ни откарат обратно — живи или мъртви. — Той изгледа събралите се Върколаци. — Дойде решителният момент. Предадем ли се, очаква ни неизбежна смърт, от самия Делорран или когато ни откара в Каменна могила. Ако ще срещна смъртта си, предпочитам да е сега и с меч в ръка. — Той плъзна поглед по лицата им. — Вие какво смятате? С мен ли сте?

Всички го подкрепиха единодушно. Дори Хаскеер и тримата, които бяха заявили, че са на негова страна, казаха, че предпочитат боя, макар да не изглеждаха така ентузиазирани като останалите.

— Добре, значи сме готови да им дадем отпор — заключи Джъп. — Но вижте в какво положение се намираме — зад гърбовете ни всеки момент ще започне голяма битка, а противникът ни превъзхожда трикратно. Какво, по дяволите, ще правим?

— Положението ни ще се подобри, ако успеем да отбием първата атака — рече им Страк. — А тя ще започне всеки момент.

В подножието на хълма отрядът на Делорран се подреждаше за щурм.

— На конете! — извика Страк. После повика двама оръженосци. — Помогнете на Дариг да се качи на коня на Алфрей. А ти, Алфрей, ще останеш в задната редица. Движете се! Всички!

Върколците се метнаха на седлата и наизвадиха оръжията си. Страк взе звездата от Алфрей и на свой ред се метна на коня.

Отрядът на Делорран вече се носеше срещу тях, като една трета от орките му бяха оставени отзад — в резерв.

Страк даде воля на току-що споходилата го мисъл:

— Против природата ми е да вдигам оръжие срещу свои. Но помнете — те ни смятат за предатели и ще ни убият, удаде ли им се възможност.

Времето за приказки беше свършило. Страк вдигна ръка, спусна меч рязко надолу и извика:

— Атака!

Върколаците извърнаха конете и препуснаха срещу прииждащата вълна.

Противникът, въпреки оставения резерв, ги превъзходеше числено, но Върколаците разполагаха с предимството да атакуват надолу по склона.

Отекна звън на остриета, коне зацвилиха и се заизправяха на задните си крака. Въздухът се изпълни със звука на стоварващ се върху щитове метал.

Не само за Страк, но и за останалите Върколаци бе странно да се бият срещу същества от тяхната раса. Страк се надяваше, че този факт няма да намали решимостта на войните му. Не беше сигурен обаче какви може да са чувствата на орките на Делорран.

Отговор на този въпрос намери след няколко минути, когато и двете страни се отдръпнаха, без да оставят на бойното поле сериозно ранени. Докато орките на Делорран се връщаха надолу по склона Страк извика тържествуващо:

— Ето, видяхте ли! Не им беше по сърце тази битка! Делорран се излъга, но сигурно ще вземе мерки! Вторият път няма да е толкова лесно.

И наистина, Делорран пресрещна отстъпващите и съдейки по жестовете, думите му не бяха никак приятни.

— Не можем да ги задържим още дълго — подметна Койла.

Джъп погледна към бойното поле зад тях. Двете армии бавно настъпваха една срещу друга.

— А и няма накъде да бягаме — отбеляза той.

Отрядът на Делорран се подготвяше за нова атака, този път с всички сили.

Страк взе решение. Беше почти налудничаво, но нямаше друг изход.

— Чуйте ме! — извика той на Върколаците. — Искам сега да ми се доверите и да ме последвате!

— Пак ли ще ги нападнем? — попита Койла.

Отрядът на Делорран вече препускаше нагоре.

— Доверете ми се! — повтори настойчиво Страк. —
Последвайте ме!

Противниците вече бяха близо и набираха скорост. Нямаше никакво съмнение, че този път са твърдо решени да победят. Намираха се на един хвърлей копие от Върколаците.

Страк извърна поглед към бойното поле.

— Сега! — извика той.

След това обърна рязко коня си и го пришпори нагоре към билото на хълма.

След секунди го достигна, прехвърли го и продължи надолу.

— О, не... — изстена Джъп.

Хаскеер гледаше след Страк с увиснало от почуда чене. Изглежда не разбираше какво става. Някои от останалите също. Досега никой не беше помръднал.

Делорран бе съвсем близо.

Койла бе тази, която пое инициативата.

— Хайде! — извика тя. — Това е единственият ни шанс!

Тя обърна коня и последва Страк.

— Ах, проклет да съм! — изруга Хаскеер и се понесе след нея.

Така направиха и останалите Върколаци. Въпреки че придържаше Дариг, Алфрей успя дори да развее знамето.

Когато стигнаха билото, Страк вече беше слязъл до средата на склона. В долината под тях двете армии се приближаваха с нарастваща бързина. Пешаците размахваха пики и копия. Конниците пришпорваха конете си. Процепът между тях се стесняваше. Подгонени като прилепи от пещера, Върколаците препускаха право към него.

Делорран и войниците му изкачиха билото.

Гледката на двете армии в долината ги накара да заковат на място. Всички дръпнаха юзди едновременно, въпреки че Делорран не бе дал знак да спират.

Под изумените им погледи Върколаците препускаха бясно право към мястото, където двете армии щяха да се срещнат.

— Какво ще правим, капитане? — попита стотникът.

— Ако нямаш по-добра идея — озъби се Делорран, — ще останем тук да гледаме как сами се пъхат в устата на вълка.

16.

Склонът бе толкова стръмен, че конете по-скоро се пързалиха, отколкото препускаха надолу.

Койла успя да се обърне на седлото и да погледне нагоре. Всички Върколаци я следваха. Преследвачите бяха спрели високо над тях и ги наблюдаваха. Тя изравни коня си с този на Страк.

— Какво, по дяволите, ще правим? — извика му задъхано.

— Ще минем между армиите — отвърна той. — Делорран едва ли го очаква!

— Той не е единствената опасност тук!

Противниковите армии продължаваха да се приближават.

Страк посочи напред.

— Ще препускаме между предните линии. Никакво спиране, даже когато стигнем от другата страна!

— Ако я стигнем! — отвърна тя.

Най-сетне се озоваха на равно. Страк хвърли поглед през рамо. Всички бяха налице, дори Алфрей с Дариг, който, макар и най-отзад, успяваше да поддържа темпото.

В равнината конете препускаха по-бързо. От тук двете армии изглеждаха по-близо. Страк прищпори изморения си кон и викна на другите да го следват неотстъпно.

Малкият отряд продължаваше да се носи право напред през долината на смъртта. Докато навлизаха в бойното поле, въздухът се огласи от рева на хиляди войници. Пред погледа на Страк се мяркаха размазани лица и вдигнати във въздуха оръжия. Виждаше извъръщаци се глави, сочещи ги ръце, чуваше учудени крясъци. Можеше само да се моли, че елементът на изненада ще им осигури тъй нужната преднина. Освен това нито една от двете страни не знаеше към кого ще се присъединят орките. Макар че унистите сигурно щяха да сметнат, че са помощници на пантеонистите.

Бяха прекосили едва една четвърт от бойното поле, когато към тях полетяха стрели и копия. За щастие двете армии бяха достатъчно

далеч, та стрелите им не достигаха на време целта. Въпреки това Страк забеляза, че войниците от предните редици ускориха крачка. Ако се поколебаеха дори за миг, ги заплашваше опасността да бъдат смазани от налитащите една срещу друга вълни от стомана. На места отделни конници и по-чевръсти войници дори бяха излезли на пътя на препускащата дружина.

Точно пред Страк имаше такава група, въоръжена с пики. Той препусна право през тях и ги повали с коня си. Конете на останалите Върколаци смачкаха с копитата си оцелелите.

Стрелите вече профучаваха съвсем близо над тях. Едно копие се заби между коня на Страк и този на орка зад него. И от двете страни отделни войници се опитваха да ги спрат. Орките отвърщаха на ударите им, като сечаха с мечовете си както унисти, така и пантеонисти.

Облечен в черно човек препусна редом с коня на Койла и сграбчи юздите му. Дръпна ги рязко назад и ги опъна с всичка сила. Конят му се препъна и едва не падна, като за малко на събори Върколаците отзад. Към скупчването се затичаха още човеци.

Койла извади светкавично ножа си и го заби в лицето на ездача до нея. Мъжът изпищя и падна. Останалите орки го прегазиха. Койла забодеше шпори в хълбоците на коня си. Дружината успя да набере скорост и да се отдалечи от дотичалите войници.

Озовал се на един от фланговете на отряда, Хаскеер трябваше непрестанно да си проправя път със секирата, разбивайки черепите на пиконосците, които се опитваха да го прободат. Бойният му вик огласяше околностите.

Върколаците вече едва се виждаха един друг, заобиколени от безкрайно човешко море.

Страк си даваше сметка, че отрядът му губи набраната инерция. Боеше се, че всеки миг вълната ще ги залее и събори.

Гледани от върха на хълма, орките приличаха на шепа мънички черни перли сред безкрайна, тъмна, люшкаща се маса от хора, която заплашваше всеки миг да ги смачка.

— Тези безумци! — възкликна Делорран. — Готови са да се самоубият, вместо да се изправят срещу правосъдието.

— Те са обречени, капитане — каза стотникът.

— Няма смисъл да стоим тук. Може да ни забележат. Дай заповед за изтегляне.

— Ами реликвата, господарю?

— Искаш ли да слезеш и да я потърсиш?

Всеки миг процепът пред Върколаците щеше да се затвори. Стотици унисти и пантеонисти тичаха към празното пространство.

— Тръгваме! — извика Делорран, обърна коня си и орките го последваха.

В долината под тях Страк видя хората, които се опитваха да им отрежат пътя. Продължи да препуска право към тях, поваляйки ги с меча си. Секунди по-късно го последваха и останалите Върколаци, също размахали оръжия. Унистите и пантеонистите започнаха да се млатят помежду си и на бойното поле настъпи хаос.

Настана кърваво меле.

Неколцина унисти едва не смъкнаха Джъп от седлото. Той съумя да се откъсне от тях, размахвайки като побъркан оръжието си, но и това нямаше да помогне, ако не го бяха подкрепили двама оръженосци. Тримата продължиха да си пробиват път към отсрещната страна.

Алфрей успяваше да се държи с последните, макар че това му костваше огромни усилия. Той също се озова сред вражески войници, този път пантеонисти, които вероятно се бяха отказали от идеята, че тези орки са им дошли на помощ. Мисълта, че пази ранения си другар, му даваше сили. Вдигнал високо знамето, той косеше наред войниците около него. Обаче беше останал сам и нямаше кой да му помогне.

Почти се бяха измъкнали от вражеската тълпа, когато едно копие удари Дариг и той извика от болка. Алфрей се извърна и отсече с един замах дръжката на копието. Но за Дариг вече бе твърде късно. Той се люшна на седлото с увиснала глава.

Алфрей бе твърде погълнат от обградилите го нападатели, за да му отдели повече внимание. Още един конник се изпречи на пътя му и конят на Алфрей се изправи на задните си крака. Дариг тупна. Щом се свлече на земята, върху него се нахвърлиха поне дузина пешаци. Копията и мечовете им се повдигаха и спускаха с ужасяваща ритмичност.

Алфрей нададе гневен вик. Повали с един удар конника отпред, но щом се огледа, осъзна, че нищо не може да направи за своя спътник. Стиснал зъби, той пришпори коня си и продължи да си пробива път.

Съвсем скоро стигна Върколаците, които се сражаваха в самия край на фронтвата линия. Съмняваше се, че ще успеят да се измъкнат.

Зад тях армиите се бяха срещнали в своя първи, могъщ сблъсък.

Началото на сражението беше истинска благодат за орките. Прекалено заети да се избиват едни други, хората изведнъж забравиха за тях. След още няколко трудни минути Върколаците най-сетне си пробиха път от другата страна. Продължиха да препускат с пълна сила през плитката река и по отсрещния бряг.

Койла си позволи да погледне назад едва след като прекосиха реката. Отряд от двайсетина души яздеше след тях. По дрехите им личеше, че са унисти.

— Преследват ни! — извика тя.

— Продължавай да яздиш! — нареди Страк.

Изкатериха отсрещния хълм, зад който се простираше равнина, нашарена от ниски горички. Продължиха надолу. Преследвачите им също прехвърлиха билото, без да се поколебаят и за миг.

От тази страна на долината почвата бе по-мека. Копитата на конете хвърляха цели чимове трева.

Един оръженосец извика уплашено. Всички вдигнаха глави. Три дракона се спускаха към тях откъм бойното поле.

Страк мигом предположи, че са ги пратили да ги търсят. Поведо Върколаците към най-близката горичка — единственото укритие в равнината.

— Главите ниско! — нареди Джъп.

Един от драконите пикира. Гореща вълна ги блъсна в гърбовете. Драконът профуча съвсем ниско над тях и се издигна, за да се присъедини към събратята си.

Когато отново погледнаха назад, Върколаците откриха, че преследващите ги човеци са изпепелени. Обгорените трупове на хора и коне се въргаляха по склона. Няколко човеци, обгърнати в пламъци, тичаха без посока, овладени от ужас и болка. Само трима-четирима от задните редици бяха останали невредими, но гледката на овъглените им другари бе охладила желанието им да преследват орките.

Страк не беше сигурен дали изпепеляването е било преднамерено или случайно. А това никога не беше сигурно, когато ставаше въпрос за дракони. През това време дружината продължаваше да препуска към горичката.

Над главите им се спусна широка, назъбена сянка. Парещият дъх на дракона подпали тревата на няколко метра вдясно от тях. Върколаците отново пришпориха уморените си животни.

Още един дракон се спусна, пляскайки с могъщите си криле. Вятърът, който вдигаше, сякаш ги понесе към гората.

Тъкмо когато навлязоха в горичката, от небето се спусна следващият дракон. Този път пламъците от устата му запалиха короните на дърветата. Върху уморените коне и орките се посипаха горящи клони.

Без да забавят темпото, Върколаците продължиха да навлизат в гората. От време на време през отворите между дърветата виждаха, че летящите чудовища ги следват.

Но след известно време гората неочаквано се сгъсти. Драконите се изгубиха в небето. Дружината забави ход, но продължи да препуска в същата посока. Спряха едва когато зърнаха далечния край на гората. В небето над него се рееха гигантските страховити чудовища. Орките наскочаха от конете и Страк веднага се разпореди да бъдат поставени постове, в случай че нови човешки отряди ги последват отзад. Засега обаче нямаше следа от такива. Без да прибират оръжията, Върколаците зачакаха драконите да се уморят и да си идат.

След като гаврътна на един дъх остатъка в манерката си, Хаскеер започна да се жалва в познатия стил.

— Направо не мога да повярвам, че участвах в подобна лудост!

— И какво друго можехме да сторим? — попита го Койла. — Но се получи, нали?

Нямаше как да не признае, че е права.

Настроението сред останалите войници бе по-скоро тържествуващо. Младите оръженосци бяха толкова възторжени от премеждието, че се наложи Страк да ги сгълчи, за да млъкнат.

Алфрей не беше толкова ентузиазирани. Все още не можеше да прежали загубата на Дариг.

— Ако го бях задържал, може би още щеше да е с нас — повтаряше той.

— Нищо не си могъл да направиш — успокояваше го Страк. — Не се тормози.

— Страк е прав — подкрепи го Койла. — Цяло чудо е, че не дадохме още жертви.

— И ако някой трябва да бъде винен — продължи Страк, — това съм аз.

— Стига сте хленчили и двамата — укори ги Койла. — Точно сега ни трябва с трезви мозъци.

Страк кимна и изостави темата. Бръкна в джоба си и извади звездата.

— Тази дреболия ни създаде толкова много ядове — поклати глава Алфрей. — Направо ни обърна живота наопаки. Дано си заслужава, Страк.

— Може да е спасението ни от робството.

— Може би да, а може би не. Аз мисля, че по-скоро я използваш като предлог, за да отложим известно време завръщането си.

— Да, и това е вярно.

— Само че времето тече и аз остарявам.

— Живеем във времена на промени. Всичко се мени. Защо да не се променяме и ние?

— Ха, промяна! — присмя се Хаскеер. — Всички тези приказки... за... — Той изведнъж се улови за гърдите и изхриптя. След това краката му се подгънаха и заядливият орк тупна на земята.

— Какво му стана? — подскочи Койла.

Всички се струпаха около него.

— Да не е ранен? — попита Страк.

— Не, не е — заключи Алфрей след кратък преглед. Положи ръка на челото на Хаскеер, после провери пулса му.

— Какво му е тогава?

— Има треска. Знаеш ли какво си мисля, Страк. Да не е лепнал болестта на Меклун.

Неколцина оръженосци отстъпиха изплашено назад.

— И сигурно го е крил от нас, глупакът — добави Алфрей.

— Наистина не е на себе си през последните дни — съгласи се Койла.

— Така е. Всички признаци са на лице. Имам и друго подозрение, което също не е приятно.

— Казвай! — подкани го Страк.

— Хранех известни подозрения относно това, което уби Меклун — призна Алфрей. — Защото раните му не бяха чак толкова лоши, че

да не може да се възстанови. Мисля, че се е заразил с болестта, която е изстребила орките в лагера.

— Той въобще не беше близо до нас тогава — припомни му Джъп. — Не е възможно.

— Не. Но Хаскеер беше.

— Богове! — прошепна Страк. — Когато го попитах, каза, че не е докосвал трупове. Сигурно ме е излъгал.

— Щом Хаскеер се е заразил пръв и е предал болестта на Меклун — разсъждаваше на глас Койла, — възможно ли е да е заразил и други от нас?

Сред дружината се разнесоха неспокойни възгласи.

— Не е задължително — отвърна Алфрей. — Меклун беше слаб заради раните си и възприемчив към зарази. Ако някой друг беше заразен, досега щеше да е проявил някакви симптоми. Някой да се чувства зле?

Всички присъстващи поклатаха енергично глави.

— От малкото, което ни е известно за тези човешки болести — продължи Алфрей, — най-голямата опасност от заразяване е през първите четирийсет и осем часа.

— Да се надяваме, че си прав — въздъхна Страк и сведе поглед към Хаскеер. — Дали ще прескочи трапа?

— Той е млад и силен. Това помага.

— Какво можем да направим за него?

— Нищо, освен да лекуваме треската и да му осигурим покой.

— Нов проблем — рече Койла.

— Да — съгласи се Страк. — Точно сега само това ни липсваше. — Като си спомня какво предлагаше за ранените... Помните ли как предложи да постъпим с Меклун?

— Да. Каква ирония!

— Е, какво решаващ, капитане? — попита Джъп.

— Ще се придържаме към първоначалния план. — Той посочи драконите в небето. — Веднага щом изчезнат, поемаме отново към Троица.

Изминаха няколко часа, преди небето да се изчисти.

След като прелетяха безброй пъти над гората, драконите най-сетне отлетяха на север. Страк нареди да нагласят Хаскеер на седлото на коня му и назначи един оръженосец да го придружава. После дружината потегли към Троица. Страк предполагаше, че с това темпо ще бъдат там след ден и половина. Стига да не срещнеха непреодолими пречки.

Сега, когато Тъкашка ливада остана зад тях, вече можеха да поемат право към целта. Но тъй като се намираха далеч на юг, в онази част на Марас-Дантия, където хората се бяха укрепили здраво, трябваше да се придвижват предпазливо. Където беше възможно, се прокрадваха през горички и храсталаци и избягваха тесните долини и клисури, така подходящи за клопки. Колкото по на юг се придвижваха, толкова по-често се натъкваха на следи от човешко присъствие.

Сутринта на втория ден стигнаха малка гора, която бе изсечена почти напълно. По-голямата част от трупите бяха откарани, но имаше и немалко, оставени да гният. Някои от дънерите вече бяха обрасли с мъх и горски гъби. Което означаваше, че сечта бе приключила преди месеци.

Орките се дивяха на това безсмислено унищожение и на усилията, които са били положени, за да бъде извършено. Но същевременно станаха още по-предпазливи, защото си даваха сметка, че опустошение с подобни размери е сторено от множество ръце.

Само след няколко часа откриха за какво са били предназначени изсечените дървета.

Стигнаха една река, която се виеше на югозапад, към Карасчукар. Тръгнаха по поречието ѝ, защото реките бяха най-лесното средство за ориентация. Скоро след това забелязаха, че водата става мътна и непрозрачна. Откриха защо, когато свиха зад следващия завой.

Тук реката се разширяваше, превръщайки се в езеро, което бе заляло много акри от равнината. Коритото ѝ бе запречено от масивен дървен бент, скован от трупите на изсечената горичка. Бентът будеше в тях едновременно възхищение и гняв. По-висок от най-високите борове, той представляваше стена с дебелина шест дървесни ствола и дължина колкото хвърлей на умел лъконосец. Трупите бяха подредени изключително точно и пристегнати с дебело и яко въже. За по-голяма стабилност бентът бе укрепен със забити в дъното на езерото подпори.

Най-странното бе, че наблизко не се виждаха никакви хора. Тъй като дружината препускаше без почивка от предния ден, Страк нареди да направят лагер и разпрати съгледвачи.

След като отдели известно време на Хаскеер, чиято треска се бе засилила, Алфрей се присъедини към останалите, за да решат какво да правят.

— Препречването на реката сигурно означава, че сме близо до Троица — поде Страк. — Навярно езерото им трябва за нуждите на населението.

— Освен това показва, че хората тук са могъщи — поклати глава Алфрей. — Искане се голяма сила, за да се извърши подобно нещо.

— Под сила разбираш работната ръка, която са използвали, предполагам — рече Страк. — Следователно хората от Троица са не само добре организирани, но и многобройни.

— И въпреки това те игнорират магичните сили, на които са навредили, като са променили посоката на реката — подхвърли Джъп. — Дори аз усещам негативната енергия, която се е породила тук.

— Аз пък усещам един друг проблем — намеси се Койла. — Троица е фанатична унистка крепост. Казват, че се отнасяли с омраза към древните народи. Как, по дяволите, ще се опитаме да вземем звездата? Страк, не ти ли се струва, че сме тръгнали на самоубийствена мисия?

— Още не съм решил какво ще правим. Но засега ще се придържаме към неизменната военна тактика — първо ще се приближим, доколкото можем, след това ще намерим укритие и ще преценим обстановката на място. Все трябва да има някакъв начин, макар засега да не знам какъв точно.

— Ами ако няма? — попита Алфрей. — Ако не успеем да се доближим до града?

— Тогава ще измислим нещо друго. Може дори да се опитаме да преговаряме с Дженеста и да ѝ предложим звездата в замяна на нашата амнистия.

— Да бе, как пък не! — подметна скептично Койла.

— А може това да е началото на нов живот за нас — като орки извън закона. Каквито, да си кажем правичката, вече сме.

Джъп имаше угрижен вид.

— Не ми звучи много успокояващо, капитане.

— Ами да се постараем да излезем от това положение. Искам всички да си починете добре. След час потегляме за Троица.

17.

Съгледаха Троица късно следобед.

Скрити в една горичка, озъртащи се тревожно за патрули, Върколаците впериха погледи към разположеното в далечината човешко селище. Градът бе заобиколен от висока стена с щръкнали на равни разстояния бойници. Зад него се издигаха върховете на Карасчукар, въздухът над които трептеше, подгряван от топлите течения, пробуждани в недрата на Киргизилската пустиня отвъд.

Добре отъпкан път водеше към висок портал, който служеше за главен вход на Троица. Вратите бяха затворени. Извън градските стени се ширеха ниви, които достигаха почти до горичката, където се спотайваха Върколаците. Но житото в тях изглеждаше повехнало и болнаво.

— Сега вече знаем за какво им е трябвала водата — рече Койла.

— Само дето май не им помага особено — отвърна Джъп. — Погледнете каква бедна реколта. Тези човеци са наистина глупави. Не могат да осъзнаят, че като разрушават магичните запаси в недрата, вредят и на себе си.

— Страк, как, по дяволите, ще се приближим? — поиска да знае Алфрей. — А какво остава да влезем вътре?

— Може да извадим късмет. Все още не сме видели нито един човек. Сигурно повечето са заминали за сражението при Тъкашка ливада.

— Е, няма да оставят града без охрана, нали? — намеси се Койла. — А дори армията да е отишла там, все някога ще се върне.

— Не съм казал, че обезлюдяването е решение на проблема, а само, че може да ни е от полза.

— И какво ще правим? — попита Джъп.

— Преди всичко ще намерим подходящо място, където да се скрием. Койла, вземи трима оръженосци и заобиколи града отдалече. Джъп, с други трима ще минеш от противоположната страна. Търсете

място, където да се скрием, и не забравяйте, че трябва да е удобно и за конете. Ясно?

Двамата кимнаха и се отдалечиха.

Страк се обърна към Алфрей.

— Как е Хаскеер?

— Все така.

— Този негодник ни къса нервите дори когато е в несвяст. Направи каквото можеш за него. — После се обърна към останалите Върколаци: — Искam всички да сте нащрек и готови за бой.

Разположиха постове и зачакаха.

— Не съм сигурен — прошепна Джъп.

Скрити в шубраците, те гледаха зейналото гърло на тунела, прокопан навътре в склона.

— Това, което ме безпокои — рече Алфрей, — е как ще се държат конете.

— Друго място не намерихме — повтори Койла, изнервена.

— Койла е права — взе решение Страк. — Трябва да се възползваме от всяка възможност. Сигурни ли сте, че е изоставен?

Тя кимна.

— Двама оръженосци влязоха доста навътре. Със сигурност вече не се използва.

— Ще бъдем като плъхове в капан, ако човеците ни надушат — не се предаваше Джъп.

— Това е риск, който се налага да поемем — отвърна Страк, после се огледа, за да се увери, че наоколо няма никого. — Хайде, да действваме бързо. Първо конете.

Един по един Върколаците навлязоха през отвора на тунела. Не всички коне обаче ги последваха доброволно в мрака.

Вътре бе не само тъмно, но и студено и влажно.

Дневната светлина достигаше на около трийсетина крачки, където тунелът постепенно се стесняваше и снишаваше. По-нататък цареше непрогледен мрак.

— Ще останем тук — нареди Страк. — Никакви огньове, освен ако не е абсолютно необходимо.

Койла потрепери.

— И да ме караш, няма да продължа нататък. На мен ми дай открито небе.

Джъп докосна грапавата стена.

— За какво ли са го изкопали?

— За злато, най-вероятно — отвърна Алфрей, надвесен над Хаскеер. — Или някой друг метал, който смятат за ценен.

— Виждал съм такива и преди — рече Джъп и подритна няколко черни камъчета с ботуша си. — Мисля, че ги използват за гориво. Колко ли време им е трябвало, за да изчерпят жилата?

— Не много, доколкото познавам човеците — предположи Койла. — Мисля, че си прав, Джъп. Чувала съм, че Троица е основан наблизко тъкмо заради залежите от черни камъни в околните планини.

— Отново са посегнали на недрата на земята — промърмори недоволно Джъп. — Трябваше да разрушим бента — тогава щяхме да им дадем храна за размисъл.

— Нямаше да е никак лесно — посочи Страк. — Цяла армия няма да стигне за тази работа. Всъщност това не е наша грижа в момента. Трябва да намерим слабото място на Троица.

— Ако има такава.

— Няма да го открием, докато седим тук, Джъп.

— Какъв е планът? — попита Койла.

— Какъвто и да е, трябва да избягваме да се движим на големи групи, особено по светло. Затова на разузнаване ще идем само аз, ти и Джъп.

Койла кимна.

— Харесва ми. Не обичам да живея като троглодит.

— Останалите ще стоите тук и няма да си подавате носовете навън. Алфрей, разположи постовете. И се постарайте конете да не вдигат шум. Койла, Джъп, да тръгваме.

Двамата го последваха към изхода.

Насочиха се право към града. Около половин миля следваха плитка падина, после, когато пресичаха една от нивите, Койла сграбчи Страк за ръката и просъска:

— Залегни!

Тримата се скриха между стъблата. На двајсетина крачки от тях стояха неколцина човеци — първите, които видяха, откакто се бяха приближили към Троица. Бяха жени, облечени с черни дрехи и

приведени в полето. Събираха окосените стръкове и ги товареха в чували, които после качваха на самарите на магарета. Двама въоръжени, брадясали и също облечени с черни дрехи мъже ги охраняваха.

Опрял пръст на устните си, Страк даде знак на Койла и Джъп да го последват. Пълзешком те заобиколиха групата отдалеч. По-нататък се наложи още няколко пъти да прибегнат до подобна маневра.

Докато пълзяха, те неочаквано излязоха на широк, покрит с чакъл път — същия, който водеше право при градските порти. Тъй като не видяха никакви хора наоколо, се приготвиха да го пресекат. Койла тъкмо щеше да излезе първа, когато дочу тропота на приближаваща се каруца. Скри се обратно сред житата и се огледа.

Откъм завоя се приближиха няколко коли. Първата беше открита карета, теглена от чифт чудесни, бели жребци. Отпред седеше кочияшът и още един човек — и двамата въоръжени до зъби и облечени в черно. Отзад имаше двама войници. Единият бе въоръжен с лък, но по-интересен бе вторият — настанен удобно на подплатена седалка.

Той бе единственият, който носеше шапка — висока, черна и лъскава тръба, която Страк оприличи на комин. Въпреки че беше седнал, нямаше съмнение, че е висок, слаб и жилест. Имаше обветрено лице, обрамчено от разрошени бакенбарди. Устните му бяха тънки, почти като цепка, а очите — черни и проникателни. Лицето му излъчваше сила и воля и без съмнение не бе привикнало да се усмихва.

Каретата ги отмина.

Следваха я три каруци, теглени от волове. Кочияшът на всяка от тях бе придружаван от въоръжен пазач и всички бяха облечени в черни дрехи. В каруците имаше пътници, но толкова много, че стояха прави, за да се поберат. До един бяха джуджета.

Страк забеляза, че Джъп наблюдава внимателно колите, които се отдалечаваха към градските порти.

— Представяте ли си какво щеше да каже Хаскеер за това? — подметна той.

— Не бяха затворници, нали? — попита Койла.

Страк поклати глава.

— Бих казал, че са по-скоро работници. По-интересно ми е кой беше човекът в каретата?

— Хоброу?

— Който и да е, имаше осанка на водач, Койла.

— И очи на мъртва риба — допълни Джъп.

Тримата изпроводиха с поглед процесията до вратите. По бойниците се показаха стражници. Портата се разтвори и за миг те мярнаха сцена от вътрешността. След това вратите се затръшнаха. Чу се стърженето на масивното резе.

— Това е, нали? — обяви Джъп. — Единственият начин да влезем.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го неразбиращо Страк.

— Трябва ли да обяснявам? Те използват джуджета. Аз съм джудже.

— Това е рискован план, Джъп — обади се Койла.

— Дори да успеем да те вкараме — рече Страк, — какво смяташ, че ще направиш?

— Ще събера информация. Ще разузная какво е разположението на постове. Може да разбере как да се доберем до звездата.

— Ако Моббс е прав и тя е в града — припомни му Койла.

— Няма да разберем, докато някой от нас не влезе вътре.

— Джъп, не знаем нищо за стражата и патрулите — рече Страк.
— Ами ако познават по лице джуджетата?

— Или те се знаят помежду си? — вметна Койла. — Как ще се държат към някой непознат?

— Не съм твърдял, че няма да е опасно — сви рамене Джъп. — Сигурен съм обаче, че хората не познават джуджетата. Те се отнасят с презрение към древните народи. Не виждам защо ще си правят труда да различават лицата ни.

— Това е рисковано предположение — намръщи се Койла.

— Готов съм да поема риска. Що се отнася до самите джуджета, мисля, че там ще се справя. Нали знаете, че нашата раса се състои от четири различни племена. А тези джуджета бяха с различен произход.

— Как разбра? — вдигна вежди Страк.

— Много просто — по дрехите. По кърпите на вратовете — те бяха с различни цветове, а също и по жакетите. Всяко племе има свой начин на обличане.

— А как се облича твоето племе? — попита Койла.

— Както и да е, аз не съм облечен така. Махнах всичко излишно, когато отидох на служба при Дженеста. Тъй че за тях ще е по-трудно да разберат от кои съм. Но аз мога да ги определя веднага.

Страк все още го гледаше със съмнение.

— Твърде много „ако“ и „може би“, Джъп.

— Така е, само дето още не съм споменал най-големия проблем. Няма начин да не броят колко джуджета излизат и колко влизат.

— Което означава, че не можем да те смесим с групата.

— Точно така. Трябва да бъда разменен с някой от тях.

Койла го погледна присмехулно.

— И как предлагаш да го направим?

— Честно казано, нямам понятие. Но ако успеем, има няколко фактора в моя полза. Първо, не смятам, че едно ново лице ще предизвика подозрения, тъй като джуджетата са събрани от различни племена. Второ, хората не могат да ни различават един от друг. Това важи и за другите древни раси, както знаете.

— Е, и? — подкани го Койла.

— Хората няма да очакват, че зад стените се е промъкнало враждебно джудже.

Страк поклати бавно глава.

— Джъп, не ме разбирай погрешно, но твоята раса има репутацията... да се носи, накъдето духа вятъра, ако ме разбираш. Хората знаят, че джуджетата се сражават на всички страни.

— Не ме обиждаш, Страк. Отдавна съм престанал да се извинявам за постъпките на сънародниците си. Нека да кажем тогава, че не биха очаквали едно-единствено враждебно джудже да се промъкне в крепостта. Помни, че хората са като нас — виждат само онова, което искат. Те използват джуджетата. Аз съм джудже. Да се надяваме, че с това въпросът се изчерпва.

— Да се надяваме... — повтори като ехо Койла. — Хората са негодници, но не са малоумни.

— Знам.

— А какво ще направиш с татуировките на лицето си? Имаш бойни отличия.

— Корен от гарва. Мачка се във вода и се добавя малко глина за цвят. Ще се боядисам и никой няма да разбере.

— Освен ако някой не се вгледа внимателно — рече Страк. — Много станаха рисковете.

— Зная. Но по принцип съгласен ли си с плана?

— Да, просто защото не виждам друг начин.

Джъп се засмя.

— Добре де — намеси се Койла. — Останаха още няколко подробности. Като например как ще те разменим с някое от джуджетата?

— Предложения? — попита Страк.

— Да. Джуджетата се изкарват всеки ден на работа. Ще устроим засада на една от каруците и в суматохата Джъп ще се вмъкне.

— Не. Опасно е и ще събудим подозренията на човеците.

— Прав си — съгласи се Койла. — Май няма да стане. Ти какво предлагаш, Джъп?

— Ами... единственото, което ми идва на ум, е да отидем при източника на джуджета. Искам да кажа, трябва да има някое място, откъдето идват, и мога да се обзаложа, че не е далече. Някое селце например.

— Виж, в това има логика — съгласи се Страк. — За да го открием, ще трябва да проследим каруците следващия път, когато излязат.

— Точно така. Но ще го направим без конете. Добре, че каруците са бавни.

— Остава само да се надяваме, че селцето наистина е близо — рече Страк. — Койла, върни се при другите и им разкажи какво е станало. След това доведи неколцина оръженосци. Ще чакаме тук следващата поява на каруците.

— Разбираш, че тази идея е направо безумна, нали? — попита го тя.

— И така да е, вече взе да ни става навик. А сега тръгвай.

Тя се подсмихна и изчезна сред житата.

Каруците с джуджетата се появиха отново по здрач. Този път нямаше и следа от каретата.

Страк, Койла, Джъп и двама войници изчакаха керванът да мине покрай тях, след това го последваха, като се прикриваха в нивите. Не

след дълго обаче житата отстъпиха място на голи поляни и се наложи да проявяват цялата си изобретателност, за да не бъдат забелязани. За щастие каруците наистина се движеха бавно. По някое време напуснаха павирания път и се заклатушкаха през полето. Орките продължиха да следват кервана още две мили в посока към Калипарския залив. Тъкмо когато Страк започна да се безпокои, че ще стигнат чак до брега на залива, каруците свиха към едно малко езеро и спряха.

Спуснаха задните прегради и джуджетата заизскачаха. После се разпръснаха на малки групи в различни посоки.

— Това трябва да е място за среща — отбеляза Страк.

— Така е, навярно събират работна ръка от цялата околия — съгласи се Джъп. — Още по-добре за нас. Никой няма да забележи, ако един от тях изчезне.

След като описаха кръг, каруците потеглиха обратно за Троица. Освободени от товара, те се движеха значително по-бързо. Орките продължиха да се спотайват в храсталаците. Недалеч от тях минаха няколко джуджета.

— Дотук добре — отбеляза Страк. — Ще чакаме до сутринта, когато ще дойдат да ги вземат.

Той разпредели смените за нощната стража.

Нощта премина без произшествия.

Малко преди зазоряване към поляната отново започнаха да се стичат джуджета. Джъп завърза на врата си захабена червена кърпа — знак на едно племе от затънтен край. След това намаза боята по бузите си, за да скрие татуировките. Страк се боеше, че крайният резултат няма да е убедителен, но се оказа, че греша.

— Сега ни трябва някой подходящ работник — рече той. — И да е достатъчно далеч от езерото.

Всички се заоглеждаха за възможен кандидат. Един от оръженосците побутна Страк и посочи едно самотно джудже, което крачеше през тревата вдясно от тях.

— Аз ще го направя — надигна се Джъп.

Страк се опита да го спре.

— Трябва да съм аз, Страк. Сигурно разбираш защо.

— Добре. Но вземи Койла да ти пази гърба.

Двамата запълзяха към набелязаната жертва. Останалите можеха само да ги наблюдават, като в същото време държаха под око и другите работници.

Малко след това самотното джудже ненадейно се изгуби от погледите им. Чу се кратък шум от сборичкване. Миг по-късно на мястото му се появи Джъп, който продължи да крачи към чакащите каруци.

Орките го следяха зорко, готови да се намесят, ако нещата не потръгнат според очакванията им. Джъп вървеше с безгрижна походка.

— Страшно го бива за тези неща! — подхвърли с нескрито възхищение един от оръженосците.

Храстите се раздвижиха и от тях изпълзя Койла.

— Стигна ли вече? — попита тя.

— Почти — отвърна Страк.

Джъп излезе на откритото при езерото, където вече се бяха събрали десетина джуджета. Това бе най-рискованият момент и първото изпитание за плана им. Но нито джуджетата, нито кочияшът му обърнаха внимание. Само след няколко минути керванът потегли. Джъп бе в една от каруците, натъпкан при останалите джуджета.

Орките го изпроводиха с угрижени лица. Оставаше им само да се молят маскировката му да се окаже трайна.

Каруците се отдалечаваха, без да спират. Единствено плющенето на камшиците отекваше надалеч.

Най-сетне и последната каруца се скри. Докато я изпровождаха с поглед, орките забелязаха, че тази сутрин на полето бяха излезли повече хора от вчера. Отново бяха предимно жени, но сега пазачите бяха повече.

Върколаците започнаха да се прокрадват към Троица, следвайки отдалеч каруците. Както и предния ден, когато керванът приближи портите, по бойниците се появиха стражници. Чуха се викове, сетне вратите се разтвориха. Каруците влязоха. Облечени в черно мъже изтичаха да затворят вратите.

Звукът от затръшването им бе като съдбоносен гонг.

Страк се надяваше той да не оповестява края на Джъп.

18.

Градските порти се затръшнаха зад Джъп.

Тъй като нямаше какво да прави, той се заоглежда. Първото, което видя, бяха дузина стражници, облечени с черни униформи и въоръжени до зъби.

Що се отнася до Троица, градът бе построен почти като военен лагер. Във всеки случай разположението му би задоволило и най-педантичния военачалник. Всички къщи бяха подредени в редици. Някои от тях бяха дървени, други каменни, със скосени покриви и масивни подпори. Имаше и по-големи, продълговати постройки, които наподобяваха казарми, със стени от надлъжно сковани греди. Улиците бяха прави като стрели. Дори и оскъдните дръвчета бяха насадени в права линия.

Виждаха се човеци — мъже, жени и деца, които щъкаха във всички посоки, всеки тръгнал по работа. Подобно на стражниците, мъжете бяха облечени в черни дрехи. Одеждите на жените и децата, макар и разноцветни, също не се отличаваха с изящни кройки.

Джъп още не беше завършил огледа, когато каруцата спря и джуджетата наскочаха на калдъръма. През целия път почти не бяха разговаряли помежду си. Ето че приближаваше вторият момент на истината. Сега щеше да разбере, дали хората разполагат със списък на работниците. Ако е тъй, очакваха го крайно неприятни последствия.

Съвсем според настроенията, които навяваше този вманиачен на тема симетрия град, джуджетата бяха строени в няколко редици на площадчето. След това, за огромно облекчение на Джъп, покрай редиците преминаха неколцина надзиратели, които ги изброиха, като сръгнаха всеки един от тях с пръст в гърдите. Човекът, който броеше редицата на Джъп, мърдаше съсредоточено устни и въобще не му обърна внимание.

Джъп още се чудеше какво ще последва, когато при вратата на една от постройките, наподобяващи казарми, настъпи суматоха. На

входа се появи мъжът, когото вчера бяха видели в една от каретите и за когото бяха предположили, че е Кимбал Хоброу.

Очите му бяха все тъй студени и пронизващи, лицето — безизразно и неприветливо. Джъп предположи, че е на средна възраст според човешките представи, макар че не беше никак лесно да се правят подобни преценки, когато ставаше въпрос за друга раса. Някои разправяха, че съществувала формула за изчисляването на възрастта при хората, подобна на тази при котките и кучетата, но точно сега Джъп не можеше да си я спомни.

Но без съмнение човекът притежаваше харизматична външност. Излъчваше власт, сила и стаена заплаха.

Заселниците се смълчаха и се отдръпнаха да му сторят път. Той се приближи до спрялата отпред карета и се покатери на седалката. След това се извърна и огледа бавно джуджетата. Джъп почувства, че се свива под пронизителния му поглед.

Хоброу вдигна ръка в жест, нареждащ пълно мълчание, макар че и без това на площада не се чуваше нито звук.

— Аз съм Кимбал Хоброу! — обяви той. Гласът му бе нисък и дрезгав, твърде мощен за слабото тяло, в което се пораждаше. — Някои от вас са нови тук — добави той.

Джъп се зарадва да го чуе. Това улесняваше положението му.

— Тези, които са идвали и преди, вече са чули това, което ще ви кажа. Но си заслужава да го повтора. Ще правите каквото ви се казва и нито за миг няма да забравяте, че сте само гости, допуснати в крепостта, за да могат хората да се заемат с по-важни дела.

„Сигурно ще ни карат да прием тор — помисли си Джъп. — Ама че майтап!“

Хоброу огледа слушателите си, сякаш им даваше време да възприемат чутото.

— Има някои неща, които са позволени тук, и други — които са забранени — обяви той. — Можете да работите здраво върху възложените ви задачи. Позволено ви е да изразявате уважение към надзирателите. Позволено ви е да се прекланяте пред онези, които са били създадени по образ и подобие на Върховния Творец.

„Толкова по въпроса за моркова — рече си Джъп. — Да чуем за тоягата.“

— Не позволяваме леност, безочливост, неподчинение, разпуснатост и груб език. Не толерираме употребата на алкохол, пелуцид или други упойващи средства. Няма право да заговаряте гражданите, ако те първи не ви заговорят, и трябва да се подчинявате безпрекословно на всяка издадена от тях заповед. През цялото време ще спазвате порядките и законите на нашия град, които са и закони на Твореца. Нарушителите ще бъдат наказвани. Също като Върховния Творец, аз мога да отнемам това, което съм дал.

Той плъзна стоманения си поглед по джуджетата. Джъп забеляза, че малцина посмяха да срещнат очите му. Той самият се опита да ги избегне, за да не привлича внимание.

Хоброу повдигна шапката си, разкривайки изненадващо черна коса, прошарена от сребристи кичури.

— А сега да се помолим за успешна работа — рече той.

Джъп погледна крадешком останалите. Джуджетата, които имаха шапки, също ги бяха свалили. Следвайки примера им, той сведе глава, чувствайки се като глупак. Нямаше представа защо трябва да се прави това. Не му се беше налагало да прибегва до подобен подход, когато разговаряше с боговете. Едва ли от местоположението на шапката му зависеше дали боговете ще го чуят, или не.

— О, Всевишни, който си създал всичко на този свят — поде Хоброу. — Смирено просим да приемеш молитвите ни. Благословени да са усилията на тези нисши създания, о, Господи, и ни помогни да ги въздигнем над тяхното невежество и глупост. Благословени да са усилията и на нас, Избраниците, които най-добре служим на волята Ти, Всевишни. Дай ни сили за отредената ни мисия, Господи. Ние сме инструментите на Твоя гняв. Позволи ни да бъдем Твоя меч и Твоя щит срещу неверниците и нечестивците. Опази чиста расата ни и порази без милост нашите и Твоите врагове. И ни направи, о, Господи, безмерно благодарни за даровете, с които не спираш да ни отрупваш.

Без повече думи Хоброу си сложи шапката, слезе от каретата и се прибра в сградата, откъдето беше излязъл. Последваха го неколцина помощници.

— Този нещо ми се видя сърдит — обърна се Джъп към джуджето до него.

Мрачният му съсед игнорира забележката. Той само огледа Джъп от главата до петите, но без прекомерно любопитство.

„Ще ми хареса това местенце“ — помисли си Джъп.

Един стражник, или надзирател, както Джъп вероятно трябваше да го нарича, зае мястото на Хоброу на капрата. Зад него се наредиха още надзиратели.

— Вие, новите, останете, за да получите разпореждания — рече той. — А тези от вас, които си знаят задълженията, да тръгват на работа.

Повечето от джуджетата се разпръснаха в различни посоки.

— И да се върнете преди здрач! — извика подире им мъжът.

Останаха Джъп и още четири джуджета. Сега, когато не беше скрит в тълпата, той се почувства беззащитен. Джуджетата се струпаха около надзирателя и Джъп побърза да ги последва.

— Чухте думите на господаря — рече им надзирателят. — Постарайте се да ги спазвате. Защото в Троица знаем как да наказваме непокорните — добави той заплашително. След това надникна в един тефтер. — Трябват ми трима за строежа на централния площад. Ти, ти и ти — той посочи избраниците. — Последвайте го.

Един от помощниците им даде знак да тръгнат с него.

Мъжът погледна отново в тефтера.

— Един за изкопаване на нова помийна яма на южната страна.

Джъп вече бе сигурен, че с неговия късмет точно той ще е избраникът.

— Ти.

Надзирателят посочи другото джудже, което никак не сияеше от щастие, когато се отпрати след помощника.

Останал последен, Джъп се притесни. Мина му през ума, че може би са го разкрили по някакъв начин и му готвят клопка. Надзирателят втренчи тежкия си поглед в него.

— Ти ми изглеждаш як — рече той.

— А-а, да, тъй си е.

— Наричай ме „господарю“ — информира го с леден тон надзирателят. — За теб всички човеци сега са „господари“.

— Да... господарю — поправи се Джъп, опитвайки се да потисне надигащата се в гърдите му неприязън. Надзирателят отново погледна в тефтера.

— Работна ръка за пещта на ботаническата градина.

— На кое? — попита Джъп и побърза да добави: — Господарю.

— На парниците. Отглеждаме растения, които се нуждаят от топлина. От теб ще се иска да помагаш при пещта... — Той махна с досада. — Ще ти обяснят на място.

Джъп тръгна с помощника, на когото го бяха поверили. Мъжът бе от мълчаливите, а и джуджето не гореше от желание да подхваща разговори. Беше се надявал, че работата ще му осигури възможност да обикаля наоколо и да шпионира. Засега обаче не бе ясно какво го чакаше. Съдейки по строгия ред, който цареше зад градските стени, едва ли щеше да постигне много. В най-добрия случай щеше да се прибере при другарите си с мазоли по ръцете. В най-лошия щеше да изгуби главата си.

Като вървеше на няколко крачки след помощника, Джъп прекоси една права улица и няколко постройки, които му изглеждаха съвършено еднакви. В дъното на улицата свърнаха по друга, която бе досущ като първата. Джъп започна да се озърта объркано.

Свиха отново. Този път най-сетне забеляза ориентир — най-високата сграда на Троица, която бе видял отдалече. Издигаше се с четири или пет етажа над останалите постройки и стените ѝ бяха от гранитни плочи.

Бе впечатлен и от масивните порти на сградата, над които имаше грамаден овален прозорец. Най-забележителното в него бе стъклото. Джъп бе виждал стъкло само веднъж досега, в двореца на Дженеста, но знаеше, че това е рядък и скъп материал, чието производство е много сложно. Стъклото на този прозорец обаче бе синкаво, а в средата му бе изрисуван типичен унистки мотив. Джъп предположи, че то има култово значение. Помощникът забеляза втренчения му поглед и го подкани да върви. Джъп си придаде безразлично изражение и продължи.

Докато вървяха, си каза, че ще трябва да приключи със задачата си до вечерта. На другия ден сигурно вече щяха да знаят за изчезналото джудже или пък щяха да открият тялото му в храстите. А тогава часовете му щяха да са преброени.

Подминаха храма, свиха отново и се озоваха пред друга голяма и причудлива постройка. Беше по-ниска от храма, но доста по-странна на вид. Външните ѝ стени, изградени от квадратни червеникави камъни, бяха на височината на Джъп. Над тях се издигаше преграда от прозрачно стъкло, затворено в дървени рамки, които се срещаха на

плоския покрив. Цялата постройка имаше правоъгълна форма, а стъклото бе замъглено и влажно отвътре. Джъп едва различаваше през него неясни тъмнозелени очертания.

От едната страна постройката завършваше с каменна къщичка, която нямаше стъклен похлупак. Помощникът се насочи към нея.

Още на вратата ги посрещна гореща вълна.

Джъп забеляза, че от вътрешната страна няма никакви прегради между къщичката, в която бяха влезли и така наречения разсадник. Вътре бе влажно. Парникът буквално гъмжеше от растения — малки и големи. Бяха подредени в саксии по пода и рафтове по стените. В едни имаше цветя, в други — малки храсти или дръвчета. Повечето му бяха абсолютно непознати.

В къщичката, в която бяха влезли, имаше три високи тухлени пещи. И в трите горяха огънове. Пред всяка имаше купчина цепеници и от онези черни камъни, които човеците използваха, за да подхранват пламъците. Ето още един начин, мислеше си Джъп, с който човеците изтощават земята.

Над решетките, с които бяха захлупени пещите, стърчеше широка пръстена тръба, от която излизаше дим. Тръбата правеше завой и навлизаше през отвор в стената в откритата част на парника.

Джъп веднага схвана с каква цел е направено всичко и се възхити, на инженерните способности на хората. Не знаеше само защо е било необходимо да си правят труда.

В помещението имаше две джуджета, едното хвърляше с лопата черни камъни в пещите, другото подаваше цепеници. И двете бяха сърдити и плувнали в пот. Имаше и един човек, който седеше в широко кресло близо до вратата, колкото се може по-далече от топлината. Когато Джъп и помощникът влязоха, той се надигна и поздрави:

— Здравей, Стърлинг.

— Здравей, Истуан. Водя ти един новак — отвърна помощникът и посочи небрежно Джъп.

Истуан не си направи труда да го погледне.

— Тъкмо на време — изръмжа той. — Тези двамата не успяват да поддържат температурата.

Стърлинг кимна, махна с ръка и си тръгна.

— Отзад има водни резервоари — обясни пренебрежително Истуан. — Те захранват тръбата над пещите. Водата трябва да е

гореща постоянно, за да са доволни растенията.

— Какви са тези растения, господарю? — попита Джъп.

Истуан го погледна стреснато, сякаш го бе заговорило домашно животно. Сетне на лицето му се изписа подозрение.

— Не е твоя грижа. От теб се иска само да не позволяваш на температурата да спада. Ако се провалиш, ще те нашибам с камшик.

— Да, господарю — отвърна Джъп и си придаде уплашен вид.

— Задачата ти е да попълваш запасите от въглища, да следиш нивото на водата в резервоарите и да заместваш другите двама, когато окапят. Разбрано?

Джъп кимна.

— А сега хващай лопатата и отивай за въглища. Ето там има. — Надзирателят му посочи една врата.

Тя водеше към вътрешен покрит двор. Там имаше малка планина от цепеници и две дървени каци, пълни с вода. Джъп се захвана за работа.

Натоварването бе изтощително, а и никой от тримата не беше склонен да подхваща разговори. Джъп скоро се примири с враждебното мълчание, което цареше в парника.

След около час надзирателят се надигна и се протегна.

— Отивам да докладвам как върви работата — уведоми ги той. — А вие продължавайте и не се мотайте!

Веднага щом човекът излезе, Джъп се опита да поговори с другите джуджета.

— Какви странни растения... — поде той.

Единият сви безразлично рамене. Другият дори не си направи труда да го погледне. И двамата мълчаха.

— Не бях виждал такива досега — упорстваше Джъп. — Изглежда не са зеленчуци.

— Това са някакви билки — отвърна най-сетне първото джудже. — За отвари...

— А, така ли било? — Джъп се приближи към едно от растенията.

— Не можеш да влизаш вътре! — извика му другото джудже. — Забранено е.

Джъп разпери ръце послушно.

— Добре де. Интересно ми беше.

— Няма какво да ти е интересно. Работи и не задавай въпроси.

Джъп се върна при купчините. Отново настана мълчание. Още щом влезе, надзирателят нареди на Джъп да провери как е налягането на парата и нивото на водата в резервоарите.

Оказа се, че е време да бъдат напълнени, което пък означаваше, че надзирателят и двете джуджета трябваше да идат за още вода. След като предупреди Джъп да поддържа огньовете и в трите пещи, човекът излезе заедно с джуджетата.

Щом напуснаха помещението, Джъп отиде да разгледа растенията. Все още не можеше да разпознае никое от тях. Но това не беше изненадващо, тъй като никога не се бе интересувал от подобни неща. Реши да откъсне няколко листа, за да ги покаже на другарите си. След като избра на посоки три от растенията, той внимателно откъсна от тях по едно листо. Скри ги в ботушите си, защото се сети, че може би на излизане от града ще ги претърсят.

Като свърши с това, върна се при пещите, зареди ги отново с цепеници и въглища, отиде до вратата, отвори я и надзърна на улицата. Наоколо не се виждаше никой. Джъп прекрачи прага.

По пътя към парника бе видял други джуджета да вървят сами по улиците — вероятно изпълняваха поръчения или носеха послания. Ето защо си придаде делови вид.

Вече беше решил накъде да върви, макар че планът му бе рискован. Смяташе, че ако звездата се намира в града, най-вероятно ще е някъде в храма. Изглеждаше логично, като се имаше предвид фанатизмът на унистите.

Отправи се натам.

Не беше необходимо да му обясняват, че джуджетата са нежелани гости в светите места на човеците. Нито че наказанието за подобно престъпление ще бъде сурово. Но не виждаше смисъл да рискува главата си, като прониква в Троица, а сетне да се спотайва, без да предприема каквото и да било.

Както и по-рано, вратите на храма бяха затворени. Но вътре сигурно имаше хора. Сградата бе толкова голяма, че можеше да побере цяла тълпа.

Той си пое дъх, приближи се до портата и натисна дръжката. Вратата се отвори и той надзърна. Храмът беше празен и Джъп се шмугна чевръсто вътре.

Намираще се в просторна зала, мебелирана семпло, но с вкус, който граничеше дори с елегантност. За последното допринасяше богатата употреба на дървен материал. Първото, което видя, бяха редовете пейки, подредени пред най-обикновен на вид олтар. Таванът бе висок и сводест.

Отново се вгледа в овалния прозорец над вратата, който, оказа се, имаше двойник над олтара. Стъклата на втория прозорец бяха кървавочервени и там също бе изрисуван познатият унистки символ. Падащата отвън светлина преминаваше през него и оформяше две пресечени черти върху дъсчения под.

Джъп заобиколи пейките и се приближи към олтара. Той бе скромнен — върху обикновено бяло платно бяха подредени метален унистки символ, два дървени свещника и сребърна чаша. Както и кутия с прозрачни стъклени стени.

Звездата лежеше в кутията.

Джъп бе предполагал, че ако въобще открие втория инструмент, той ще е досущ като първия. Беше вярно, но само донякъде. Тази звезда беше със същите размери и форма. Но докато другата бе с пясъчен цвят, тази бе зелена и лъчите ѝ бяха пет, а не седем. Освен това бяха подредени по различен начин.

Джъп се поколеба. Инстинктът го подканяше да строши стъклената кутия, да сграбчи звездата, а след това да потърси някакъв начин да се измъкне от града. Здравият разум му нашепваше, че това е прибързан ход, който вероятно ще го доведе до гибел.

Решението му бе отложено заради гласовете, които неочаквано се разнесоха отвън. Поне неколцина човеци се приближаваха към вратата. Джъп се огледа, но не видя друг изход. Нямаше и къде да се скрие, освен под олтара. Шмугна се там тъкмо когато вратите се разтвориха.

Проснат на пода, той надзърна внимателно между подпорите.

Видя Кимбал Хоброу, който тъкмо си сваляше шапката. Придружаваха го двама също толкова навъсени и сериозни мъже. Те заобиколиха пейките и за миг Джъп си помисли, че идват за него. Сви юмруци, твърдо решен да не се даде без бой.

Но мъжете спряха на няколко крачки от олтара и седнаха на първия ред. Следващата мисъл на Джъп бе, че се готвят за някакъв религиозен ритуал. Оказа се, че и този път греши.

— Тадеус, как стои въпросът с водата? — попита Хоброу.

— Всичко е готово. Ако се наложи, още днес можем да преминем на собствени запаси.

— А смесите? Ще се разтворят ли във водите, без да бъдат открити?

— Пуснем ли ги вътре, ще се стопят, сякаш ги няма. Докато не подействат, разбира се. След два дни ще направим последен опит.

— Погрижете се за това. Не искам повече отлагания.

— Да, господарю.

— Вземи го присърце, Тадеус. Планът на Всевишния се развива добре. Нека първо успеем тук, а сетне ще разпространим мора и понадалеч. Близо е часът за избавлението на нашата раса, братя мои. И не само от заразата на пантеонистите.

Джъп нямаше представа за какво говорят, но чутото хич не му се понрави.

Изведнъж Хоброу се изправи и пристъпи към олтара. Джъп замръзна. Не виждаше Хоброу, но имаше чувството, че той разглежда звездата или може би я е взел в ръце. Джуджето въздъхна мислено, когато фанатикът се обърна към спътниците си.

— Не бива да забравяме, че кръстоносният поход срещу Прокоп също е от голямо значение. Как са силите ни на този фронт, Калверт?

Джъп наостри слух, чул да се споменава родината на тролите.

— Битката при Тъкашка ливада се състоя в неподходящ момент — отвърна запитаният. — Тя ни забави в изпълнението на плана. Ще минат няколко седмици, преди да съберем достатъчно хора.

Хоброу не беше доволен.

— Не бива да чакаме. Онези неверници държат нещо, което по право е наше. Ще разгневим Господ със забавянето.

— Но, господарю, не бива да преминаваме към открити враждебни действия, преди да разполагаме с необходимата сила. Инак може да се случи непоправимото.

— В такъв случай докарайте още нечовеци, за да освободят хората от работа. Нека нищо не застава на пътя ни, братя мои. Добре, утре пак ще разговаряме. А сега, връщайте се на работа и нека Бог е с вас. Щом следваме волята Му, ще победим.

Хората на Хоброу излязоха, но той остана. Върна се при олтара, склучи ръце и подпря на тях глава.

— Дай ми силата, която ми трябва, о, Господи — произнесе той напевно. — Защото следваме Твоя план. Благослови усилията ни да прочистим тази земя, за да могат Твоите избраници да жънат плодовете ѝ необезпокоявани.

Джъп започна да се тревожи, че се е забавил прекалено. Ако Хоброу останеше още малко в храма, можеше да започнат да го търсят.

— И дари ни с божествената Си благословия, в нашия поход срещу варварите от Прокоп. Нека получим онова, що държат и що ни е нужно, за да изпълним предназначението от Теб. Укрепи решимостта ни, о, Господи, и прогони страховете ни, докато Ти служим вярно.

Хоброу се изправи, обърна се и напусна храма.

Джъп си наложи да изчака още малко, преди да се подаде от скривалището си. После се приближи до външната врата и я отвори съвсем леко. Наблизо не се виждаше жива душа и той излезе от храма, след което бързо се отправи към парника. През цялото време обмисляше чутото.

За негово щастие, когато се прибра, се оказа, че парникът е все така пуст. Веднага започна да хвърля цепеници и въглища в пещта, защото огньовете бяха почти угаснали. Тъкмо приключи със задачата, и навън се чу тропот на приближаваща се каруца.

Влезе Истуан и огледа подозрително помещението. Джъп почти очакваше човекът да се нахвърли върху него.

— Виждам, че добре си поработил — рече надзирателят. Джъп не можеше да повярва, че чува похвала от устата му, но се усмихна и кимна, защото беше прекалено изтощен, за да отговори.

Почти веднага го пратиха да пренася вода от каруцата до резервоарите. След това имаше и други изнурителни задачи. Джъп нямаше нищо против. Ако не друго, поне имаше достатъчно време, за да размишлява. Вече не се съмняваше, че няма да завърши задачата си този ден. Но поне знаеше къде държат звездата, а освен това бе събрал и допълнителни сведения, които обаче му се струаха доста обезпокояващи.

Продължиха да се трудят почти до здрач. След това Истуан им каза, че трябва да идат при главната порта, за да ги откарат. Този път ги оставиха да се прибират сами.

По обратния път спътниците на Джъп бяха все така мълчаливи. Когато излязоха на големия площад в центъра, видяха каретата на

Хоброу. Той отново седеше на седалката, но този път го придружаваше жена. Всъщност тя бе съвсем млада, почти дете, но дрехите ѝ бяха най-ярките, които Джъп бе виждал, откакто бе влязъл в Троица. Косата и беше медноруса, а очите — морскосини. Тялото ѝ бе пълно, дори дебело. Устата ѝ бе изкривена в неприятна усмивка.

Когато горделивият Хоброу и жената-дете ги отминаха, Джъп попита спътника си кои са тези.

— Хоброу и дъщеря му — отвърна лаконично джуджето и се засмя.

— Че кое е смешното? — попита учудено Джъп.

— Името ѝ. Наричат я Милост.

Стигнаха при главната порта. Останалите джуджета вече се бяха качили в каруците и ги чакаха. Преброиха ги и после — както и бе очаквал Джъп — ги претърсиха. Но не особено старателно — само опипаха дрехите и джобовете им. Никой, слава на боговете, не надникна в ботушите му. Сега поне знаеше, че ще може да изнесе звездата незабелязано.

Накрая им пуснаха по няколко дребни монети в шепите и каруците потеглиха.

Отварянето на градската порта бе най-приятният миг през целия ден.

19.

След като се прибраха в мината, Джъп преразказа на Върколаците прежеждията си от деня. Алфрей веднага се зае да изследва листата.

— Добре си се справил, Джъп — похвали го Страк. — Но не съм ентузиазизиран от идеята да се връщаш там. Представи си, че съобщят за изчезналото джудже или намерят трупа му.

— Мислих върху това. Повярвай ми, капитане, на мен тази идея също не ми се нрави. Но ако искаме да сложим ръка на звездата, друг начин няма.

— Едно е да я намериш, а друго — да я вземеш — посочи Койла. — Какъв е планът?

— Чудех се дали не мога да се прехвърля по някакъв начин през стената? — предложи Джъп.

— Едва ли — поклати глава Страк.

— А какво ще кажете да направим копие на звездата и да го поставим на мястото на оригинала? — рече Койла.

— Хубава идея. Но и това няма да стане. Никой от нас няма нито уменията, нито материалите и инструментите, с които да изработи достоверно копие.

— Освен това, онази в Троица е различна от нашата — припомни им Джъп. — Ще трябва да я правим по спомени. Дори и да изработим копие, това не решава въпроса как да изнесем оригинала.

— Така е — съгласи се Страк. — Изглежда единственият начин е директният подход. И без това в него най-много ни бива.

— Да нямаш предвид щурмуване на крепостта? — попита Койла. — Шепа орки срещу цял град?

— Не точно. Но планът ми се уповава главно на теб, Джъп. И е далеч по-опасен от всичко, което си правил досега.

— Накъде биеш, Страк?

— Ти ще откънеш звездата, а после ние — теб.

— Какво?

— Всъщност всичко е съвсем просто. Ако се справим, утре ти и звездата ще сте зад градските стени, а ние — отвън. Има ли някакъв начин да ни вкараш?

— По дяволите, Страк, нямам представа...

— Забеляза ли друг път за влизане или излизане, освен градските порти? Нещо, което да сме пропуснали по време на огледа?

— И да има — не съм го видял.

— Тогава остава главната порта.

— Но как?

— Ще уговорим час. Ти ще се измъкнеш от парника, ще откраднеш звездата и после...

— И после ще ви отворя портата. Това ми изглежда страшно рисковано, Страк. Вратите са тежки и добре охранявани.

— Не съм казал, че ще е лесно. Ще трябва да се справиш с пазачите и да дръпнеш резето. Ние ще чакаме отвън и ще ти помогнем да отвориш. Оттук нататък става по-лесно. Но ако този план ти се вижда опасен, ще опитам да измисля нещо друго.

— Всъщност снощи, когато си тръгнах, при вратата имаше само двама стражници. Няма да е трудно да се справя с тях. Добре, да опитаме с твоя план.

Алфрей се присъедини към тях. Стискаше в шепата си листата, които бе донесъл Джъп. Имаше озадачен вид.

— Джъп, тези растения са много особени.

— Защо? Какви са?

— Познах два от трите вида, макар че са много редки. — Той вдигна едно листо. — Това е унтикс, нисък храст, който се среща в южните области. — А това — той посочи второто листо, — е „прощална лилия“ и расте на запад, макар че ще ви трябва години да откриете подобна. Третият екземпляр е нов за мен и предполагам, че хората са го донесли с тях в Марас-Дантия. Но най-вероятно има същото предназначение, като другите два.

— И то е? — попита Страк.

— Да убива. Двете, които познах, са сред най-отровните растения по нашите земи. „Прощална лилия“ ражда мънички плодове, които имат смъртоносно действие дори в незначителни количества. А при унтикса се вари стеблото. Само боговете знаят колко е опасно третото растение, което не познавам. А, да, първите две имат още една

обща черта. Те са с толкова силно действие, че ефектът им не намалява дори когато се разтварят в големи количества вода. Ясно ли ви е сега какво е намислил Хоброу?

Джъп беше потресен.

— Да, по дяволите. Отглеждат тези растения, за да изтравят с тях древните народи.

Алфрей кимна.

— Прилича по-скоро на масово убийство. Това обяснява и бента. Хоброу си осигурява собствени запаси от прясна вода, преди да отрови другите водоизточници.

— В Троица видях кладенци.

— Значи водният резервоар е само още една предпазна мярка.

— Или може би точно него смятат да отровят — рече Страк. — Когато контролираш водоизточниците на цял район...

— Можеш да насочваш обитателите му към онези от тях, които ти избереш — довърши Койла. — Ако например настъпи суша, както ще стане през близкия сезон.

— Каквото и да е, важното е, че се подготвя масово изстребване — заключи Алфрей.

Джъп си припомни още нещо.

— Хоброу каза, че ако се получи тук, ще го изпробват в по-широк мащаб. Сетне говориха за чистотата на расата в Троица и за това, че трябва да бъде опазена. Какъв по-добър начин от това да изстребиш останалите раси?

— План на безумци — отсъди Алфрей. — Помислете само. Първият, който отпие от водата, ще умре и това ще предупреди останалите. Нима унистите наистина вярват, че ще успеят?

— Може би са прекалено заслепени от омраза — търсеше обяснение Страк. — Или смятат, че ще е достатъчно да изстребят известна част от нас.

— Какви мръсници! — избухна Койла. — Не можем да им позволим да го сторят, нали, Страк?

— А какво да направим? И без това си имаме достатъчно проблеми.

— И ще си тръгнем, без да предприемем нищо?

— От обясненията на Джъп стигнах до извода, че този парник е дълбоко във вътрешността на Троица. Няма никакъв начин да стигнем

до него, особено когато вдигнат тревога за изчезналата звезда. Единственото, което можем да предприемем, е да разпространим вестта за намеренията на Хоброу сред останалите древни народи и да се надяваме, че ще вземат мерки.

— Това не е достатъчно — поклати глава Койла.

— Ами ако измисля още нещо, докато съм вътре? — предложи Джъп. — Без да излагам звездата на опасност.

— Тогава ти желая късмет. Но звездата е от първостепенно значение. Изглежда в нея и останалите се крие сила, която може да помогне на Марас-Дантия да възвърне изгубеното си величие.

— Питал ли си се някога защо му е на Хоброу звездата? — обади се Алфрей.

— Да — кимна Страк. — Но си спомних какво каза Моббс. Не е изключено човеците да са я намерили случайно и да не подозират истинското ѝ предназначение.

— Не че ние го знаем — промърмори Койла.

— Или пък Хоброу знае за какво могат да послужат реликвите и затова иска да ги има всичките — рече Джъп.

— И пътем да изстреби древните народи — кимна Койла.

— Добре, стига сме си блъскали главите — заключи Страк.

Джъп се обърна към Алфрей.

— Как е Хаскеер?

Дори да беше изненадан, че Джъп се интересува от здравето на своя главен опонент, Алфрей с нищо не го показа.

— Добре. Надявам се скоро да преодолее треската.

— Жалко, че е в безсъзнание. Може да ме дразни понякога, но утре щеше да ни е полезен.

Поговориха още малко за утрешния план и за експедицията, която Хоброу подготвяше към Прокоп. Накрая се разотидоха и всеки се опита да поспи, тъй като въпросите им бяха повече от отговорите.

И на следващия ден да се влезе в Троица не се оказа особено трудно.

Джъп се появи на сборния пункт, качи се на една от каруците и бе откаран в града. Този път обърна специално внимание на стражите

край портата. Бяха петима. Сърцето му се сви, но опита да се успокои с мисълта, че може би само сутрин е така.

За разлика от предния ден сега Джъп бе скрил в ботуша си нож. Надяваше се, че отново няма да го претърсят. Оказа се прав.

Днес нямаше реч от Хоброу. Изброиха ги по списък и им наредиха да се явят на работните си места от предния ден. Джъп тръгна с другите две джуджета към парника. Истуан ги посрещна, каза им какво да правят и Джъп се захвана за работа.

Уговореното време за среща при градските порти бе по обед — след приблизително четири часа. Което означаваше, че той трябваше да напусне парника много по-рано. Докато работеше, очите му все се стрелкаха към отровните растения в разсадника. Никак не му се щеше да напусне Троица, без да направи нещо и по този въпрос. Страк го бе предупредил, че звездата има първостепенно значение, но Джъп смяташе, че допълнителният риск си заслужава.

Планът му за измъкване от парника бе съвсем прост, директен и малко брутален. Беше го измислил, докато цепеше дърва за пещите.

Когато прецени, че е настъпил моментът, той излезе през задната врата на помещението с пещите и отиде в двора, където обикновено проверяваше нивото на резервоарите. Не искаше да използва ножа срещу своите сънародници, освен ако не се наложеше, независимо от предателската им натура. Ето защо избра един дебел и як клон, притаи се зад вратата и зачака.

Само след няколко минути отвътре се чуха гласове. Не можеше да различи думите, но несъмнено го викаха.

После вратата се отвори и едно от джуджетата излезе.

Джъп изчака, докато се затвори вратата, пристъпи зад джуджето и стовари импровизираната сопа върху главата му. Жертвата рухна в несвяст. Джъп издърпа джуджето настрани.

Върна се на мястото си и отново зачака. Този път вратата се отвори без викове. Появиха се не една, а две фигури.

Джъп стовари клона първо върху главата на джуджето. Но когато се обърна към надзирателя, той вече бе готов да се защитава.

— Ах, ти, мръсен, дребен урод! — изрева Истуан и вдигна своята тояга, която, за разлика от клона на Джъп, бе специално пригодена за нападение.

Двамата започнаха да си разменят удари. Джъп се опасяваше човекът да не извика за помощ. Налагаше се да приключи с него бързо.

Надзирателят не се оказа лесна плячка. Един от ударите му обездвижи за известно време дясната ръка на джуджето. И двамата бяха плувнали в пот и дишаха тежко. Джъп се нахвърли върху човека, надявайки се да намери слабо място в защитата му. Истуан замахна да го довърши и с това движение се разкри. Джъп клекна рязко и когато се изправи, удари другия с клона отдолу в брадичката. Истуан извика от болка и пусна тоягата. Джъп замахна и го халоса втори път, като сега вече го повали в несвяст.

Захвърли тоягата и взе тежката брадва, която използваше, за да сече цепеници. Още с първия удар прекъсна напълно тръбата, която захранваше разсадника с топла пара.

След това изтича при вратата. Водата в тръбата над пещите вече бе секнала. Той загреба разпалени въглени с лопатата, влезе в парника и ги изсипа върху най-близките растения. Повтори го още няколко пъти, не само с въглени, но и с горящи цепеници, докато растенията в парника не пламнаха и огънят не се прехвърли върху дървените стени.

Надяваше се, че така ще убие с един изстрел два заека. Пламъците не само щяха да унищожат растенията, но и да предизвикат суматоха.

След като пожарът в парника се разгоря с пълна сила, Джъп надзърна през външната врата, излезе със спокоен вид и затвори вратата зад себе си. Докато заобикаляше стъклената сграда на парника, видя вътре огнени езици и черен дим. Насочи се право към храма, като се стараеше да върви бавно и целеустремено, въпреки че едва се сдържаше да не хукне.

Питаеше се колко време му остава, докато вдигнат тревога.

Слънцето вече приближаваше най-високата си точка. Върколаците сигурно бяха заели позиции. Надяваше се, че няма да ги разочарова.

Най-сетне излезе на улицата, която водеше към храма. Тъкмо го приближи, когато вратите му се разтвориха и отвътре излезе цяла тълпа хора, които вероятно бяха дошли за религиозна служба. Той замръзна, неподготвен за тази промяна в плана.

Съзнавайки, че докато стои неподвижно на сред улицата може да предизвика внимание, Джъп си наложи да излезе от вцепенението си и да продължи напред. Крачеше бавно и с наведена глава. Заобиколи

храма, като се придържаше към отсрещната страна на пътя и внимаваше да не се блъсне в някой от поклонниците. Никой не му обръщаше внимание. За първи път, откакто попадна в Троица, бе доволен от презрителното отношение към „нисшите“ създания.

Джъп сви зад ъгъла, без да знае къде отива. Описа полукръг и като видя, че поклонниците от храма са се разпръснали, свърна обратно. Сега улицата пред вратата бе почти пуста. Джъп се насочи право към вратата и я бутна решително.

За негово облекчение и този път вътре нямаше никого. Изтича при малката стъклена кутия, вдигна я и я строши с един удар в олтара. Взе звездата, пхна я в джоба си и хукна навън.

Още щом излезе, зърна стълб дим да се издига от мястото, където се намираше парникът. Някой извика. Джъп погледна през рамо. Четирима или петима надзиратели тичаха към него. Той също побягна. Вече нямаше смисъл да се преструва на покорно джудже.

Подгониха го из улиците, размахвайки заплашително юмруци и тояги. Скоро към тях се присъединиха и други. Докато наближи градските порти вече го преследваше цяла разярена тълпа.

Но не този факт събуди тревогата му. При вратите имаше повече стражници от обичайно. Преброи осем. Нямаше никакъв начин да ги надвие. Би могъл да се справи с двама, максимум трима или четирима. Но стражниците бяха два пъти повече.

Другото, което прикова вниманието му, бе каретата на Хоброу. Милост седеше вътре, а самият Хоброу бе на десетина крачки встрани и разговаряше с един надзирател.

Изведнъж му хрумна нещо. Беше отчаяна идея, но нямаше друг избор.

Чули виковете, Хоброу и надзирателят се обърнаха към него. Неколцина от стражниците извадиха оръжия и закрачиха срещу Джъп. Джуджето смени рязко посоката и се втурна право към каретата. Стражниците се опитаха да пресекат пътя му. Самият Хоброу се беше присъединил към тях.

Джъп достигна пръв каретата — само на няколко крачки пред преследвачите си. Скочи на капрата. Милост изпищя. Джъп я сграбчи, измъкна ножа от ботуша си и го опря в гърлото ѝ.

Хоброу и стражниците вече се качваха на каретата.

— Стойте! — кресна им Джъп, притиснал острието към меката, розова плът.

— Пусни я! — заповяда Хоброу.

— Още една крачка, и тя ще умре! — заплаши Джъп.

Погледите им се срещнаха. Джъп се молеше да не прозрат, че блъфира. Макар и да му се бе сторила неприятна, Милост все още бе само дете. Не му се искаше да я наранява.

— Татко жив ще те одере за това — закани се тя. Беше странно да чуе подобна заплаха от устата на едно дете.

— Млъквай! — скастри я той.

— Ах, чудовище! — не спираше тя. — Грубиян вмирисан! Урод!

Той притисна малко по-силно острието. Тя преглътна уплашено и замлъкна.

— Отворете вратите! — нареди Джъп.

Тълпата спря и утихна. Стражниците бяха вдигнали оръжия, но очакваха заповед. Хоброу не сваляше поглед от джуджето.

— Отваряй! — повтори Джъп.

— Не биваше да го правиш — рече му Хоброу.

— Отворете вратите и ще я освободя!

— Откъде да съм сигурен, че ще го направиш?

— Ще трябва да приемеш думата ми.

Лицето на Хоброу бе изкривено от злоба.

— И колко далеч мислиш, че ще стигнеш?

— Това е моя работа. Е, ще отворите ли вратите, или да й пусна кръвчица?

Гневът на проповедника растеше.

— Само косъм да падне от главата на детето ми и...

— Тогава отваряй вратата.

Хоброу изръмжа и за миг Джъп си помисли, че е прежалил дъщеря си. Но после даде знак на стражниците. Те изтичаха при резето, дръпнаха го и разтвориха портите.

За Джъп това бе следващият преломен момент. Ако Върколаците не бяха отвън, нямаше никакъв шанс да се спаси.

Стиснал юздите в едната ръка и опрял нож в гърлото на Милост с другата, той изкара каретата през портите.

От Върколаците нямаше и следа. Това не го разтревожи — не очакваше да се появят веднага.

Едва излязъл на открито и орките се надигнаха от високата трева.
— Слизай! — нареди той на момичето.

Тя го погледна с разширени от ужас очи.

— Слизай! — кресна ѝ той.

Тя потрепери уплашено, скочи от каретата и се затича към портата, където баща ѝ я очакваше с разтворени обятия.

Вече нищо не възпираше стражниците. Те нададоха кръвожадни викове и се втурнаха навън. Джъп пришпори конете.

Веднага щом излязоха от вратата, хората забелязаха Върколаците. Бяха тръгнали с идеята да линчуват джуджето, а се оказа, че ги очаква въоръжен, макар и малоброен отряд. Внезапната поява на орките и тяхната свирепа атака ги хвърлиха в безредие. Койла вся допълнителна суматоха като започна да обсипва със стрели стражниците на кулата. Трина оръженосци насочиха лъковете си срещу тълпата и последваха примера ѝ.

Водени от Страк, останалите Върколаци се нахвърлиха върху хората, които се бяха обърнали и се опитваха да се приберат в крепостта. Иззад тълпата долиташе гласът на Хоброу, който крещеше заповеди и настояваше за кървава мъст.

Страк скочи на капрата до Джъп.

— Скоро ще изкарат конницата. Да изчезваме оттук!

Койла и още неколцина орки се качиха зад него. Останалите затичаха отзад.

— Взе ли я? — попита Страк.

Джъп се ухили.

— В мен е!

Дружината започна да се отдалечава бързо от Троица.

20.

Насред хаоса Кимбал Хоброу бе завладян от неописуем гняв.

Надзирателите крещяха да се доведат коне, по бойниците и крепостната стена тичаха стражници. Чуваха се воплите на ранените, скърцаха количките, с които откарваха трупове. Пожарникарски отряд поливаше с вода лумналия огън.

Обляна в сълзи и зачервена от ярост, Милост Хоброу дърпаше баща си за ръкава и крещеше:

— Убий ги, татко! Убий ги, убий ги!

Хоброу размаха юмруци към тълпата и изрева:

— След тях, братя мои! Нека Всемогъщият бъде ваш пастир и даде сила на оръжията ви! Смачкайте ги!

Няколко тежковъоръжени конници препуснаха през портала. Последваха ги каруци, натоварени с войници и доброволци. Един изплашен и пребледнял надзирател застана пред Хоброу.

— Храмът! — изпъшка той. — Осквернили са го!

— Осквернили! Как?

— Взели са реликвата!

Лицето на проповедника се изкриви от гняв. Той се пресегна, сграбчи надзирателя за яката и го дръпна с нечовешка сила. Очите му горяха.

— Какво са взели!?

Върколаците бяха оставили конете си при Алфрей и още един войник на няколко хвърлея встрани от пътя. Там беше и Хаскеер, привързан за седлото, въпреки че целият гореше от треска.

След като изоставиха каретата, Върколаците се метнаха на конете. Докато се отдалечаваха навътре в полето, откъм пътя зад тях се вдигна грамаден облак прах.

Страк бе решил да се насочат право на запад — към Калипарския залив. Така в началото можеха да поддържат висока скорост, а когато

се изморят — да се крият из горичките и храсталаците около залива.

Преследвачите им бяха дезорганизирани и все още смутени от неочакваната атака. Но бяха твърдо решени да отмъстят. В продължение на няколко часа те преследваха упорито дружината. След това по-слабите и уморените започнаха да изостават, като първи се отказаха от преследването претоварените каруци.

Надвечер зад Върколаците препускаха вече само шепа войници. Скоро обаче — след няколко успешни маневри на дружината — те също се изгубиха в прахоляка.

Веднага щом стигнаха брега на залива, Страк нареди на хората си да спрат за почивка.

Койла първа се приближи към него.

— Създадохме си още един противник.

— И то могъщ — добави Алфрей. — Съмнявам се, че Хоброу ще позволи с лека ръка да отнесем звездата.

— Което ми напомни... — подхвърли Страк. — Джъп, я дай да я видим.

Джуджето бръкна в джоба си и извади звездата. Страк я взе, разгледа я внимателно и я прибра в кесията при другата.

— Да ви призная, малко се съмнявах, че ще успеем да я откраднем — рече Алфрей.

— Аз също — отбеляза Джъп, после извади кърпа и започна да трие потта от лицето си.

— Не се подценявай — рече му Страк. — Добре се справи.

— Най-важният въпрос е — продължи Алфрей, — какво ще правим сега?

— Имам чувството, че добре знаеш какво следва — отвърна Страк.

Алфрей въздъхна и рече:

— Боях се, че ще го кажеш. Прокоп?

— Там може да има още една звезда.

— Би могло. Но нямаме никакви доказателства за това. Знаем само, че Хоброу възнамеряваше да тръгне натам. Което означава, че едва ли ще е най-подходящото направление за нас.

— Може и да се откаже, след удара, който му нанесохме.

— Добре де — намеси се Джъп, — ами ако походът на Хоброу към Прокоп няма нищо общо със звездата? Ако това е част от

налудничавия му план за изтребване на древните народи?

— И какво, ще накара тролите насила да пият отровна вода? Съмнявам се. Трябва да има друга причина.

— Каква друга причина, след като човеците избиват древните народи още откакто са се появили по тези земи?

— Да, но сега са решили да оставят това на отровената вода. Защо им е да си рискуват кожата? Ти например би ли влязъл в онзи лабиринт, освен ако от това не зависи животът ти?

— Но нали точно това искаш да направим?

— Както казах, Джъп — от това зависи животът ни. Нека намерим подходящо място за бивак и да го обмислим.

Малко по-късно, когато Страк и Койла се озоваха сами в челото на колоната, той я попита какво мисли за похода им към Прокоп.

— Идеята не е по-шантава от други неща, които сторихме напоследък, но тролите са далеч по-страшен враг от фанатиците на Хоброу. Пък и не горя от ентусиазъм да се завирам в онези дупки.

— Значи си против?

— Не съм казала такова нещo. По-добре да имаме някаква цел, отколкото да се скитаме без идея какво да правим. Но ми се ще добре да обмислим действията си, преди да се наврем там. Освен това, Страк, през последните няколко месеца разбутахме доста кошери. Трябва да очакваме противници от всички страни.

— Което понякога не е толкова лошо.

— Така ли, защo?

— Защото ще сме винаги нащрек.

— А, в това не се съмнявай. Я кажи — според теб планът да отидем в Прокоп какво е — последна сламка за удавника или следващият ни разумен ход.

— И двете.

Тя се засмя.

— Е, поне си искрен.

— Да, но с теб. Не мисли, че ще го представя по този начин и пред останалите.

— Но и те имат право на глас, не смяташ ли? Особено сега, когато сме обявени извън закона и вярата им в дисциплината е

поразклатена.

— Да, имат право на глас и аз не смятам да ги карам да правят нещо, които не желаят. Що се отнася до дисциплината, както казах и по-рано, без нея просто сме загубени — дано го осъзнават. Смятам да остана на командния пост, освен ако някой друг не предяви претенции за него.

— Лично аз съм за твоята кандидатура. Всъщност повечето от останалите също. Но има едно решение, което предстои да вземеш скоро и то засяга всички ни. Кристалът.

— Дали да го разделим на калпак, или да остане колективна собственост? Знаеш ли, мислих по въпроса. Струва ми се, че няма да е зле, ако го поставим на гласуване. Не че предпочитам да гласуваме всяко решение.

— Разбирам, това ще подкопае авторитета ти.

Известно време яздиha мълчаливо, сетне тя заговори:

— Разбира се, има и друга възможност, освен да ходим в Прокоп.

— Каква?

— Да се върнем в Каменна могила и да разменим двете звезди за главите си.

— Вече знаем от Делорран за какви ни смятат там. Лично аз няма да се връщам.

— Радвам се да го чуя, Страк — ухили му се тя. — Готова съм да ида къде ли не, само да не се изправям лице в лице с Дженеста.

В голямата зала в двореца на Дженеста цареше нещо подобно на празненство.

Но не съвсем. Въпреки че голямата полирана маса бе подредена за хранене, тя не беше отрупана с ястия. Присъстваха петима гости, кралицата, десетина прислужници и стражата.

Двама от гостите на Дженеста бяха орки — новопроизведеният генерал Мерсадион и капитан Делорран, току-що завърнал се от неуспешното преследване на Върколаците. И двамата бяха видимо обезпокоени. Но не един от друг, а от другите на масата.

Те бяха човеци.

Като поддръжник на каузата на пантеонистите, Дженеста и друг път бе контактувала с хора и появата им в двореца ѝ не беше

необичайно явление. Това, което безпокоеше двамата орки, бе занятието, с което се препитаваха тези тримата.

Забелязала мрачното настроение на Делорран и Мерсадион, Дженеста заговори:

— Генерале, капитане, позволете да ви представя Мика Лекман — тя посочи най-високия от тримата.

Ако имаше брада, тя щеше да скрие белега, който тръгваше от горния край на дясната му скула и стигаше до ъгъла на устата. Но вместо това мъжът си бе пуснал мустаци. Косата му беше разчорлена и мазна, кожата — потъмняла от слънцето и сипаничава. Мускулестото му телосложение и кройката на дрехите му говореха, че е военен.

— А тези са неговите... зъб... сподвижници — добави Дженеста.

Лекман схвана подканата ѝ да ги представи, захили се нагло и посочи с палец мъжа отдясно.

— Грийвър Олей — обяви той.

Грийвър бе най-ниският от тримата. Имаше лице на плъх, пепелява коса и стъклено сиво око — другото бе скрито от черна превръзка. Къса прошарена брада стърчеше от острата му брадичка. Беше слаб и жилест. Когато се захили, разкри два реда жълтеникавокафяви зъби.

— А другият е Джабез Блаан — обяви Лекман.

Мъжът отляво бе най-едрият от тримата. Вероятно тежеше колкото другите двама, взети заедно, но по огромното му тяло нямаше никаква тлъстина. Лъскавата му бръсната глава сякаш бе набучена направо на раменете. Носът му, чупен безброй пъти, приличаше на дръжка на врата. Юмруците, които бе положил на масата, навярно биха могли да строшат дънера на дъб.

Нито един от представените не проговори. Двамата само леко кимнаха с глави.

Делорран и Мерсадион продължиха да ги разглеждат с нескрита тревога.

— Наех ги — продължи Дженеста — заради техните умения. Но затова ще поговорим малко по-късно. — На масата пред нея бе положен пергаментът, донесен от Делорран. Тя почука върху него с дългия си нокът. — Благодарение на капитан Делорран, който току-що се върна от особено важна мисия, вече знаем, че е посегнато върху моя

собственост. За съжаление въпреки усилията на капитана, другият, по-важен предмет, все още е в чужди ръце. Крадците засега успяват да се измъкнат от справедливо наказание.

Делорран се покашля сподавено.

— Ако ми позволите, Ваше Величество, смятам, че Върколаците вече са си получили заслуженото. Доколкото знам, от тях няма и следа.

— Видяхте ли ги да умират?

— Не... с очите си, господарке. Но когато ги зърнах за последен път, препускаха към неминуема гибел. Без никаква надежда да се измъкнат.

— Не чак толкова неминуема, колкото си мислите, капитане.

— Ваше Величество? — изцъкли се Делорран.

— Сведенията за смъртта им са били малко преувеличени, ако мога така да се изразя.

— Нима са се измъкнали от бойното поле?

— И още как.

— Но...

— Откъде зная ли? Ами след като са преминали от другата страна, те са били преследвани от патрул на дракони и дори са оцелели след неговата атака.

— Ваше Величество, аз...

— Вие трябваше да останете още малко там, капитане, колкото да се уверите лично, че изменниците са получили каквото заслужават. А не да ми се явявате тук с предположения — тонът ѝ бе по-скоро на обидено дете, отколкото на разгневена кралица.

— Ваше Величество... — поде той смирено.

— Сигурно сте чули за злощастния край на генерал Кустан? — Делорран я погледна уплашено. — Той плати цената на вашия провал.

Капитанът нямаше време да отговори, защото Дженеста щракна с пръсти. В същия миг ги обкръжиха прислужници-елфи и започнаха да наливат вино от сребърни кани.

— Нека вдигнем тост — рече тя — за връщането на онова, което ми принадлежи, и за наказанието на моите врагове.

Тя отпи от чашата и останалите последваха примера ѝ.

— Което не означава, капитане, че вие няма да заплатите определена цена — допълни Дженеста.

Делорран не можа веднага да схване думите ѝ и я погледна объркан. След това смисълът им сякаш достигна до съзнанието му. Той погледна чашата в ръката си и лицето му пребледня.

Чашата се изхлузи от пръстите му, падна и се строши. Устата му увисна, той стисна гърлото си и изстена:

— Ах, ти... кучко...

После се надигна и направи няколко крачки, като се олюляваше.

Дженеста не сваляше равнодушния си поглед от него.

Делорран посегна към дръжката на меча.

Кралицата не помръдваше.

Капитанът видимо не можеше да контролира движенията си. Лицето му бе обляно в пот и разкривено от болка. От гърлото му излизаха мъчителни, свистящи хрипове. Той се преви и падна по очи. Дори на земята тялото му продължаваше да се гърчи от болезнени конвулсии. После изви гръб назад и започна да рита с крака. След минута бе вече неподвижен.

Лицето му бе застинало в маска на неописуема мъка.

— Защо да пиля безценните си запаси от магия? — обърна се Дженеста към смълчаните си гости. — Пък и без това исках да изпитам тази отвара.

Изпод масата се появи Сапфир. Котката наведе глава към локвата от разляно вино, но Дженеста ѝ махна с ръка и тя побягна.

Кралицата вдигна глава. Тримата човеци гледаха чашите си със загрижени лица.

— О, не се безпокойте — рече им тя. — Защо ми е да троя гости, на които имам намерение да се доверя? И ти, Мерсадион, престани да ме гледаш втренчено. Едва ли щях да си правя труда да те повишавам само за да те пратя в гроба. Е, поне засега.

Тя се засмя, сякаш бе казала нещо изключително забавно. След това стана, прекрачи трупа и се приближи към тях.

— Но стига забавления. Да преминем към работата. Генерале, както вече казах, Лекман и хората му имат специални умения. Те са специалисти в откриването на избягали престъпници.

— Искате да кажете, ловци на глави, Ваше Величество?

— Някои ни наричат и така — отвърна Лекман. — Но ние предпочитаме да се наричаме стражари на свободна практика.

— Да, и това става — засмя се Дженеста. — Но не бъди скромнен, Лекман. Кажи на генерала за вашата тясна специалност.

Лекман кимна на Грийвър Олей и той извади един чувал и го стовари на масата.

— Тясната ни специалност е да ловим орки — обяви Лекман.

Грийвър отвори чувала. Вътре имаше пет-шест жълто-кафяви овални предмета. Мерсадион се втренчи в тях. Мина известно време, преди да разбере какво представляват.

Изсъхнали оркски глави. На лицето му се изписа погнуса.

Лекман го дари с мазна усмивка.

— Не се безпокойте, занимаваме се само с изменници.

— Генерале, надявам се, че нямате никакви предразсъдъци относно намерението ми да наема тези достопочтени господа — рече Дженеста. — Разчитам да им окажете пълно съдействие при изпълнението на тяхната задача.

У Мерсадион се бореха амбицията и отвращението. Но той скоро се взе в ръце.

— И каква ще е тази задача, Ваше Величество?

— Преследването на Върколаците и, разбира се, връщането на откраднатата ми собственост. За подобна задача са необходими опитни хора.

Мерсадион се обърна към Лекман.

— Само трима ли сте? Или имате и други... помощници?

— Можем да повикаме и други, ако е необходимо, но обикновено работим сами. Така ни е най-удобно.

— И на чия страна сте?

— На своята. — Лекман погледна към Дженеста. — И на този, който ни плаща.

— Те не са нито унисти, нито пантеонисти — обясни Дженеста. — По-скоро неверници, еретици, търсачи на приключения. Така ли е, Лекман?

Ловецът на глави подсмръкна и кимна. Не беше много ясно дали бе съгласен с определения като „неверници“ или „еретици“.

— Което ги прави идеални за моята задача — продължи кралицата. — Тъй като единственото, което ги интересува, е възнаграждението.

— И какво ще правим оттук нататък, господарке? — попита Мерсадион, който все още се бореше със скрупулите си.

— От сведенията, с които разполагаме, може да се заключи, че Върколаците са тръгнали към Троица. Всички ще се съгласите, че това е много подозрително. Може би Делорран е бил прав и те наистина са станали изменници. Лично на мен ми е трудно да го повярвам. Но ако наистина са в Троица, с каквато и да е цел, нашите приятели тук са най-подходящите кандидати за техни преследвачи.

— Какви ще бъдат вашите заповеди? — попита Лекман.

— Най-важна от всичко е реликвата. Ако успеете да избие Върколаците, и най-вече да видите сметката на водача им — толкова по-добре. Но не и с цената на реликвата. Използвайте всякакви методи.

— Можете да разчитате на нас... Ваше Величество — рече Лекман.

— Надявам се. За ваше добро е. — В тона ѝ се долови хладина. — Защото решите ли да ме измамите, ще разберете, че гневът ми е безграничен. — Погледите на всички присъстващи се впиха в трупа на пода. — Но справите ли се, няма да има по-щедра награда от моята. — Усмивката отново изгря на лицето ѝ. Ако не я познаваха добре, щеше да им се стори топла. — Няма да оставя необърнат камък, докато не открия онези негодници и не си върна онова, което ми отнеха.

Тя даде знак на двама от оркските стражници и те отнесоха трупа на Делорран.

— Нека влязат — нареди Дженеста на един прислужник.

Той разтвори голямата врата към столовата. Влязоха двама старейшини-елфи и се поклониха ниско.

— Имам съобщение за вас — рече им Дженеста. — Разпространете го из цялото царство и пратете вестоносци към всички места, до които трябва да достигне тази информация. — Тя махна с ръка към слугите при вратата. — Продължавайте.

Един от слугите разви пергаментов свитък и започна да го чете с типичната за елфите напевна интонация:

— Нека се знае, че по заповед на Нейно имперско величество кралица Дженеста от Каменна могила, оркската дружина, известна като Върколаците, оттук нататък се обявява за изменническа и се лишава от протекцията на това царство. Нека бъде известно и че за главите на офицерите от дружината ще бъде изплатено

възнаграждение в пари, земя или скъпоценности, според желанията на онзи, който се яви с тях. Изброените по-долу капитан Страк, стотници Хаскеер и Джъп, десетници Алфрей и Койла се издирват, живи или мъртви и за всеки от тях се предлага съответната на ранга му награда. Също така съответстваща на ранга им награда ще бъде изплатена за залавянето, живи или мъртви, на изброените войници: Бохсе, Брегин, Калтмон, Дариг, Елдо, Финдже, Гант, Гледег, Хустук, Джад, Кестикс, Лиффин, Меклун, Неп, Носкаа, Орбон, Проок, Рефдоу, Сифи, Слеттал, Талаг, Точе, Вобе, Релбид и Зода. Да се знае, че всеки, който укрива указаните изменници, ще бъде съден по същите обвинения. По заповед на Нейно величество кралица Дженеста, да бъде пресветло името ѝ.

Слугата нави пергамента и го подаде на един от елфите.

— А сега вървете и го разпространете — заповяда Дженеста.

Елфите се поклониха и излязоха.

Кралицата се изправи и всички побързаха да последват примера ѝ. Тя се обърна към ловците на глави и каза:

— Вие най-добре тръгвайте, защото Върколаците имат преднина. Да видим дали този път ще успеят да се измъкнат — добави тя и се засмя. След това им обърна гръб и напусна залата.

21.

Джъп се наведе и грижовно попи с кърпа челото на Хаскеер.

На няколко крачки от навеса Страк, Алфрей и неколцина оръженосци наблюдаваха сцената с нескрито изумление.

Алфрей поклати глава.

— Брей, а мислех, че съм видял всичко на този свят.

— Още едно доказателство, че няма нищо по-чудато от древните народи — отбеляза философски Страк.

След тези думи всички се разпръснаха и се заеха с ежедневните си дела.

Хаскеер започна да идва на себе си. Примигна мъчително срещу ярката светлина и промърмори нещо нечленоразделно. Джъп не беше сигурен дали Хаскеер го вижда, или просто бълнува. Изстиска кърпата и отново я положи върху челото на болния.

— Какво... по дяво... — Хаскеер се размърда.

— Спокойно, спокойно — погали го Джъп. — Скоро ще се справиш.

— К'во?

Не беше ясно дали объркването, което се четеше по лицето на Хаскеер, се дължи на болестта и треската или на факта, че джуджето се е надвесило над него със загрижено изражение.

— Много неща се случиха, докато беше в несвяст — заговори Джъп. — Ако желаеш, ще ти ги разкажа.

— А-а, к'во?

— Не знам дали ме разбираш, или не, копеле арогантно, но въпреки това ще ти разкажа.

Той описа на трескавия орк всичко, което се бе случило през изминалите дни. Някъде по средата на разказа клепачите на Хаскеер се склопиха и той захърка шумно.

Джъп се изправи.

— Не мисли, че ще ми се измъкнеш толкова лесно. Пак ще се върна — подхвърли той на спящия и се измъкна изпод навеса.

Навън грееше ярко слънце. Той спря и огледа пейзажа. Хълмовете от двете страни на Калипарския залив бяха покрити с гъста зеленина, но бреговете бяха мочурливи и негостоприемни. Върколаците бяха разположили лагера си на единственото късче суха земя, което бяха открили, но въпреки това краката им затъваха в меката почва.

Оръженосците се бяха разпръснали да събират съчки за огъня или се занимаваха с други, ежедневни задачи. Наблизо се разхождаха Алфрей и Койла.

— Как е той? — попита Алфрей.

— Дойде на себе си за малко — усмихна се Джъп. — Но пак потъна, докато му разказвах какво е станало междувременно. Стори ми се малко объркан.

— Нищо чудно, като се има предвид болестта. Мисля, че се оправя. Това, което ме изненадва, е твоето отношение към него.

— Никога не съм имал нещо против този копелдак, каквото и да смята той по въпроса. Макар и заядлив, той е верен приятел.

— Всеки е трогателен, когато е болен — припомни му Койла. — Не се размеквай прекалено, защото после ще се разочароваш.

— Няма опасност.

Алфрей въздъхна и каза:

— Май е по-хладно, отколкото очаквах, а и тази влага. Но все пак не е толкова зле. Имам усещането, че се намирам на някакво късче земя от Марас-Дантия отпреди лошите времена. Лесно става, като примижиш и дадеш воля на въображението си.

Койла се готвеше да отговори, когато чуха виковете откъм близкото езеро. Втурнаха се натам, за да видят какво става и пътем към тях се присъедини Страк.

Малко след това ги пресрещна един задъхан оръженосец.

— Какво има, Проок — попита го Страк.

— Малък проблем, капитане.

— Какъв?

— Ами... най-добре сам да видите.

Продължиха нататък и стигнаха брега на езерото, където се бяха струпали неколцина оръженосци. Малка група странни създания танцуваха пред тях.

— О, не — въздъхна Алфрей. — Проклета напаст!

— Какво е това? — поиска да знае Джъп.

— Дървесни нимфи.

— И два-три зли духа — добави Страк.

Похотливите женски бяха облечени с прозрачни мантии, дълбоко изрязани на гърдите и с цепки отстрани, за да разкриват примамливо оформените им крайници. Те подскачаха, развяваха кестенявите си коси и заемаха сладострастни пози. Всичко това бе придружено с пронизителни, крайно немелодични крясъци, които отекваха надалеч из въздуха.

— В името на всички богове, каква е тази шумотевица? — попита Джъп.

— Песента на сирените — обясни Алфрей. — Би трябвало да е съблазнителна и неустоима.

— Но нещо не се получава, а?

— Защото нещастниците нещо не са доразбрали — намеси се мрачно Койла. — Приличат на дърти уличници.

Нимфите продължаваха да пъчат гърди и да въртят бедра и дори воплите им се усилиха. Някои от оръженосците очевидно бяха привлечени от гледката.

— Погледнете ги само! — ядосваше се Койла. — Очаквах повече от тези момчета. Не са ли ги учили да контролират оплодителните си торбички?

— Млади са и не са виждали нищо подобно досега — отвърна Алфрей. — Дори не знаят, че това е илюзия, която може да им струва живота.

— Наистина ли? — попита Джъп.

— Дай им възможност и тези мръсници ще изсмучат жизнените ти сили. Стига само да им позволиш да те омагьосат.

Джъп ги погледна с изцъклени очи.

— Не мога да си представя по-лош начин да...

— Джъп! — срязва го Койла.

Джуджето се изчерви.

— Но какво правят те тук? — зачуди се Страк. — Едва ли е най-подходящото място да примамват жертвите си.

— Или са ги прогонили от други места — обясни Алфрей, — или са доскучали на обичайната си клиентела.

— По-скоро второто, като ги гледам — изръмжа Койла.

— Сами по себе те не са опасни — добави Алфрей. — Разчитат жертвите им да тръгнат доброволно с тях. Доколкото знам, не притежават никакви бойни умения.

Оръженосците обсипваха нимфите с неприлични подвиквания. Неколцина неусетно запристъпваха към тях.

— Добре, че Хаскеер не е тук — рече Джъп.

— Това пък откъде ти хрумна? — попита Алфрей.

— Нямаме време за глупости — реши Страк.

— Все едно, че ми прочете мислите — кимна Койла, извади меча от ножницата и закрачи надолу към езерото.

— Както вече казах — подвикна след нея Алфрей, — няма смисъл да се бием с тях!

Тя го игнорира и продължи. Но целта ѝ бяха оръженосците. Когато стигна до тях, започна да ги налага с плоското на меча си по задниците, а те заподскачаха уплашено и скоро след това хукнаха назад към лагера.

Неуспелите съблазнителки изпискаха разочаровано и си тръгнаха.

Койла се върна при офицерите.

— Няма нищо по-добро за охлаждане на страстите от яко плясане по задните части — обяви тя, докато прибираще меча си. — Но ще ви кажа, че съм отвратена от поведението на тези младоци.

— Губим си времето — оплака се Страк. — Още малко и ще пуснем корени тук. Време е да решаваме какво ще правим с Прокоп.

Обсъдиха разгорещено всички „за“ и „против“ и накрая решиха да се отправят към родината на тролите. Щяха да мислят какво да правят, когато стигнат там.

Пътя, който избраха, бе стар търговски маршрут, на север от поселището на пантеонистите, известно с названието Женска дъбрава. Преди да стигнат до него, щяха да свият на североизток към Прокоп. Щяха да преминат през доста опасни места, но пък поне щяха да избегнат гъсто заселените с хора южни райони.

Хаскеер не участва в обсъждането на плана. Отдадоха мълчанието му на болестта. Все пак се бе възстановил достатъчно, за да язди без чужда помощ. Кое то пък показваше, че е на оздравяване.

Известно време Страк язди редом с него. След близо час, през който не си размениха нито дума, той попита:

— Е, как се чувстваш?

Хаскеер го изгледа учудено, сякаш не очакваше да му заговори, и отговори:

— Никога не съм бил по-добре.

Страк не можа да не забележи странния, смирен начин, по който Хаскеер му отвърна. Но преглътна коментара си и подхвърли едно неутрално:

— Добре.

Изминаха още няколко минути мълчание, след което Хаскеер попита:

— Мога ли да видя звездите?

Страк бе малко смутен от въпроса и се поколеба, преди да отговори. Но след това си помисли: „Защо да не му ги покажа? И той има право.“

Бръкна в кесията си и извади двете звезди.

Ако се съдеше по изражението му, Хаскеер явно бе изключително заинтригуван от тях. Той протегна ръка и застина така, очаквайки Страк да ги положи върху дланта му. Страк отново се поколеба. Накрая все пак ги прехвърли в шепата му.

Хаскеер сведе хипнотизиран поглед към двете звезди.

Отново се възцари мълчание. Някакъв странен блясък гореше в очите на трескавия орк. Най-сетне той вдигна глава и промълви:

— Колко са красиви.

Това бе толкова нетипична реакция за Хаскеер, че Страк едва не зяпна от почуда. Във всеки случай не знаеше какво да каже. Не се и наложи, защото към тях се приближи един от съгледвачите.

— Да видим какво ще ни докладват — рече Страк. — Дай ми ги.

Той протегна ръка. Хаскеер продължаваше да ги разглежда.

— Хаскеер! Върни ми звездите!

— А? О, да. Ето.

Той ги подаде и Страк ги прибра в кесията.

— Какво има, Талаг? — обърна се капитанът към съгледвача.

— Капитане, срещу нас идват хора. Към трийсетина, на около миля по-нататък.

— Враждебно настроени?

— Не зная дали са заплаха, или са просто примамка. Те са предимно женски, малки и старци. Приличат на бегълци.

— Видяха ли те?

— Съмнявам се. Не са военен отряд. Повечето от тях едва ходят.

— Почакайте тук, аз ще ида на разузнаване.

Страк погледна към Хаскеер, но оркът продължаваше да мълчи унесено.

— Алфрей! — извика той. — Ела с мен!

Койла и Джъп заеха мястото си в челото на колоната. Страк и Алфрей пришпориха конете. Още на следващия завой се натъкнаха на хората. Точно както Талаг ги бе описал, те бяха женски с малки на ръце и възрастни, които едва куцукаха. Появата на орките предизвика тревога в редовете им. Децата се притиснаха към майките си, а старците заеха отбранителни пози.

Тъй като не виждаше никакви причини за безпокойство, Страк се приближи към тях. Алфрей и Талаг го последваха.

Една от женските пристъпи напред. Изглеждаше доста млада, доколкото можеше да прецени. Имаше дълга, сплетена на плитки руса коса, която се спускаше до кръста ѝ. Дрехите ѝ бяха разпарцаливени. Очевидно се страхуваше, но въпреки това се изпъна гордо пред Страк.

— Ние сме само жени и деца — заяви тя с потрепващ от напрежение глас. — И старци... Нямаме лоши намерения, нито можем да ви сторим нещо. Искаме само да преминем.

Страк оцени малката ѝ реч като доста храбра.

— Не воюваме с женски и малки — отвърна той. — Нито ви заплашваме с нещо.

— Имам ли думата ти, че няма да ни причините зло?

— Имаш я. — Той огледа изтощените им лица. — Откъде сте?

— От Женска дъбрава.

— Значи сте пантеонисти?

— Да. А вие се сражавате на наша страна, нали? — Беше по-скоро заявление, отколкото въпрос.

— Случвало се е — отвърна Страк уклончиво.

— Така и трябва. Защото и вие, древните народи, също като нас, вярвате в пантеона на боговете.

Страк кимна, но не каза нищо повече по въпроса. Между орките и човеците имаше повече различия, отколкото сходства. Но не

виждаше смисъл да повдига тази тема точно сега. Вместо това попита:

— И какво ви накара да напуснете Женска дъбрава?

— Градът бе нападнат от армия на унисти. Избиха повечето от мъжете, а ние сме от малкото оцелели.

— Значи градът падна?

— Не беше, когато го напуснахме. Бяха останали малко защитници, които продължаваха да удържат атаките, но едва ли за дълго. Вие да не сте тръгнали да им помогнете?

— Не — поклати глава Страк. Точно този въпрос не му беше никак приятен. — Ние имаме друга... задача. Тръгнали сме за Прокоп. Съжалявам.

— Надявах се, че сте отговорът на нашите молитви — рече тя с натъжено лице. — Но боговете сигурно ще ме чуят.

— Накъде сте се запътили? — попита Алфрей.

— Ами... бягаме без цел. Ще потърсим някое друго селище на пантеонисти.

— Послушайте съвета ми и не се скитайте из равнините. Точно в този момент целият район около Тъкашка ливада е много опасен.

— И ние така чухме.

— Придържайте се към брега на залива — добави Страк. — Едва ли е необходимо да ви казвам, че трябва да сте далеч от Троица.

— Смятахме да поемем към селищата на западния бряг — призна тя неохотно. — Хекстон или, може би, Вермилиън. Там поне ще ни посрещнат като свои.

— Но пътят дотам е дълъг — рече Страк. Ужасно дълъг и опасен, добави той мислено.

— С божия помощ ще успеем.

Нямаше никакви причини да ѝ симпатизира, но се надяваше да се окаже права.

В този момент иззад завоя се появи дружината и препусна към тях. Сред бегълците отново се разнесе изплашен ропот.

— Не се бойте — успокой ги Страк. — Моите войници няма да ви сторят нищо лошо.

Орките наскачаха от конете и се втренчиха в изплашените хора. На свой ред хората ги оглеждаха с изопнати лица. Особено впечатление им направиха Койла и Джъп. Страк се радваше, че

Хаскеер е някъде по-назад, защото точно сега не му бе до грубоватите му подмятания.

— Тръгнахме само с дрехите на гърба си — оплака се жената. — Ще ни дадете ли малко вода?

— Да — кимна Страк. — И храна също. Но не много — трябва да оставим за себе си.

— Благодаря ви. Имате добри сърца.

Страк нареди на неколцина оръженосци да се заемат със задачата.

Едно от малките излезе напред и започна да ги разглежда, ококорило очички и пъхнало пръст в устата си. С другата ръка се беше уловило за полите на майка си. Жената погледна към малкото и се засмя.

— Трябва да я извините. Че и повечето от нас. Малцина са виждали орки — при това приятелски настроени.

Малкото пусна полата и пристъпи смело напред. Беше се втренчило в Койла и Джъп.

— Какво е това? — То вдигна ръка и посочи лицето ѝ.

Койла не разбра какво има предвид. Изглеждаше доста объркана.

— Знаците на лицето ти — добави малкото.

— А, татуировките. Те показват моя чин.

Детето я гледаше неразбиращо.

— Така всички знаят кой командва — опита се да обясни Койла. После се наведе, взе една пръчка от земята и започна да чертае. — Гледай тук, ще ти покажа. Нашият... военачалник е Страк. — Тя го посочи с пръчката, сетне започна да чертае върху прахта. — Той носи по две извити черти на всяка буза. — Тя рисува: ((. — Това означава, че е капитан. Или командир, ако ти е по-ясно. — Койла посочи Джъп. — Той е стотник, затова рисунките на лицето му са ей такива. — Тя рисува: (- -). — Стотниците са втори по важност след капитаните. Следващата степен е десетник, какъвто съм аз. — Тя рисува: (). — Разбра ли?

Детето закима възторжено, взе пръчката от Койла и започна да чертае безсмислени драскулки по земята.

Оръженосците се върнаха с водата и припасите.

— Не е много — извини се Страк, — но сигурно ще ви дойде добре.

— Повече е, отколкото имахме, преди да ви срещнем — рече жената. — Боговете да ви благословят.

Страк беше смутен. Повечето от предишните му срещи с човеци бяха свързани с кървави боеве и убийства. По негова заповед оръженосците започнаха да раздават припасите на бежанците.

Малкото се бе покатерило на коленете на Койла.

— Чудати са игрите на съдбата, а? — подметна замислено Джъп. Жената го чу.

— Намирате го за странно? Ние също. Истината е, че не сме по-различни от вас, нито от останалите древни народи. В сърцето си всички ние жадуваме за мир и мразим войната.

— Орките са родени да воюват — отвърна Страк с известно негодувание. — Но това не значи, че го правим заради самото унищожение.

— Моята раса също е вършила много злини — рече жената.

Страк бе изненадан да чуе подобно признание от човек, но си замълча.

Един от войниците минаваше покрай Койла и малкото. В ръката си държеше мях за вода. Малкото протегна ръчички. Оръженосецът махна капачката и му подаде мяха. Детето опря устни в отвора, надигна мяха и изведнъж лицето му се изкриви. От гърлото му се изтръгна ужасен звук.

— Апчихууу!

Койла скочи на крака. Двамата с оръженосеца се отдалечиха на няколко крачки.

За ужас на Страк жената се засмя.

— Бедничката. Настинала е.

— Настинала?

— Да, има съвсем лека простуда. Ще ѝ мине до ден-два. — Тя положи длан на челото на малкото. — Като че ли си няма други грижи. Нищо чудно скоро и ние да я пипнем.

— Тази... простуда — заговори Койла. — Това болест ли е?

— Болест ли? Ами да, предполагам, че е така. Но не е нищо...

— Всички на конете! — извика Страк.

Върколаците захвърлиха меховете и торбите с припаси и се метнаха на конете.

Жената го гледаше стреснато. Спътниците ѝ също.

— Не разбирам. Какво има? Това е най-обикновена простуда.

— Съжалявам — отвърна лаконично Страк. Опасяваше се, че всеки миг войниците му може да се нахвърлят върху хората и да ги избият. — Трябва да тръгваме. Желая ви... всичко най-добро.

Той се обърна и тръгна към коня си.

— Почакай! — извика тя след него. — Почакай! Аз не исках...

Без да ѝ обръща внимание, той се метна на седлото и извика на дружината да потегля.

Всички пришпориха конете и оставиха учудените хора сред облак прах.

— Дано да ни се размине — подметна Джъп, след като се отдалечиха.

— Още едно доказателство, че не бива да се вярва на хората — отбеляза Алфрей. — Унисти или пантеонисти.

Що се отнасяше до Дженеста, единствените добри унисти бяха мъртвите унисти.

Във всеки случай труповете на унистите, които се подаваха от пълната с кръв яма, се оказаха полезни. Само че не всичко бе станало така, както се бе надявала.

Намеренията ѝ бяха да използва съдържанието на ямата като посредник при опитите си за гадаене. По принцип доста полезно средство, особено в тревожни и размирни времена. Нямаше по-голямо предимство от това да знаеш къде точно се намира врагът ти. Проблемът бе, че малко след началото на врачуването върху гладката повърхност на ямата се появи лицето на Адпар.

Този път поне я нямаше самодоволната физиономия на Санара.

В началото Дженеста бе завладяна от гняв и досада, още повече че привидението я поздрави с доста фалшива радост.

— Сега не е време за празни приказки — сопна ѝ се тя.

— О, скъпа — отвърна образът на Адпар. — Аз пък си помислих, че ще поискаш да узнаеш къде се намират изменниците, които преследваш.

Тревожен гонг отекна в главата на Дженеста. Тя си придаде невъзмутим вид и попита:

— Изменници? Какви изменници?

— Можеш да заблудиш подчинените си, скъпа, но не и мен. И престани да се преструваш на малко момиче, защото е отворително. И двете знаем за какво говорят.

— Да речем, че зная. Какво би могла да кажеш по въпроса?

— Само, че тези, които търсиш, държат реликвата.

— Какво?

— Пак ли ще кажеш, че не знаеш за какво говорят.

— Откъде ти е известно това?

— Разполагам със свои източници.

— Ако имаш нещо общо с тази история...

— Аз ли? И какво по-точно?

— Ако например се опитваш да се месиш в плановете ми.

— О, значи имаме планове? Дали пък да не се интересувам?

— Не се меси в тези неща, Адпар! Ако посмееш да...

— Ваше Величество! — извика някой наблизко.

Дженеста се огледа, премигвайки слепешката. На няколко крачки от нея стоеше генерал Мерсадион с вид на дете, което се готви да признае, че се е напишкало.

— Какво има? — попита го тя.

— Казахте ми да ви информирам, когато сме готови...

— Да, да. Сега ще дойда!

Той отстъпи смирено назад.

Дженеста метна гневен поглед на Адпар.

— Пак ще си поговорят с теб! — Пресегна се и разбърка леденостудената кървава вода, прогонвайки видението.

След това се изправи и закрачи след почтително приведения генерал.

Намираха се на хълм, от който се разкриваше гледка към бойното поле. Битката, която предстоеше да започне, не беше кой знае колко голяма. Щяха да участват не повече от хиляда участници от всяка страна, но изходът ѝ имаше стратегическо значение.

На страната на кралицата се сражаваха пантеонисти, джуджета и орки, като последните представляваха гръбнакът на армията. От другата страна имаше предимно унисти и малко джуджета.

— Готова съм — съобщи тя на Мерсадион. — Закрийте се!

Той махна с ръка и редицата от тръбачи, подредени малко по-надолу по склона, обърнаха гръб на бойното поле и изсвириха

пронизителен сигнал. Мерсадион закри очите си с ръце.

Долу в полето, чули сигнала, войниците на Дженеста направиха същото, за голяма изненада на унистите.

Тя вдигна ръце и започна да рисува във въздуха магическа формула. След това бръкна под наметалото си и извади един предмет, който наподобяваше голям скъпоценен камък. Многостенната му повърхност сияеше с ярка, разноцветна светлина.

Дженеста го подхвърли във въздуха сякаш не много силно, ала въпреки това сияещият камък полетя нагоре и настрани, сякаш бе понесен от вятъра. Войниците от вражеската армия го зърнаха и проследиха замаяно издигането му. Почти никой от тях не направи опит да закрие очите си. Малцина се усетиха, че ще се случи нещо непредвидено.

Камъкът продължаваше да се издига бавно и да се върти, разпръсквайки призрачно сияние. После неочаквано избухна, превръщайки се в ярък блясък, който можеше да затъмни стотици светкавици. Взривът от светлина продължи по-малко от секунда. Едва бе угаснал, когато откъм бойното поле долетяха първите писъци. Противниковите войници се блъскаха едни в други слепешката, хвърляха оръжията си и притискаха очите си с ръце.

Последва нов сигнал на тръбачите. Войниците на Дженеста махнаха ръце от очите си, обърнаха се и се заеха с клането.

Мерсадион стоеше до кралицата.

— Полезна добавка към нашето въоръжение — подметна доволно тя. — Заслепяващи муниции.

Виковете и крясъците на безпомощните унисти ставаха все по-силни.

— Само че не можем да я използваме твърде често — призна тя. — Защото е ужасно изтощителна. — Тя попи с кърпичка потта от челото си. — Доведете коня ми.

Генералът се втурна да изпълни заповедта.

Клането на бойното поле продължаваше. Макар да й носеше радост, то по никакъв начин не прогонваше грижите ѝ.

Мислите ѝ бяха насочени към Върколаците.

22.

За Върколаците следващите няколко дни преминаха сравнително спокойно. Единствено Хаскеер бе източник на всеобща загриженост. Той се люшкеше между периоди на въодушевление и потиснатост и често говореше неща, които никой не можеше да разбере. Алфрей твърдеше, че се подобрява и че е на път да се възстанови от едно заболяване, което нерядко сееше смърт сред древните народи. Но изглежда Страк не бе единственият, който се съмняваше в благоприятния изход.

Но и тази грижа бе забравена, когато вечерта на третия ден приближиха Прокоп.

Родината на тролите се намираше в центъра на големите равнини. В началото равнинните тревни отстъпиха място на шубраци, които на свой ред бяха заменени от горички. Накрая горите изчезнаха, прогонени от скалистата, безводна земя.

Същинският Прокоп се състоеше от струпани един до друг назъбени каменисти хълмове. Сякаш в далечни и незапомнени времена земята под тях е била покрита с пръст и само тези, стърчащи нагоре зъбери бяха останали да напомнят за онова, което се крие отдолу. Но за орките — както за и всички останали древни народи — не беше тайна, че подпочвените води и миньорските способности на тролите бяха превърнали скритите под повърхността скални маси в лабиринт от тунели, камери и пещери. Какво имаше в тях си оставаше загадка. Почти никой от осмелилите се да се спуснат долу не се бе завърнал, за да разкрие истината.

— И кога за последен път някой е дръзвал да нападне това място? — попита Страк.

— Не зная — отвърна Койла. — Сигурна съм обаче, че е разполагал с по-сериозна армия от дружина изнурени орки.

— Кимбал Хоброу изглежда вярва, че ще може да се справи с тази задача.

— Той също няма да се яви тук с малобройна армия. Погледни ни — шепа орки сме.

— Малко сме, вярно е, но имаме опит, въоръжени сме добре и сме твърдо решени...

— Не ги пробутвай точно на мен, Страк — засмя се Койла. — Пък и аз съм от тези, които предпочитат да са на свеж въздух. По-важното е как да се промъкнем вътре.

— Говори се, че има тайни пътища. Разбира се, едва ли ще намерим случайно някой от тях, така че остава да се отправим към главния вход. Все още е някакво начало.

— Че той не е ли също скрит?

— Едва ли, след като го охраняват добре. Пък и Прокоп не се слави с гостоприемството си.

— Не става ли дума за това там — Койла му посочи към голямо и тъмно петно, което се открояваше наскре масивна скална издатина. Като напрегна очи, Страк установи, че това е отвор.

Приближиха го предпазливо. Оказа се, че е вход на пещера, но много голям — с височината на селска къща. Изглеждаше пуст, но не можеха да са съвсем сигурни, тъй като вътре бе тъмно.

— Може би това ще свърши работа — рече Койла и извади от пояса си огниво и парче кърпа, което използваше, за да чисти ножовете си. Запали плата с огниво и го вдигна, колкото да виждат на няколко крачки пред себе си.

— Прилича на задънена кухня в скалите — рече Страк.

Койла погледна надолу.

— Спри! — прошепна тя и го дръпна за ръката. Гласът ѝ отекна в стените. — Погледни.

Само на три крачки пред тях в хода зееше отвор. Приближиха се към него и надзърнаха през ръба, но не успяха да различат нищо в непрогледния мрак. Койла пусна горящото парче плат. То полетя надолу, превърна се в мъждукаща точица и изчезна.

— Май че е бездънна — промърмори Койла.

— Съмнявам се. Пък и докато измислим нещо по-добро, това е едничкият ни път навътре. Да се връщаме.

Грийвър Олей нагласи черната превръзка на окото си.

— Винаги започва да ме боли, когато тези негодници са наблизил
— оплака се той.

Лекман прихна подигравателно. Олей се намръщи.

— Подигравай ми се. Но докато бяхме в двореца с всички тези орки наоколо, щях да умра от болки.

— Какво мислиш, Джабез? — попита Лекман. — Наш'то момче да не е скрило хрътка за орки в празната дупка на окото си?

— Ами — озъби се Блаан. — Той самият си е хрътка за орки, откакто онез му избиха окото.

— Дрънките глупости и двамата — изръмжа Олей. — И не ми викай момче, Мика.

Троица бе останала далеч зад тях. Бяха се постарали да заобиколят отдалеч това голямо човешко селище. Би било глупаво да минават през него. Но от жените, с които бяха разговаряли в нивите, представяйки се за добропорядъчни унисти, бяха научили, че дружината е преминала по тези места.

Изглежда се бе случило още нещо, но когато Лекман се опита да узнае подробности, жените изведнъж замлъкнаха. Разбраха само, че орките са направили нещо много лошо — нещо, което е накарало половината град да ги преследва чак до Калипарския залив. Кое от своя страна идваше да посочи, че Върколаците не са в съюз с унистите. Ловците на глави обаче не даваха пукната пара за последното. Всичко, което ги интересуваше, бе да се доберат до реликвата и до толкова оркски глави, колкото можеха да отнесат в двореца, за да получат наградата.

По тази причина те също се отправиха към Калипар, с надежда да открият пресни следи. Но вече няколко дена следваха брега на залива, без да мярнат и косъм от изменниците.

— Мисля си, че не ще ги намерим по тези места — обяви Блаан.

— Остави мисленето на мен, Блаан — посъветва го Лекман. — То не е от силните ти страни.

— Може и да е прав, Мика — намеси се Олей. — И да са били тъдява, тръгнаха си вече.

— А, значи окото ти не е чак толкоз сигурно в края на краищата — присмя му се Лекман.

Разговорът им секна, когато заобиколиха дърветата.

— Това пък какво е? — ококори се Лекман.

От другата страна на пътя имаше малък, вдигнат с подръчни средства лагер. Обитателите му бяха жалка сбирщина от облечени в парцаливи дрехи жени, деца и старци. Изглеждаха доста изтощени.

— Не виждам никакви мъже — отбеляза Олей. — Не и такива, които да ни се опънат.

Хората също ги видяха и наскочаха уплашено.

Една жена се отдели от групата и се приближи към тях. Имаше дълга руса коса, привързана с износена панделка. Лекман си помисли, че има високомерна осанка.

Тя изглежда тримата странници. Високият имаше белег. Ниският бе с груби черти и превръзка на окоето. Гологлавият бе с телосложение на тухлен нужник.

Лекман я надари със зловна усмивка.

— Добър ви ден.

— Кой сте вие? — попита тя с нескрита подозрителност. — Какво искате?

— Няма от какво да се плашите, госпожо. Ние сме скромни хорица, тръгнали по работа. — Той изглежда хората зад нея. — И май имаме нещо общо.

— И вие ли сте пантеонисти?

Точно това му трябваше.

— Да, госпожо. Богоугодни хорица като вас.

Тя изглежда леко се успокои.

Лекман освободи единия си крак от стремето.

— Имате ли нещо против да сляза?

— Не бих могла да ви спра.

Той слезе от коня, като се стараеше да се движи бавно, за да не я изплаши. Олей и Блаан последваха примера му.

Лекман се протегна.

— Цял ден яздохме. Хубаво е да си почине човек.

— Прощавайте, ако ни сметнете за негостоприемни — извини се жената, — но не можем да ви предложим нито храна, нито вода.

— Няма значение. Виждам, че и вашата не е лесна. Отдавна ли пътувате?

— Вече ми се струва цяла вечност.

— Откъде сте?

— От Женска дъбрава. Но по нашите места станаха размирици.

— Размирици има навсякъде, госпожо. Живеем в неспокойни времена.

Тя огледа Блаан и Олей.

— Приятелите ви са много мълчаливи.

— Не са сладкодумци, вярно е. Повече ги бива в работата. Но да не губим време в празни приказки. Спряхме, защото се надявахме, че ще можете да ни помогнете.

— Както вече казах, нямаме...

— Не става въпрос за това. Въпросът е, че ние търсим един... отряд, и тъй като пътувате отдавна, може би сте го видели.

— Доста малко хора срещнахме по време на пътуването.

— Не говоря за хора. Имам предвид древните народи.

На лицето ѝ отново се изписа съмнение.

— И кой народ по-точно?

— Орките.

Лицето ѝ трепна и това не остана скрито от погледа му.

— Ами, аз...

— Но нали ги срещнахме, мамо!

Ловците на глави извърнаха погледи. Едно малко момиче беше излязло пред групата.

— Онези смешни същества с татуировките по лицата — продължи детето. Говореше носово, сякаш имаше настинка. — Не може да не ги помниш!

Лекман вече знаеше, че са попаднали на златна жила.

— О, да — кимна жената, сякаш едва сега се бе сетила. — Наистина срещнахме една група орки, преди няколко дена. Но само се разминахме с тях. Изглежда много бързаха.

Лекман тъкмо се готвеше да продължи разпита, когато детето се приближи към него.

— Вие техни приятели ли сте? — попита то.

— Не се меси! — скастри я той, ядосан, че ги прекъсват.

Детето отстъпи уплашено назад и се скри сред групата. Но реакцията на Лекман бе изплашила и жената. Останалите пантеонисти също настръхнаха, но Лекман виждаше, че не представляват заплаха.

Той заряза приятелския маниер.

— Знаете ли накъде тръгнаха тези орки?

— Откъде да знаем? А и защо са ви притрябвали?

— Имаме да довършим една работа с тях.

— Сигурни ли сте, че не сте унисти?

Той се ухили като изгладнял плъх.

— Не сме унисти, можете да не се съмнявате.

Олей и Блаан се изхилиха неприятно.

— Кой сте вие?

— Пътешественици, които ще продължат по пътя си веднага щом получат малко сведения. — Той се огледа със зъл поглед. — Може би мъжете ви ще знаят накъде поеха орките?

— Ами те... отидоха да търсят храна.

— Позволете да се усъмня... госпожо. Мисля си, че мъжете ви ги няма никакви. — Той изгледа спътниците ѝ. — Гледам и младежи нямате. А поне един-двама щяха да останат с вас да ви пазят.

— Наблизо са и скоро ще се върнат. — В гласа ѝ се прокрадна отчаяние. — Ако не искате да си имате неприятности...

— Не ви бива да лъжете, госпожо. — Той втренчи поглед в момичето. — Но нека си останем приятели, какво ще кажете? Та накъде тръгнаха онези орки?

Тя прочете заплахата в очите му и сведе глава.

— Чух ги да споменават Прокоп.

— Страната на тролите? Че защо им е да ходят там?

— Откъде мога да знам?

— И нищо друго ли не казаха?

— Не, нищо.

— Съмнявам се, че ми казвате всичко, което знаете — рече той заплашително. — Може въобще да не са тръгнали за Прокоп.

— Казах ви каквото зная. Няма друго.

— Тъй, госпожо, но нямате нищо против да се уверим, нали?

Той кимна на Блаан и Олей. Тримата заобиколиха жената.

Когато приключиха и си тръгнаха, Лекман не се съмняваше, че тя бе казала истината.

Според Страк обстоятелствата налагаха да преминат към директен подход.

— Имаме само една възможност — да нападнем. Влизаме, вършим си работата и изчезваме.

— Мисля, че е подходящ е правилен — присъедини се Койла. — Но все пак трябва да предвидим и затрудненията. Първо — влизането. Единственият възможен път е кладенецът в пещерата. Може въобще да не е свързан с лабиринта на тролите. А дори да е, може да е невероятно дълбок.

— Имаме предостатъчно въже. Ако трябва, ще идем да намерим още.

— Добре. Но това не изчерпва всичко, Страк. Не знаем колко са дълги тунелите долу. Каква е гаранцията, че бързо ще открием звездата? Освен това сигурно ще е непрогледен мрак. А тролите виждат чудесно в тъмнината. За разлика от нас.

— Ще направим факли.

— С което само ще се издадем. Освен това те познават терена.

— Не и дотам, докъдето се простират мечовете ни.

— Остава въпросът с измъкването. Как смяташ, че ще се получи? От само себе си?

— И преди сме си залагали главите, Койла. Няма да ме уплашат дребни трудности.

Тя въздъхна.

— Твърдо си решил, нали?

— Добре ме познаваш. Но ще взема с мен само доброволци.

— Това не ме безпокои. По-важното е да обмислим как точно да го направим. Не може просто да се хвърлим с главите напред.

— Понякога и така става. Освен ако не измислиш нещо по-добро.

— Точно това е проблемът, че не мога.

— Забравихте ли Хоброу? — намеси се Алфрей.

— Натрихме му добре носа. Едва ли ще се появи толкова скоро тук.

— Но не е само той. Доколкото знам, из страната гъмжи от кръвожадни типове, които горят от нетърпение да ни открият. Ясно ви е, че по-трудно се удрят подвижни цели.

— Съгласен. Но пък цели, които отвръщат на стрелбата, по-лесно биват оставяни на мира.

— Какво искаш да кажеш, Страк? — попита Койла.

Той вдигна глава.

— Здрачава се. Утре ще потърсим друг път за влизане. Ако не намерим, ще се спуснем през кладенеца.

— За който дори не знаем къде води — подметна Койла.

— Страк — обади се Джъп. — Да речем, че долу има звезда и ние я открием. После какво?

— Надявах се никой да не зададе този въпрос.

— Но вече го зададох, Страк — обади се Алфрей. — Инак защо дойдохме тук?

— Ами... нямаше какво друго да правим. Ние сме орки. Трябва ни цел. Знаеш го добре.

— Добре, да речем, че се измъкнем живи и невредими от Прокоп — съгласи се Койла. — Ако ще търсим останалите звезди, трябва ни някакъв план.

— Досега имахме късмет — съгласи се Джъп. — Но едва ли вечно ще е така.

— Късмета ние сами си го създаваме — заяви спокойно Страк.

Койла вече имаше идея.

— Сетих се — можем да предложим звездата, или звездите, на Дженеста...

— Това вече го обсъждахме — прекъсна я Страк.

— Добре де, ще ги предложим на някой друг тогава.

— И на кого?

— Нямам представа! Страк, и аз като всички останали се улавям за сламки. Помислих си, че ако не успеем да открием всичките пет звезди, тези, които са у нас, няма да са ни от никаква полза. Докато пълна торба с жълтици ще направи живота ни по-приятен.

— Звездите са сила. Сила, която може да свърши много добрини за орките и за другите древни народи. Няма да ги предам така лесно. Що се отнася до парите, забравяш за пелуцида. Дори малко от него ще ни донесе огромна печалба.

— А, като стана дума за кристала — обади се Алфрей. — Решихте ли как да го разпределите?

— Предлагам засега да го оставим обща собственост. Ще го ползваме за нуждите на дружината. Някакви възражения?

Нямаше.

Хаскеер изслуша целия разговор от разстояние. Когато свършиха, се приближи със замислено изражение, каквото напоследък често виждаха на лицето му.

— Какво става? — попита ги той.

— Чудим се как да влезем в Прокоп — обясни му Койла.

Лицето на Хаскеер се озари, сякаш му бе хрумнала идея.

— Защо не попитате тролите?

Те се разсмяха. После постепенно осъзнаха, че Хаскеер не се шегува.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го Алфрей.

— Помислете си, колко щеше да е добре, ако тролите ни бяха приятели.

— Какво? — Алфрей зяпна от почуда.

— Възможно е, нали? И всички останали врагове, ако предпочитахме да разговаряме с тях, вместо да ги нападаме.

— Хаскеер, не мога да повярвам, че го чувам от теб — призна Койла.

— Нима казвам нещо погрешно?

— Не... но тези думи са толкова необичайни за теб.

Той помисли малко и отговори:

— Ах. Ами добре. Да ги избием всичките тогава.

— Е, да, нещо такова очаквах да чуя от теб.

Хаскеер разцъфна.

— Хубаво. Кажете ми, когато ви потрябвам. Ще ида да нахраня конете.

Той се обърна и се отдалечи.

— Какво му става? — попита Джъп.

Койла поклати глава.

— Напоследък просто не е същият.

— Алфрей, все още ли смяташ, че ще се оправи след болестта? — попита Страк.

— Доста бавно се възстановява, съгласен съм. Но това се случва с войници, изкарвали треска. Понякога минава доста време, докато дойдат на себе си.

— Да дойдат на себе си! — възкликна Койла. — Хаскеер толкова не прилича на себе си, че сякаш са го сменили с някой друг!

— Не зная дали да се тревожа, или да благодаря на боговете за промяната — подметна Джъп.

— Ако не друго, поне престана да се заяжда с теб.

— Алфрей, смяташ ли, че се държи така заради болестта? — заговори Страк. — Не е ли възможно да има и друга причина?

Например да е получил удар по главата, без да забележим?

— Няма признаци за подобно нещо. Пък и щяха да останат белези.

— Добре, но дръж го под око, моля те.

— Няма да го вземеш с нас долу, нали? — попита Койла.

— Не, ще ни бъде в тежест. Ще го оставим тук с войниците, които ще пазят конете и лагера. Мислех, че и ти ще искаш да останеш, Койла.

Ноздрите ѝ трепнаха от обзелото я раздразнение.

— Да не искаш да кажеш, че и аз ще съм ви в тежест?

— Разбира се, че не. Но и друг път си споменавала, че не се чувстваш добре в затворени пространства. А ми се ще да оставя някого, на когото бих могъл да разчитам. — Той забеляза изражението ѝ и добави: — Това също е важна задача. Кой ще продължи делото ни, ако не се върнем?

— Съвсем сама?

Джъп се захили.

— Забравяш Хаскеер.

— Много смешно! — облещи му се тя.

Всички погледнаха Хаскеер. Той галеше коня по главата и го хранеше от шепата си.

23.

Това беше израз на Божия гняв. Кимбал Хоброу не се съмняваше.

Преследването на безбожниците, които му бяха отнели онова, което му принадлежеше, го беше отвело до бреговете на Калипар. Отрядът му се бе смалил до десетина фанатизирани последователи. Малко преди да се спусне нощта, се натъкнаха на зловеща сцена. Досами пътя, сред опустошен лагер, се въргаляха телата на дузина човеци, повечето жени и деца. По дрехите им Хоброу позна, че са еретици — пантеонисти, странящи от пътя на праведните.

Той скочи от коня и закрачи между трупове, следван от своите помощници. Дори картината на осакатените тела, отрязани крайници и потъмняла плът да му въздействаше по някакъв начин, това не пролича на лицето му.

— Гледайте и запомняйте — заговори той. — Тези заблудени овце са се отклонили от единствено верния път. Приели са еретичните вярвания на нечистите раси и Всевишния ги е наказал за делата им. Истинска ирония е, братя мои, че за целта е използвал ръцете на нечовешки създания, превръщайки ги в инструменти на своя гняв. Те са легнали със змията и змията ги е разкъсала. На всекиму заслуженото.

Той продължи нататък, като се навеждаше, за да се вгледа в лицата на избитите.

— Дълга е ръката на Всемогъщия и възмездието му не познава граници — прогърмя отново гласът му. — Той поразява съгрешилите също толкова сигурно, както награждава своите избраници.

Един от войниците го повика от другия край на лагера.

— Какво има, Калверт?

— Тази е още жива, господарю — той посочи една жена.

Имаше дълга руса коса. Гърдите ѝ бяха окървавени, дишането — съвсем повърхностно. Животът бавно я напускаше.

Хоброу коленичи до нея. Жената го забеляза с размътен поглед и се опита да каже нещо, но се чу само хрипливо дишане.

Той се наведе.

— Говори, дете мое. Изповядай греховете си и облекчи душата си.

— Те... те...

— Кои?

— Те дойдоха... и...

— Те? Орките ли?

— Орки — за миг погледът ѝ се проясни. — Да... орки.

— Те ли ви сториха това?

— Орки... дойдоха...

Останалите войници се струпаха около тях. Хоброу се обърна към тях.

— Видяхте ли? Нито един човек не е в безопасност от прокълнатите орки, дори глупците, които застават на тяхна страна. — Той се обърна към умиращата жена. — Накъде тръгнаха?

— Орки...

— Да, орките — той заговори бавно. — Знаеш ли накъде поеха? Жената не отговори. Той сграбчи ръката ѝ и я стисна.

— Накъде тръгнаха, жено?

— Пр... Прокоп...

— Боже мили! — Хоброу я пусна и се изправи. Жената се опита да вдигне ръка и да улови неговата, но не ѝ стигнаха сили.

— На конете! — прогърмя той и очите му се озариха от сатанински блясък. — Продължаваме своя кръстоносен поход, братя мои! Скоро ще отмъстим. Господ Бог ще ви насочва и пази!

Върколаците прекараха целия ден в търсене на друг вход към Прокоп. Но дори такъв да съществуваше, беше скрит твърде добре. За щастие не срещнаха и тролите.

Страк взе решение да проникнат в лабиринта през кладенеца. Щяха да започнат рано сутринта на следващия ден. Нощта вече бе паднала и тъй като се бояха, че тролите може да излязат навън по тъмно, поставиха подсилени постове. Сетне налягаха, като нагласиха оръжията до себе си.

Алфрей предложи да раздадат по малко пелуцид. Страк не възрази, но забрани да се дава на часовете. Той самият отказа да

вземе и вместо това се изтегна на едно одеяло в края на лагера и се зае да обмисля плана за предстоящите действия.

Последното, което си спомняше, преди да го обори сънят, бе натрапчивият мирис на пелуцид.

Стъмваше се и на небето вече се виждаха звезди. Бяха ярки и блестяха силно — никога не бе виждал такива.

Той стоеше на скалист хребет.

На един хвърлей копие от другата страна на пропастта се виждаше друга подобна скала, само че обрасла с дървета. Далече долу белееше пенливата повърхност на виеща се из каньона река, от която се вдигаше пара. Скалистият каньон се простираше в двете посоки, докъдето стигаше погледът.

Между двата хребета бе построен висящ мост с въжени подпори и дъски, по които да се минава.

Без да знае защо, той пристъпи на моста и тръгна към отсрещната страна. Когато наближи средата, отнякъде появя приятен прохладен ветрец, който носеше ситни капчици от реката. Страк крачеше бавно и се наслаждаваше на величествената гледка.

Оставаше му около една трета от моста, когато забеляза, че насреща му върви някой. Не можеше да различи чертите, но походката бе решителна и изпълнена с достойнство. Той продължи по моста, без да забавя крачка. Скоро вече виждаше съвсем ясно другата фигура.

Беше същата орка, която бе срещнал и предишния път. Където и да беше това.

Главата ѝ бе украсена с яркочервени пера, а мечът ѝ бе привързан на гърба и дръжката му се подаваше над лявото ѝ рамо. Тя се подпираше с една ръка на въжения парапет.

Познаха се почти едновременно и тя му се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ.

Скоро вече стояха един срещу друг.

— Ето че пътищата ни се пресякоха отново — рече тя. — Добра среща!

— Добра среща! — отвърна той.

— Ти си странен пътешественик — рече му тя.

— Защо смяташ така?

— Винаги се появяваш и изчезваш загадъчно.
— Бих могъл да кажа същото и за теб.
— Не е така. Аз съм си тук. Ти си този, който изниква като мъгла над реката. Накъде си бе запътил?
— На никъде. Всъщност... просто разглеждах наоколо. А ти?
— Отивам там, където налагат обстоятелствата.
— Както си поставила меча, няма да можеш бързо да го извадиш. Тя погледна неговото оръжие, което висеше в ножницата на колана.
— Защо? Моят начин е по-добър.
— В нашите земи са носели мечовете така само когато са пътешествали из безопасни страни. Но това е било много отдавна.
— Никого не заплашвам, нито очаквам някой да заплаши мен. Там, откъдето идваш, не е ли същото?
— Не.
— В такъв случай твоята страна наистина е много мрачна. Нали не те обидих с думите си?
— Не съм се обидил. Говориш самата истина.
— Може би трябва да дойдеш и да се установиш тук. Не беше съвсем сигурен дали това е покана.
— Би било много хубаво — отвърна уклончиво. — Ще ми се да можех.
— Спира ли те нещо?
— Не зная как да стигна до тези земи.
Тя се разсмя.
— Ама наистина винаги говориш в гатанки. Как можеш да кажеш подобно нещо, след като вече си тук?
— Може да ти прозвучи глупаво, но е така. — Той се обърна и погледна надолу, към ревящата в каньона река. — Разбирам защо съм тук, колкото реката разбира защо и накъде тече. Дори по-малко от нея, защото реката винаги тече към океана и не познава времето.
Жената се приближи към него.
— Ние също не познаваме времето. Носим се по течението на реката на живота. — Тя бръкна в кесията на пояса си и извади две камъчета — малки и гладки. — Тези ги взех от брега на реката. — Тя се пресегна, разтвори шепи и камъчетата полетяха надолу. — Сега те

отново се сляха с реката, както ние с теб се сливаме с реката на времето. Има някакъв таен смисъл в това, че се срещаме на моста.

— Не разбирам за какво говориш.

— Наистина ли?

— Зная, че това, което казваш, е истина, но не мога да вникна в него.

— В такъв случай отвори съзнанието си и ще се получи.

— И как да го сторя?

— Като не се опитваш.

— Сега пък ти говориш в гатанки.

— Истината е съвсем проста, ние сме тези, които я превръщаме в гатанки. Но скоро и ти ще разбереш.

— Кога?

— Всичко започва с този въпрос. Имай търпение, страннико. — Тя се усмихна. — Все още те наричам „странник“. Дори не зная името ти.

— Нито аз твоето.

— Как ти казват?

— Страк.

— Страк. Силно име. Подхожда ти. Да... Страк. — Тя го повтори, сякаш му се наслаждаваше: — Страк...

— Страк. Страк! Страк!

Някой го разтърсваше.

— А? Какво... а ти как се казваш?

— Аз съм — Койла. Ти коя реши, че съм? Събуди се, Страк!

Той примигна и се огледа. Зазоряваше се. Бяха в Прокоп.

— Изглеждаш странно, Страк. Какво ти има?

— Ами... не... просто сънувах.

— Напоследък често ти се случва. Добре ли си?

— Да.

— Кошмар ли беше?

— Не. Съвсем не. Най-обикновен сън.

Дженеста сънуваше кръв и разрушения, страдания и отчаяние. Сънят ѝ бе изпълнен с похот и с начин за задоволяването ѝ.

Когато се пробуди, откри, че е в своето „светилище“. Върху олтара все още лежеше изкорменото тяло на жертвата ѝ от ритуала предната нощ — младеж от човешката раса, току-що навлязъл в зрелост. Без да поглежда към него, тя се надигна и загърна голото си тяло в кожено наметало. Чифт високи ботуши оформиха тоалета ѝ.

Зазоряваше се, а я чакаше важна работа.

Когато излезе от помещението, часовоите тракнаха с токове.

— Последвайте ме! — нареди им тя с пресипнал глас.

Преведе ги през лабиринт от сумрачни коридори, сетне се изкачи по каменно стълбище и се озова на открито, във вътрешния двор на двореца.

Тук вече се бяха строили няколкостотин войници от армията ѝ — избрани представители на всички отряди. Един сигурен начин мълвата за онова, което предстоеше да се случи, да се разпространи и до последния орк от ордата на Дженеста.

Войниците бяха строени с лице към забита в земята греда, висока колкото малко дърво. Пред нея бяха струпани снопове изсъхнали клони. За гредата бе завързан облечен във военна униформа орк.

Генерал Мерсадион посрещна Дженеста с дълбок поклон.

— Готови сме да започваме, Ваше Величество.

— Да прочетат обвинението.

Мерсадион кимна на оркския капитан. Той пристъпи напред и вдигна пред себе си пергаментов свитък. С гръмовен глас, заради който му бе поръчана тази неприятна задача, капитанът зачете:

— По заповед на Нейно имперско величество кралица Дженеста свеждаме до знанието ви заключенията на военния трибунал в случая с Крекнер, десетник от Имперската орда.

Всички очи се извърнаха към завързания за гредата.

— Обвиненията срещу споменатия Крекнер са както следва: Първо — че съзнателно е отказал да изпълни заповед, издадена от вишестоящ офицер, и второ, че чрез неизпълнението на тази заповед е проявил страх пред лицето на врага. Трибуналят го намира за виновен по отправените обвинения и постановява да бъде наказан така, както съответства на извършеното нарушение.

Капитанът сгъна свитъка. На площада цареше мъртвешка тишина.

Мерсадион пристъпи към завързания.

— Имаш право да помолиш кралицата за милост. Ще се възползваш ли?

— Да — отвърна Крекнер. Гласът му бе равен и силен. Очевидно бе войник с достойнство.

— Да чуем — подкани го Мерсадион.

Крекнер извърна глава към кралицата.

— Ваше Величество, не съм имал ни най-малко намерение да се възпротивявам на заповедите. Наредиха ни да подгоним врага, но на земята лежаха неколцина наши ранени другари. Задържах се само колкото да спра кръвта от раната на един от тях и, повярвайте ми, със сигурност му спасих живота. Веднага след това се хвърлих в атака. Не съм проявявал неподчинение, а по-скоро състрадание към събрат. Моля за прошка, Ваше Величество. Смятам, че присъдата ми е несправедлива.

Това вероятно бе най-дългата и най-старателно обмислената реч в живота му. Той вдигна умоляващ поглед към Дженеста.

Тя направи продължителна пауза, преди да заговори. Доставяше ѝ удоволствие мисълта, че както осъденият, така и всички останали се надяват да прояви милост.

— Заповедите се дават, за да бъдат изпълнявани — обяви накрая. — Няма изключения... особено, за да се проявява *състрадание*. — Тя предъвка думата, сякаш бе горчив хап. — Отхвърлям молбата. Присъдата ще бъде изпълнена. Нека неговата участ е назидание за останалите.

Тя вдигна ръка и промълви кратко заклинание. Осъденият орк се приготви да умре. Сноп ярка светлина бликна от пръстите ѝ, изви се във въздуха и облиза клоните в краката му. Сухото дърво пламна мигновено. Жълтеникаво оранжеви езици се издигнаха нагоре.

Осъденият посрещна смъртта храбро, но към края не можа да се съдържи и писъците му отекнаха в двора. Дженеста наблюдаваше равнодушно поглъщащия го огън.

В мислите ѝ не Крекнер, а Страк бе изгарящият на кладата.

Върколаците бяха готови за тръгване.

Страк се опасяваше, че Хаскеер ще се разсърди, задето не са го взели в отряда. Но сгреша. Десетникът прие новината без възражения. Кой знае защо това му се стори по-обезпокояващо, отколкото ако беше надигнал глас, както обикновено.

Страк отведе настрани Койла, Алфрей и Джъп и им представи плана си.

— Както вече се уговорихме, Койла ще остане в лагера с Хаскеер — рече той. — С вас ще бъде и Рефдоу.

— А пелуцидът? — попита тя.

— Събрахме го в два чувала, вместо да го държим по седлата. — Той посочи чувалите, поставени близо до завързаните коне. — Хубаво ще е да го натоварите на конете. Нека са готови за тръгване.

— Ясно. А звездите?

Страк бръкна в кесията си.

— Вземи ги. Какво ще правиш с тях, ако не се върнем, е твоя работа.

Тя огледа в продължение на няколко секунди двете звезди, сетне ги прибра в своята кесия и рече усмихната:

— Дано не стигаме дотам. А ти имаш ли някакви идеи, в случай че не се появите?

— Не и да тръгвате да ни търсите.

— Добре — съгласи се неохотно тя.

— Смятай го за заповед. Ако до утре на обед не се появим, почти е сигурно, че няма да се върнем. Оставям на теб да решиш какво да правиш по-нататък.

Тя кимна.

— Същото важи и ако тролите цъфнат тук преди нас.

— А ние какво ще правим долу, Страк? — попита Алфрей.

— Ще решаваме според обстановката. Няма как иначе. Не знаем какво ни чака.

— Значи тръгваме на сляпо.

— Е, не ни е за пръв път, нали?

— Това, което повече ме безпокои — обади се Джъп, — е, че там долу наистина ще сме слепци.

— Тролите виждат по-добре от нас в тъмнината — това е вярно. Но ние ще вземем факли. Докато разполагаме с тях, можем да мерим

силите си с врага. И не бива да подценявате елемента на изненадата.

— И въпреки това предприемаме огромен риск.

— Рискът е нашият занаят. На това са ни обучавали от малки.

Имаме повече опит от къртиците долу.

— Е, дано си прав. Не е ли време да тръгваме?

— Време е. Викайте оръженосците. Нека донесат въжетата и факлите.

Джъп и Алфрей тръгнаха да изпълнят заповедта.

— Ще ви придружа до пещерата — предложи Койла. — Нещо против?

— Не. Но не се задържай там. Искам да се върнеш в лагера и да помагаш в охраната му.

Дружината тръгна, изпроводена от тревожните погледи на Рефдоу и Хаскеер.

На дневна светлина пещерата изглеждаше още по-мрачна и страшна. Веднага щом влязоха, те запалиха факлите.

— Я хвърлете няколко долу — нареди Страк.

Двама оръженосци пуснаха факлите си в отвора на кладенеца. Този път успяха да ги проследят до самото дъно. Не беше нито близо, нито прекалено далече.

— Е, поне знаем, че не е по-дълбоко от въжетата, с които разполагаме — засмя се Алфрей.

Пламтящите факли на дъното хвърляха известна светлина, но тя не бе достатъчна, за да видят какво има долу. Поне не се забелязваше никакво движение и това бе успокояващо.

Неколцина оръженосци завързаха трите въжета за близките дървета.

— Ще се спуснем бързо и почти закуп — рече Страк. — В случай че долу ни очаква клопка.

Дружината се разпредели на три опашки зад въжетата. Запалиха още факли и ги раздадоха. Някои от войниците стиснаха ножове в зъбите си.

Койла им пожела успех и си тръгна. Страк кимна.

— Започваме — рече той и улови въжето.

Спусна се пръв. Останалите го последваха веднага.

24.

Страк пусна въжето и скочи от десетина стъпки височина. Веднага щом се приземи, извади меча си. Джъп тупна до него и също оголи оръжието си. Малко след това наоколо се струпаха и останалите Върколаци от отряда.

Намираха се в овално помещение, три пъти по-широко от кладенеца, през който бяха слезли. От него излизаха два тунела, по-големият бе точно пред тях, а по-малкият — вляво.

Цареше гробна тишина, нямаше и следа от обитателите. Посрещна ги задушливата миризма на почва и влага.

— Сега какво? — прошепна Джъп.

— Първо ще осигурим единствения изход към повърхността. — Страк повика двама оръженосци. — Лиффин, Бохсе. Оставете тук да пазите въжетата. Няма да мърдате, докато не изтече крайният срок, който определихме.

Двамата кимнаха и заеха позиции.

— Въпросът е накъде да тръгнем — подхвърли Алфрей, като оглеждаше двата тунела.

— Мислиш ли, че трябва да се разделим на две групи, капитане? — попита Джъп.

— Не, точно това искам да избегнем. И без това сме малко.

— Тогава какво ще правим? Ще хвърляме монета?

— Според мен по-големият тунел би трябвало да води към нещо важно. Предлагам да тръгнем по него. Но първо ще проверим по-малкия, в случай че крие някакви неприятни изненади.

Той прати Кестикс и Джад да охраняват входа на големия тунел. След това повика Хустук, Носкаа, Калтмон и Брегин. Взе навито въже и подаде единия му край на Брегин.

— Искам да навлезете в тунела дотам, докъдето стигне въжето. Ако откриете нещо интересно, един от вас да се върне. Но не поемайте никакви рискове. При първия знак за опасност хуквате назад.

Джъп улови другия край на въжето. Тримата поеха навътре в тунела. Останалите притихнаха, наостриха слух.

— Ами ако се натъкнат на нещо, с което не могат да се справят? — попита Алфрей. — Какво ще правим тогава? След тях ли ще тръгнем?

— Не си блъскай главата, преди да е станало — успокои го Страк. — Нека почакаме малко.

Не се наложи да чакат дълго. След малко тримата се появиха.

— Е?

— Нищо интересно, капитане — докладва Брегин. — Тунелът продължава нататък, далеч отвъд края на въжето. Няма никакви странични тунели.

— Добре, да се заемем с другия. Ще завържем по същия начин направляващо въже, по което да можем да се върнем. Ако срещнем някого, първо удряме, а после задаваме въпроси. Ясно ли е? Дръжте се един за друг и не вдигайте шум.

След като отново напомни на Лиффин и Бохсе да бъдат внимателни, той поведе дружината навътре в големия тунел. Алфрей вървеше до него, вдигнал факла.

Тунелът беше прав като стрела, но се спускаше постепенно надолу. Страк усети, че температурата се снижава. Въздухът бе застоял. Вървяха така в продължение на пет минути, след което стигнаха страничен тунел.

Беше тесен, почти колкото врата на къща и с нисък таван. Стените му бяха влажни и слюзести. Завързаха един оръженосец с въже през кръста и го пратиха да го изследва.

След малко го изтеглиха обратно и той докладва:

— Свършва със стръмен канал, почти като кладенец.

— Сигурно е за оттичане на водата — рече замислено Алфрей. — Когато има наводнение.

— Много хитро — поклати глава Страк. Беше впечатлен.

— Страк, те притежават огромен опит в прокопаването на тунели. Не ги мисли за невежи диваци. Хубаво ще е всички да го имаме предвид.

Продължиха проучването на главния тунел, който сега вече се спускаше по-стръмно. На около двајсетина крачки по-нататък направляващото въже свърши. Оставиха го и продължиха. След още

няколко минути тунелът започна да се разширява. Малко след това достигнаха подземна камера. Тук спряха и се ослушаха. Тъй като не доловиха никакъв звук, продължиха навътре.

Но едва бяха влезли в камерата и от стените се отделиха сенки, които се нахвърлиха върху тях. Не можеха да ги разгледат добре, тъй като светлината на факлите беше недостатъчна. Започна бой, придружен единствено от звъна на оръжията, пъшкането на участниците и болезнените стенания на ранените.

Една гъвкава, неясна фигура се метна срещу Страк. Той едва успя да отбие първия удар, после и втория. Третия забеляза по случайност, когато острието блесна близо до шията му. Наведе се и почувства как стоманата разцепва въздуха над темето му.

Страк изпъна ръка и се хвърли напред. Острието на меча му потъна в мека плът и противникът му бе повален. Мястото му незабавно бе заето от друг.

До него Алфрей и Джъп бяха вкопчени в дуел със своите противници. Джуджето разцепи нечий череп със секирата си и спря да си почине. Алфрей пъкна горящата факла в лицето на озъбен трол и подземната камера се разтреса от ужасяващи писъци. Алфрей ги прекъсна с едно замахване на меча.

Битката приключи малко след това. Противниците свършиха. Беше кратка и жестока, но Върколаците бяха надделели, въпреки преимуществото на тролите да виждат в тъмнината.

Страк се огледа. В далечния край на камерата имаше втори тунел.

— Охранявайте този тунел! — извика той. Неколцина оръженосци застанаха на входа с готови за бой оръжия.

— Има ли ранени? — поинтересува се Страк.

Оказа се, че пораженията са драскотини и охлузвания.

— Извадихме късмет — отбеляза задъхано Алфрей.

— Да, но само защото бяхме повече от тях. А развързката можеше и да е друга. Да видим какво имаме тук. — Страк взе факлата от Алфрей и я приближи до един от убитите тролите.

Имаше късо мускулесто тяло, покрито с гъста сивкава козина. Типично телосложение за обитател на земните недра. Гръдният му кош бе добре развит и издут, за да компенсира недостига на въздух в

тунелите. Ръцете и краката му бяха непропорционално дълги. Ръцете бяха мускулести, с дебели пръсти, завършващи със закривени нокти.

Макар и мъртъв, тролът продължаваше да се кокори. Очите му се бяха приспособили към тъмнината, като се бяха уголемили и изпълваха очниците. Носът му бе закръглен и мек като на куче. За разлика от козината по тялото главата на подземното същество бе обрасла с дълга, тъмnochрвеникава коса. На светлината на факлите изглеждаше оранжева.

— Точно чудовище, което не бих искал да срещна в тъмното — въздъхна Джъп.

— Да тръгваме — рече Страк.

Продължиха с удвоена бдителност в следващия тунел. Той изви надясно, после отново се изправи. След това се стесни дотолкова, че трябваше да ходят един зад друг. На около стотина стъпки по-нататък част от тунела бе запречена от греди, които сякаш подпираха стените и тавана.

Страк и Алфрей вървяха на няколко крачки пред останалите. Стигнаха една по-широка греда и Алфрей се приготви да се промуши под нея. Едва беше пхнал глава, когато откри, че зад гредата се крие страничен тунел.

А после беше твърде късно.

Един трол скочи срещу него от мрака. От сблъсъка с косматото тяло Алфрей отхвърча назад и изпусна факлата.

Страк реагира мигновено и се опита да промуши нападателя, който се дръпна назад и избегна острието. Веднага след това се завъртя и изсипа върху Страк дъжд от удари, които капитанът на Върколаците едва успяваше да отбие.

В тесния тунел орките не можеха да се разгърнат, за да си помагат. Не им оставаше нищо друго, освен да гледат безпомощно, докато другарите им от по-предните позиции се сражават с врага.

Този път Страк се опита да промуши трола в гърдите. Противникът му отскочи назад с изненадваща бързина и мечът на Страк се заби в една от гредите. Ценните секунди, които изгуби, за да освободи острието, едва не костваха живота му. Тролът се нахвърли върху него със свирепо ръмжене и размаха меч.

Но беше пропуснал в сметките си Алфрей. Макар все още на колене, притиснат под гредата, той се пресегна и дръпна трола за

единия крак. Не беше нещо особено, но бе достатъчно, за да задържи нападателя, докато Страк успее да освободи меча. Един удар му стигна, за да довърши противника. Тролът изрева, полетя назад и събори вертикалната греда. Чу се зловещ тътен, от тавана се посипаха пръст и камъни. Страк дръпна Алфрей за жакета и двамата се претърколиха напред. За миг, докато се изправяше, Страк мярна Джъп и останалите от другата страна на повалената греда. Последва нов грохот, този път със силата на гръмотевица. Изведнъж целият таван рухна, затисвайки тялото на поваленния трол. Подът се разтърси толкова силно, че Алфрей и Страк се озоваха на земята. Покриха ги облаци прахоляк.

Двамата останаха да лежат още дълго, без да смеят да помръднат. Земята продължаваше да се тресе.

Накрая шумът утихна, свличането спря и прахът започна да се уталожва. Страк се надигна, като кашляше мъчително и едва си поемаше въздух. Алфрей се изправи до него.

Тунелът зад тях бе напълно затрупан от пода до тавана. Сред купчината стърчаха няколко дебели, строшени греди. Алфрей вдигна незагасналата факла и се приближи, за да огледа свличането отблизо.

Веднага разбра, че няма да успеят да го разчистят.

— Никакъв шанс — поклати глава Алфрей. — Това са тонове пръст и камъни.

— Прав си, не можем да минем оттук.

— Дали е пострадал някой от дружината?

— Няма как да сме сигурни. Но и те също няма да могат да си пробият път насам. Ах, мътните го взели!

Алфрей въздъхна уморено.

— Е, вече няма смисъл да се тормозим дали тролите са ни забелязали. Отговорът е ясен, стига да не са глухи като дървета.

— Няма начин да се върнем, нито да останем тук, защото свличането може да се разшири. Остава само една възможност.

— Да се надяваме, че останалите ще намерят начин да се оправят.

— Надявам се да ги видим отново. Но не ми се струва много вероятно.

— Двама срещу цялото тролско царство. Шансовете ни не са големи, а?

— Дано не се наложи да ги проверяваме.

Те хвърлиха последен поглед на затрупания тунел, обърнаха се и поеха към неизвестното.

Макар новото амплоа на Хаскеер да не беше кой знае колко забавно, поне вече ги нямаше предишните заядливи подмятания. Седнала недалеч от него, Койла го наблюдаваше крадешком. Настанен удобно върху сваленото на земята седло, той бе зареял поглед наоколо.

Рефдоу се опитваше да закрепил чувалите с пелуцид на най-яките коне. И без това нямаше какво друго да прави. Сигурно и той не гореше от желание да подхваща разговор с Хаскеер. Койла вече няколко пъти бе опитвала да размени две-три думи с него, но получаваше едни и същи лаконични отговори. От друга страна обаче, мълчанието ѝ действаше потискащо.

Ето защо тя почувства нещо като облекчение, когато Хаскеер неочаквано я погледна и я попита:

— У теб ли са звездите?

— Да.

— Мога ли да ги погледна?

Макар невинността да не бе понятие, което по принцип можеше да има нещо общо с Хаскеер, точно сега лицето му изразяваше нещо подобно.

— Защо не? — отвърна тя.

Забеляза, че той я наблюдава внимателно как бърка в кесията си, за да извади реликвите. После протегна жадно ръка. Тя обаче реши, че е настъпил моментът да постави границата, и рече:

— Мисля, че ще е най-добре да не ги докосваш. Не се сърди, но Страк ми забрани да ги давам на когото и да било. Дори на теб.

Беше лъжа, но тя знаеше, че Страк би одобрил. Очакваше Хаскеер да възрази, но не позна. Новият Хаскеер изглеждаше необичайно смирен. Зачуди се колко дълго ще остане такъв.

Койла стоеше с протегнатата ръка, а звездите в дланта ѝ проблясваха. Хаскеер изглеждаше заплепен от загадъчните реликви, като малко, на което са показали нова играчка.

Изминаха няколко минути, но той все така не откъсваше поглед от звездите. Койла отново усети неясна тревога. Вече не се съмняваше,

че съзерцанието му може да продължи часове.

— Е, мисля, че ти стига толкова — обяви тя и затвори пестник. След това прибра звездите в кесията си.

Отново неволно забеляза колко внимателно следи Хаскеер всяко нейно движение, а лицето му изразяваше възторг и разочарование.

Пак настъпи тягостно мълчание. Това започваше да ѝ действа на нервите.

— Ще ида до входа на пещерата — рече тя. — Може да се връщат вече. — Съзнаваше, че вероятността за това е малка, но не я сдържаше на едно място.

Хаскеер не отговори, а само я изпроводи с поглед. Койла извика Рефдоу и му предаде същото. След това тръгна, без да бърза, към входа на пещерата.

Когато изкачи хълма, който ги делеше от нея, тя хвърли поглед назад. Рефдоу не се виждаше никакъв. Койла предположи, че е приключил с работата и е отишъл при Хаскеер. Е, нека някой друг потърпи досадното му мълчание.

Обърна се и тръгна към тъмния вход на пещерата. Макар че денят беше слънчев и ясен, тя не можеше да различи нищо в тъмнината вътре. Не долавяше никакво движение, но това не я изненадва. Не очакваше толкова бързо резултати. Реши да остане още няколко минути край входа просто защото не ѝ се връщаше долу. Неусетно се замисли дали този път Страк не бе лапнал твърде голям залък. Спомни си черния кладенец, в който се бяха спуснали Върколаците, и неволно потрепери.

И тогава изведнъж нещо тежко я халоса отзад по главата и тя на свой ред потъна в черен, непрогледен кладенец.

Койла се свести сред море от болка, която извираше от тила ѝ и се спускаше надолу по гърба. Докосна с пръсти източника на агонията и усети нещо лепкаво и топло.

После изведнъж си спомни какво бе станало. Надигна се прекалено рязко и ѝ се зави свят.

Сигурно ги бяха нападнали. Тролите — няма кой друг! Тя направи няколко крачки, като се олюляваше, и се озърна със замъглен поглед. Наоколо нямаше никой, а лагерът изглеждаше пуст.

Започна да се спуска бавно по склона, като стенеше от болка и усилие. Зачуди се колко ли време е лежала горе на скалата. Сигурно бяха изминали часове, ако се съдеше по положението на слънцето. Тя отново докосна раната на тила си. Имаше кръв, но не много. Беше извадила късмет.

Едва в този миг ѝ хрумна, че ако нападателят ѝ наистина е бил трол, сега тя нямаше да е сред живите. А това я наведе на следващата, далеч по-ужасяваща мисъл. Ръката ѝ се спусна към кесията.

Беше отворена. Звездите ги нямаше.

Тя изруга на глас и се затича надолу, без да обръща внимание на препятствията. Когато стигна лагера, там нямаше и следа от Хаскеер и Рефдоу. Извика ги, но не последва отговор.

Извика отново. Този път дочу някакво стенание, което идеше откъм конете. Затича се натам.

Рефдоу лежеше на земята, в опасна близост до завързаните коне. Което обясняваше защо не го бе видяла по-рано. Тя коленичи до него. И неговата глава бе окървавена. Лицето му беше тебеширено бяло.

— Рефдоу! — повика го тя и го разтърси. Той изпъшка отново.

— Рефдоу! Какво стана?

— Аз... той...

— Къде е Хаскеер? Какво се случило?

Рефдоу започна да идва на себе си.

— Хаскеер. Това копеле!

— Какво искаш да кажеш? — тя се боеше, че вече знае отговора.

— Тъкмо... когато ти се отдалечи, той дойде... Първо... мълчеше. После изведнъж... побесня. Едва... не ми отнесе главата.

— И с мен постъпи така тази свиня. — Тя се наведе да огледа раната му. — Рефдоу, зная, че си зле, но трябва да ми кажеш. Какво стана после? Къде отиде той?

Оръженосецът преглътна и очите му се насълзиха от болка.

— После... изчезна. Известно време... не бях на себе си. Когато се свестих... той пак бе тук. Помислих си... че е дошъл да ме... да ме довърши. Но не. Беше дошъл... за кон.

— Проклятие! Той ми взе звездите.

— Богове! — въздъхна отпаднало Рефдоу.

— Накъде тръгна? Видя ли го?

— На север. Поне така... ми се струва.

Койла трябваше да вземе някакво решение. И то бързо.

— Тръгвам след него. Надявам се, че ще се справиш и без мен. Ще можеш ли?

— Да... върви.

Тя скочи с блеснали от гняв очи, дръпна един мях от седлото на най-близкия кон и го тикна в ръцете на Рефдоу.

— Пийни малко да се посъземеш. Съжалявам, но трябва да го намеря.

Тя избра най-бързия кон и го отвърза. Метна се на гърба му и го пришпори.

Насочи се право на север.

25.

Въпреки усилията Джъп и останалите Върколаци не можаха да разкопаят свлачището. Дори не бяха сигурни дали Страк и Алфрей са се измъкнали невредими.

Не им оставаше друго, освен да поемат обратно по пътя, по който бяха дошли.

Разочарованието им нарасна, когато стигнаха мястото, където ги очакваха Лиффин и Бохсе. Слабата надежда, че Страк и Алфрей са намерили друг път, за да се върнат тук, се оказа напразна.

Джъп реши да ги потърси по друг маршрут. Единствената възможност бе по-малкият от двата тунела. Той поведе дружината по него. Но след продължително и безплодно спускане, през което се натъкнаха само на празни странични кухни, те стигнаха края.

Поеха обратно с натежали сърца.

Изглежда нямаше никакъв смисъл да чакат. Единствената им надежда бе, че двамата са намерили друг път към повърхността и са излезли на открито. Джъп заповяда отстъпление. Всички се изкатериха нагоре по въжетата и започнаха да се спускат към лагера.

Там ги чакаше поредната неприятна изненада. Не само, че от другарите им нямаше и следа, но Рефдоу им съобщи и за измяната на Хаскеер.

След като изслуша объркания му разказ, Джъп нареди да му превържат раните.

Сред Върколаците се надигна спор какво да предприемат оттук нататък.

— Млъквайте! — извика им джуджето и те се умълчаха. — Първата ни задача е да измъкнем Страк и Алфрей. Всички знаем, че часовете им долу са преброени. От друга страна, не бива да позволяваме на Хаскеер да избяга със звездите, а струва ми се, че Койла няма да е в състояние да го спре.

— Защо да не разделим дружината и да се заемем и с двете задачи? — предложи някой.

— Тогава съвсем ще ореем. Един спасителен отряд долу ще изисква всичко, с което разполагаме, че дори и повече.

— Какво ще правим тогава? — попита друг, след това се сепна и добави: — Стотник.

Джъп се огледа. На едни лица се четеше тревога, други го гледаха с нескрита враждебност. Неизменната омраза, която някои от тези орки хранеха към неговата раса, бе на път да излезе на повърхността.

Не знаеше какво да отговори. Трябваше да вземе решение и то веднага. А беше толкова лесно да сгреша.

Докато местеше поглед по лицата им, виждаше ту надежда и нетърпеливо очакване, ту скрита заплаха.

Джъп винаги бе хранил амбиции към командния пост. Но точно сега съжаляваше за това.

Около половин час след като напусна лагера, Койла извади късмет.

Беше започнала да си мисли, че няма да открие Хаскеер, и ще трябва да се върне опозорена, когато изведнъж забеляза в далечината ездач, който препускаше към билото на един хълм право на север.

Не беше съвсем сигурна, но ѝ заприлича на Хаскеер. Забоде пети в хълбоците на коня и го накара да ускори бяг. По устата му вече бе избила пяна, но тя не му позволи да забави, когато стигна склона. Веднага щом се изкачиха на билото, тя се надигна в седлото и огледа района. В първия миг не видя и следа от ездача. Но теренът бе пресечен и имаше много места, където би могъл да се скрие. Тя препусна надолу.

Пътят, който следваше, я отведе в плитка долина, с дръвчета по двата бряга. Продължаваше да препуска с пълна скорост и започна да се опасява, че конят няма да издържи още дълго.

И тогава отново зърна ездача, в другия край на долината. Ярост изпълни гърдите ѝ и тя смуши коня.

Но изведнъж вече не беше сама.

От дърветата вдясно се появиха двама конници, трети изникна неочаквано отляво. И тримата бяха човеци.

Единият се изравни с коня ѝ, замагна с дълъг камшик и го подкоси. Конят се препъна и светът пред очите ѝ се завъртя. Тя излетя от седлото, тупна на земята и се претърколи.

Тримата скочиха от конете си и я наобиколиха. Тя се надигна, все още замаяна.

Единият беше висок, с лукави очички. Имаше злобно сипаничаво лице, прорязано от белег. Вторият бе нисък и гъвкав. Носеше черна превръзка на едното си око, злата му усмивка откриваше два реда гнили зъби. Третият имаше телосложение на планинска мечка. Беше съвсем плешив и носът му бе чупен и зараснал накриво.

Високият се ухили, но в усмивката му нямаше нищо доброжелателно.

— Я, какво си имаме тук? — рече той, в гласа му звучеше заплаха.

Койла разтърси глава и се опита да проясни мислите си. Понечи да се изправи, но не успя.

Тримата я заобиколиха, положили ръце на дръжките на мечовете си.

В продължение на около час Страк и Алфрей вървяха по тунела, без да срещнат нито едно разклонение. Нямаше никакво съмнение, че се спускат все по-надолу.

Накрая стигнаха поредната зала, най-голямата от всички досега. За разлика от предишните кухни тази бе ярко осветена от множество факли. Неравният ѝ таван се издигаше високо над тях и от него стърчаха сталактити. От залата започваха поне шест тунела, които поемаха в различни посоки.

В средата бе положен огромен блок дялан камък, който наподобяваше саркофаг. По стените му бяха изписани загадъчни символи.

Те приближиха към него и стъпките им отекнаха.

— Това пък какво може да бъде? — зачуди се Алфрей.

— Кой знае? — сви рамене Страк. — Разправят, че обитателите на подземния свят се прекланят пред ужасяващи божества. Нищо чудно да е свързано с някой зловещ ритуал. — Той прокара длан по

равната повърхност на капака. — Но сигурно никога няма да узнаем истината.

— Грешите!

Те се извърнаха към мястото, откъдето идеше гласът.

Незабелязано през входа зад тях в залата бе влязъл трол, облечен с дълга, везана роба. Имаше мощно телосложение и стискаше в десницата си дървен жезъл.

Страк и Алфрей вдигнаха мечове, готови да се нахвърлят срещу неочаквания противник. Но в същия миг от другите тунели нахлуха множество трол, повечето въоръжени с дълги копия, завършващи с назъбени остриета.

Двамата орки се спогледаха.

— Аз предлагам да избием колкото успеем — просъска Страк.

— Добре казано — съгласи се Алфрей.

— Това ще е доста глупава постъпка — прокънтя гласът на високия трол. Той махна с ръка и войниците му насочиха копията си към двамата орки. Страк и Алфрей се озоваха напред гора от назъбени остриета, зад които се виждаха и изпънати лъкове. Нито можеха да достигнат враговете си, нито да се скрият от стрелите им.

— Свалете оръжия! — нареди тролът.

— Няма орк, който да стори това доброволно — изръмжа презрително Страк.

Остриетата се приближиха. Тетивите на лъковете заскърцаха. Алфрей и Страк се спогледаха. После хвърлиха мечовете едновременно.

Тролите се втурнаха към тях и ги затиснаха. Но явно нямаше да дарят орките с бърза смърт.

— Аз съм Таннар — представи се едрият трол. — Царят на подземното царство. Монарх и върховен жрец, слуга на боговете, които ни защитават от такива като вас.

Орките отвърнаха с гордо мълчание.

— Сега ще платите за наглостта си да се появите тук — рече заплашително Таннар. — И ще го направите така, че да доставите удоволствие на боговете ни.

Тролите поведоха Страк и Алфрей към каменния блок. Двамата вече се досещаха каква функция изпълнява.

Беше жертвен олтар.

Завързаха ги. Тролската армия се раздели, за да стори място на царя си.

Докато се приближаваше бавно към тях, той извади някакъв предмет изпод робата си. Беше закривено острие, което хвърляше отражения от светлината на трепкащите факли. Таннар го вдигна бавно нагоре, а тролите подхванаха монотонна песен.

Таннар продължаваше да се приближава, следвайки ритъма на песента.

— Ножът! — прошепна Алфрей. — Страк, ножът!

Страк втренчи поглед в ножа и изведнъж разбра.

Да вкусиш свободата само за да ти бъде отнета миг след това, бе наистина шега на зли богове. Но тя не можеше да се сравни с иронията на това, което Страк бе видял.

В края на дръжката на богато украсения нож на тролския цар бе прикрепен странно познат предмет.

Най-сетне бяха открили звездата, която търсеха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.